ปีที่ 21 ฉบับที่ 8 สิงหาคม 2553

วารสาร ส่งเสริมการลงทุน

www.boi.go.th
INVESTMENT PROMOTION JOURNAL

การลงทุน เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
วารสารส่งเสริมการลงทุน ปีที่ 21 ฉบับที่ 8 สิงหาคม 2553
www.boi.go.th

เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์

Eco Industrial Estate & Networks

ดุลยภาพแห่งความก้าวหน้าและยั่งยืน
ของอุตสาหกรรมไทย

เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์
(Eco Industrial Estate & Networks)

"พื้นที่นิคมอุตสาหกรรมที่มีการจัดวางผังอย่างเหมาะสม พร้อมด้วยสาธารณูปโภค สาธารณูปการ และสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อรองรับการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการที่มุ่งเน้นให้มีการปล่อยของเสียน้อยที่สุด ด้วยการบริหารจัดการทรัพยากรและพลังงานอย่างมีประสิทธิภาพตามหลัก 3 R เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับของเสียที่เกิดขึ้น ทั้งนี้เป็นการพัฒนาและบริหารโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน พร้อมทั้งประสาน สนับสนุนการพัฒนาชุมชนรอบพื้นที่นิคมอุตสาหกรรมให้เข้มแข็ง เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนและเกื้อหนุนซึ่งกันและกันของภาคอุตสาหกรรม ชุมชน และท้องถิ่นบริเวณโดยรอบพื้นที่อุตสาหกรรม เพื่อให้สามารถรองรับการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมและบริการได้ทั้งในปัจจุบัน และอนาคต"

ประโยชน์จากการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์

ต่อสิ่งแวดล้อม ลดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ ลดการก่อเกิดของเสียและมลภาวะต่างๆ ลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจก ลดการใช้สารเคมีที่เป็นพิษ ลดการฝังกลบกากของเสีย เพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรและพลังงาน เป็นต้น

ต่อชุมชนและสังคมรอบข้าง สร้างโอกาสทางธุรกิจในท้องถิ่น เพิ่มโอกาสทางอาชีพและการศึกษา ลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่มีต่อชุมชน การเพิ่มขึ้นของโรงงานอุตสาหกรรมที่มีจิตสำนึกที่ดีและความรับผิดชอบสูงในพื้นที่ เป็นต้น

ต่อโรงงานอุตสาหกรรม ลดต้นทุนการผลิต เพิ่มประสิทธิภาพการใช้วัตถุดิบและพลังงาน ทำให้เพิ่มผลกำไร สร้างโอกาสในการขยายตลาดสำหรับผลิตภัณฑ์พลอยได้ ของเสียต่างๆ ปรับปรุงประสิทธิภาพการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมภาพพจน์ที่ดีของสถานประกอบการ เป็นต้น

ลงทุนในประเทศไทย
มั่นใจนิคมอุตสาหกรรม

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
กองประชาสัมพันธ์ ฝ่ายบริหาร
โทร : 66-2253-0561 ต่อ 1150 โทรสาร: 66-2253-2965
investment.1@ieat.mail.go.th, ieat@ieat.go.th
website: www.ieat.go.th., www.ieatsolution.net

Contents

วารสารส่งเสริมการลงทุน ปีที่ 21 ฉบับที่ 8 สิงหาคม 2553

การลงทุนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

นโยบายการลงทุนเพื่อพัฒนาอย่างยั่งยืน 6
1 ปีกับมาตรการส่งเสริมการลงทุน เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต 12
เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์ อีกก้าวหนึ่งของการพัฒนานิคมอุตสาหกรรมไทย 18
4 มาตรการส่งเสริมการลงทุน 21
การปรับปรุงนโยบายส่งเสริมสำนักงานปฏิบัติการภูมิภาคของประเทศไทย 25

จับกระแสโลก

การแก้ไขปัญหามลพิษอุตสาหกรรม บทเรียนจากญี่ปุ่น ตอนจบ 34
บทเรียนสงครามประชาชน จากภาพยนตร์เรื่อง มังกรสร้างชาติ 40
35 ปี แห่งการสิ้นสุดสงครามเวียดนาม 46

บทความพิเศษ

สรุปการสัมมนา นายกรัฐมนตรีพบนักลงทุน 53

เก็บตกจากมิชชั่น

R3A และ R9 เส้นทางการค้าสายใหม่ เชื่อมโยงไทยกับเพื่อนบ้าน 58

กฎและระเบียบควรรู้

เมื่อมาตรการส่งเสริมการลงทุนเผชิญหน้ากับมาตรการตอบโต้ ตอนจบ 63
นานาสาระกับบีโอไอ 67

สถิติการส่งเสริมการลงทุน

สรุปสถิติการส่งเสริมการลงทุน 70
โครงการอนุมัติให้การส่งเสริมการลงทุน 73

ความเคลื่อนไหว

แวดวง สกท. 83

ถนนสู่ BUILD

BUILD กับกิจกรรมจัดหาผู้ผลิตชิ้นส่วน 84

OSOS

One Start One Stop Investment Center
ศูนย์ประสานการบริการด้านการลงทุน

Easy Way to Start Doing Business in Thailand

10 MINISTRIES IN ONE LOCATION

18th Floor, Chamchuri Square Building
319 Phayathai Road, Pathumwan, Bangkok 10330
E-mail: osos@boi.go.th Website: http://osos.boi.go.th

THAILAND BOARD OF INVESTMANT

Tel: 0 2209 1100 Fax: 0 2209 1199

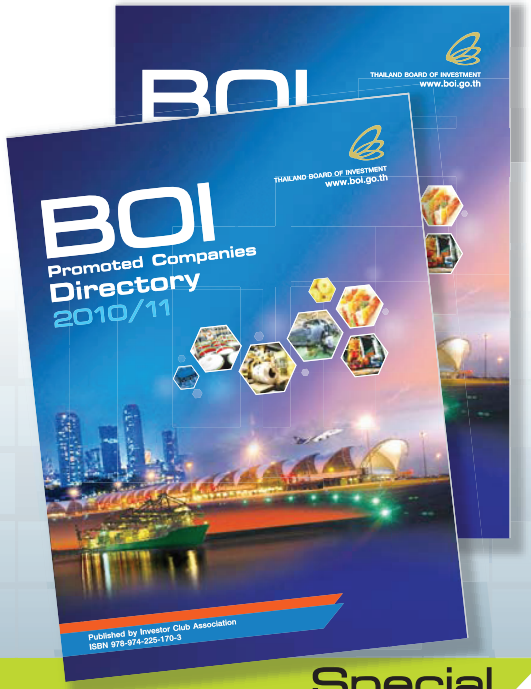

BOI Promoted Companies Directory 2010/11

One of the Best Guide To Business Information And Opportunities In Thailand

More than 7,000 BOI-promoted companies in various industries
Invesment Information and Opportunities :

- Future Direction of the Ethanol Industry in Thailand
- Development of the Mould Making Industry Project
- Aircraft Manufacturing and Repair Industry in Thailand
- Policy to Promote the Electronic and Electrical Industries - 2009
- Promotion of Investments in the Chemical Industry in Thailand
- The role of BOI in promoting SMEs
- Logistics

Published in English with 708 pages of premium Quality Paper

Special **600** Thai Baht for General Public

www.ic.or.th **500** Thai Baht for Members of Investor Club Association

For more Information please contact Ms. Rujira Tel : 66 (0) 2936 1429 Ext. 209 E-mail : rujirak@ic.or.th

สมาคมสโมสรนักลงทุน
Investor Club Association

1 TP&T Tower, 16 th, Fl. Vibhavadee-Rangsit Rd., Ladyao, Jatujak, Bangkok 10900
Phone : 66 (0) 2936 1429 Ext. 209-211 Fax : 66 (0) 2936 1529 E-mail : icn@ic.or.th Website : http://www.ic.or.th

Everythings you can find.

www.boi.go.th

Bangkok Investment,
Thailand Investment review,
FTAs and Thailand,
Thailand Industrial Gateway, etc.

555 Vibhavadi-Rangsit Rd., Chatuchak, Bangkok 10900, Thailand
Tel. (66)2537-8111 Fax. (66)2537-8177
Website : www.boi.go.th • E-mail : head@boi.go.th

THAILAND BOARD OF INVESTMENT

ASID

ASEAN Supporting Industry Database

Enter

www.asidnet.org

Free on-line Sourcing Service

- Link worldwide buyers to ASEAN suppliers
- Save time and expense for sourcing parts
- Help suppliers reach the global marketplace
- Facilitate industrial linkage

Automotive
Electronics and Electrical
Petrochemicals, Paper and Plastic
Mold and Die
Others

Developed by **BOI Unit for Industrial Linkage Development (BUILD)**
Thailand Board of Investment
Tel.+66(0)2537 8111 ext. 3004-5 Fax.+66(0)2537 8124 E-mail: build@boi.go.th

BUILD
We link

วารสารส่งเสริมการลงทุน

ปีที่ 21 ฉบับที่ 8 สิงหาคม 2553

ปัญหาที่กระทบการลงทุน อันเนื่องมาจากการที่องค์กรพัฒนาเอกชนฟ้องศาลปกครอง ให้ระงับการดำเนินกิจการในนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดชั่วคราวนั้น รุนแรงยิ่งกว่าปัญหาจากการเมือง แต่อย่างไรก็ตาม นับว่ากระบวนการคลี่คลายได้มาจนถึงการวางกรอบ และหลักเกณฑ์เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติจากนี้ต่อไป

ในส่วนบีโอไอเองได้ให้การส่งเสริมการลงทุนควบคู่กับการดูแลสิ่งแวดล้อมมาตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกำหนดนโยบายใหม่ ได้ให้ความสำคัญกับนโยบายการส่งเสริมการลงทุนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ฉบับนี้จึงได้มีรายงานถึงการให้การส่งเสริมฯ ตามนโยบายนี้อย่างละเอียด ซึ่งการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยก็ได้เอื้อเฟื้อบทความที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์ไว้อีกส่วนหนึ่งด้วย

เมื่อต้นเดือนสิงหาคมนี้ ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยแจ้งประมาณการขยายตัวทางเศรษฐกิจของไทยปีนี้สูงถึง ร้อยละ 6.5 - 7.5 นับว่าสูงกว่าที่ประมาณการไว้ ซึ่งเป็นผลจากการขยายตัวด้านการส่งออกของไทย พร้อมกันนี้เมื่อวันที่ 23 สิงหาคม 2553 สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้ประกาศตัวเลขผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (จีดีพี) ไตรมาสที่ 2/2553 ว่าได้ขยายตัวถึงร้อยละ 9.1

จึงพอประมาณได้ว่าไทยได้กลับมาตั้งหลักทางด้านเศรษฐกิจอีกครั้ง แต่จะมั่นคงได้หรือไม่นั้น คงต้องขึ้นอยู่กับการวางแผน และการเตรียมการที่ดีเพื่อการขยายตัวที่ยั่งยืนต่อไป

เจ้าของ

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

คณะที่ปรึกษา

ดร. อรรชกา สีบุญเรือง **เลขาธิการฯ**
นางหิรัญญา สุจินัย **ที่ปรึกษาด้านการลงทุน**
นางสาวอัจฉรินทร์ พัฒนพันธ์ชัย **รองเลขาธิการฯ**
นายพสุ โลหารชุน **รองเลขาธิการฯ**
นางสาวดวงใจ อัศวจินตจิตร์ **รองเลขาธิการฯ และที่ปรึกษาประจำกองบรรณาธิการ**

กองบรรณาธิการ

นางวราภรณ์ เฉยสอาด **บรรณาธิการบริหาร**
นางบุษยาพร วิริยะศิริ **หัวหน้ากองบรรณาธิการ**
ผู้ช่วยหัวหน้ากองบรรณาธิการ
นางนุชนารถ วงษ์เกษม
นางสาวสุนันทา อักขระกิจ

คณะทำงานวารสารส่งเสริมการลงทุน

นายยุทธศักดิ์ คณาสวัสดิ์
ดร.บงกช อนุโรจน์
นางสาวพรรณี เซ็งสุทธา
นายสุทธิเกตติ์ ทัดพิทักษ์กุล
นางสาวรัตนวิมล นารี ศุกรีเขตร
นางสาววันเพ็ญ ทรูจิตตวิวัฒน์
นางสาวทรงสิรินุช ตันติเวสส
นางสาวปิยะวรรณ ขยันมาก
นายอิสระ อมรกิจบำรุง
นางสาวฐนิตา ศิริทรัพย์
นางสาวศัลยา อักษรมัต
นายธรรมรัตน์ รัตนพันธ์
นางสาวณภัทร ทัพพันธุ์
นางสาววรรณนิภา พิภพไชยาสิทธิ์
นางสาวช่อแก้ว ประสงค์สม
นางสาวอุทัยวรรณ เดชณรงค์
นางสาววริสรา พึ่งทองหล่อ
นางสาวธนาวดี คุวสานนท์
นางสาวยอดกมล สุธีรพจน์
นายธีระพงษ์ อดิชาตนานนท์
นางสาวสุวิดา ธัญวงศ์
นายสถาปนา พรหมบุญ
นางสาววันทนา ทาตาล
นายรุ่งฤทธิ์ มณีไทย
นายวุฒิชัย ภิสัชเพ็ญ
นางสาวรัชนีกร ไพยชำนาญ

กองบรรณาธิการ วารสารส่งเสริมการลงทุน

ศูนย์บริการลงทุน
สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
555 ถนนวิภาวดีรังสิต เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
โทรศัพท์ : 0 2537 8111 ต่อ 4990-1, 5521
โทรสาร : 0 2537 8177
E-mail : head@boi.go.th
Homepage : www.boi.go.th

ออกแบบและพิมพ์ที่

บริษัท เกรย์ แมทเทอร์ จำกัด
21/61-62 RCA โซน C ซอยศูนย์วิจัย ถนนพระราม 9
แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10320

นโยบายการลงทุน เพื่อพัฒนาอย่างยั่งยืน

ในช่วงต้นปี 2553 ที่ผ่านมา คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ได้ปรับเปลี่ยนทิศทางการส่งเสริมการลงทุนครั้งใหญ่ โดยได้กำหนดนโยบายไปสู่การลงทุนเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน ซึ่งมุ่งเน้นทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมควบคู่กันไป

มีความคิดพัฒนาอย่างยั่นยืนตั้งแต่ปี 2515

ปัจจุบันเราเริ่มตระหนักว่าการเติบโต ทางเศรษฐกิจในรูปแบบคุณภาพต่ำ (Low Quality Economic Growth) โดยส่งผลกระทบทางลบทั้งต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม และสภาพสังคมนั้น นับเป็นสิ่งที่ไม่จีรังยั่งยืน แม้เศรษฐกิจจะเติบโตในระยะสั้น แต่การเติบโตจะสะดุดหยุดลงในระยะยาว

ปัญหาความเสื่อมถอยในด้านต่างๆ ทั้งในด้านสุขอนามัยของประชาชน ปัญหาสังคม ปัญหามลพิษ ฯลฯ จะกระทบต่อทั้งปริมาณ และคุณภาพทรัพยากรมนุษย์

ในอนาคต กระทบต่อรายได้จากการท่องเที่ยว กระทบต่อความสงบสุขในสังคม ฯลฯ ซึ่งจะส่งผลกระทบทางลบต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจในระยะยาว ดังนั้น จึงเริ่มให้ความสนใจเกี่ยวกับรูปแบบการพัฒนาอย่างยั่งยืน

แนวความคิดเกี่ยวกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable Development) ไม่ใช่เรื่องใหม่แต่อย่างใด องค์การสหประชาชาติได้ให้ความสนใจ กับเรื่องการพัฒนาอย่างยั่งยืนตั้งแต่ปี 2515 โดยมีการจัดประชุมเรื่องสิ่งแวดล้อม ในระดับโลกเป็นครั้งแรกที่กรุงสตอกโฮล์ม ประเทศสวีเดน และต่อมาในปี 2516 ได้จัดตั้งคณะกรรมาธิการโลกในเรื่องสิ่งแวดล้อม และการพัฒนา (World Commission on Environment and Development) เพื่อศึกษาเรื่องการสร้างสมดุลระหว่างสิ่งแวดล้อมกับการพัฒนา

จากนั้นในการประชุมสุดยอดของโลก (Earth Summit) ที่กรุงริโอเดอจาเนโร ประเทศบราซิล เมื่อปี 2535 ได้มีการตีพิมพ์เผยแพร่หนังสือเล่มหนึ่งประกอบการประชุม โดยเรียกในชื่อว่า Brultland Report โดยให้คำจำกัดความของคำว่า "การพัฒนาอย่างยั่งยืน" ว่าเป็นการพัฒนาที่ตอบสนองความต้องการของคนยุคปัจจุบัน โดยไม่ลดขีดความสามารถในการตอบสนองความต้องการของคนยุคต่อไป

ต่อมาได้มีการเห็นชอบกับ Agenda 21 : Program of Action for Sustainable Development นับเป็นแผนแม่บทของโลก สำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืนทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม กำหนดแนวคิดว่าการพัฒนาเศรษฐกิจจะต้องผสมผสาน และควบคู่ไปกับการพัฒนาและห่วงใยในสิ่งแวดล้อม

สำหรับการเพิ่มรายได้และจัดหางานให้กับประชาชนนั้น ควรดำเนินการพร้อมไปกับการปรับปรุงคุณภาพชีวิตของประชาชนและสิ่งแวดล้อม โดยมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าจะร่ำรวยหรือยากจน มีสิทธิเท่าเทียมกันในการดำรงชีวิตอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี ได้ดื่มน้ำสะอาด หายใจในอากาศบริสุทธิ์

การพัฒนาที่ตอบสนองความต้องการของคนยุคปัจจุบัน โดยไม่ลดขีดความสามารถในการตอบสนองความต้องการของคนยุคต่อไป

สมดุล 3 ด้านของการพัฒนาที่ยั่งยืน

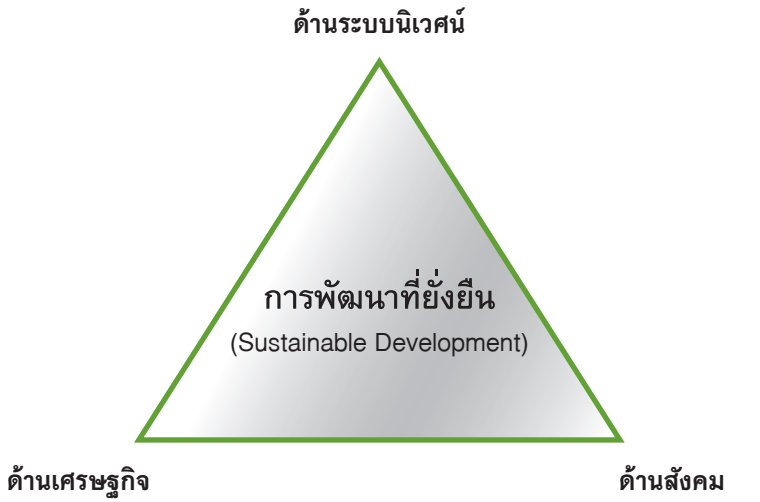

บีโอไอให้ความสำคัญตั้งแต่ปี 2551

บีโอไอได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนเช่นเดียวกัน โดยเดิมได้กำหนดเป้าประสงค์ของยุทธศาสตร์ ส่งเสริมการลงทุนเอาไว้หลายประการ แต่ในปี 2551 ได้รวบรวมเป้าประสงค์เหล่านี้เหลือประการเดียวเท่านั้น คือ การส่งเสริมการลงทุนเพื่อพัฒนาอย่างยั่งยืน ซึ่งได้ใช้เป้าประสงค์นี้มาจนถึงปัจจุบัน

ล่าสุดคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนมีมติเมื่อวันที่ 25 มกราคม 2553 เห็นชอบกับทิศทางนโยบายส่งเสริมการลงทุนในอนาคต ซึ่งกำหนดว่าจะมุ่งเน้นการส่งเสริมการลงทุนเพื่อพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยกำหนดทิศทางการพัฒนาที่เน้นความสมดุล หรือตามทางสายกลางระหว่างด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยครอบคลุมถึงนโยบายการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การพัฒนาอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ การเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินการ พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ฯลฯ

ต่อมาคณะกรรมการฯ มีมติเมื่อวันที่ 10 มีนาคม 2553 เห็นชอบกับมาตรการสนับสนุนนโยบายส่งเสริมการลงทุนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนในส่วน 4 มาตรการ โดยนำมาตรการพิเศษเพื่อเร่งรัดการลงทุนในปีแห่งการลงทุน 2551-2552 เดิม ซึ่งสิ้นสุดระยะเวลายื่นขอรับการส่งเสริมฯ ไปแล้วเมื่อวันที่ 31 ธันวาคม 2552 มาปรับปรุงให้เหมาะสมกับสถานการณ์ยิ่งขึ้น และขยายระยะเวลาสิ้นสุดตามมาตรการดังกล่าวเป็นวันที่ 31 ธันวาคม 2555 ซึ่งสรุปผลการส่งเสริมการลงทุนตามทิศทางใหม่ที่ดำเนินการไปแล้ว ดังนี้

1. มาตรการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมาย

คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้เห็นชอบกับการกำหนดอุตสาหกรรมเป้าหมายเพื่อสนองทิศทางการพัฒนาอย่างยั่งยืน 3 กลุ่ม คือ

กลุ่มกิจการประหยัดพลังงานและพลังงานทดแทน กำหนด 4 ประเภทกิจการ กล่าวคือ

- ประเภท 1.18 กิจการผลิตแอลกอฮอล์หรือเชื้อเพลิงจากผลผลิตทางการเกษตร รวมทั้งเศษหรือขยะหรือของเสีย
- ประเภท 4.2.3 กิจการผลิตเครื่องจักรหรืออุปกรณ์ประหยัดพลังงานหรือใช้พลังงานทดแทน
- ประเภท 4.15 กิจการผลิตเซลล์เชื้อเพลิง (Fuel Cell)
- ประเภท 7.1.1 กิจการผลิตพลังงานไฟฟ้าหรือไอน้ำ เฉพาะกรณีใช้พลังงานหมุนเวียน เช่น ชีวมวล ก๊าซชีวภาพ พลังงานลม เป็นต้น

กลุ่มกิจการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม กำหนด 2 ประเภทกิจการ คือ เคมีภัณฑ์และวัสดุที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

- ประเภท 6.3 กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Eco-Friendly Chemicals)
- ประเภท 6.4 กิจการผลิตผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Eco-Friendly Products)

กลุ่มกิจการที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง กำหนดประเภทกิจการต่าง ๆ ดังนี้

- ประเภท 1.11.10 กิจการผลิตอาหารทางการแพทย์ (Medical Food)
- ประเภท 2.5.3 กิจการผลิตผลิตภัณฑ์ Advanced Ceramics
- ประเภท 2.19 กิจการผลิตวัสดุนาโนหรือการผลิตผลิตภัณฑ์จากวัสดุนาโนที่ผลิตเอง (Manufactured Nano Material)
- ประเภท 3.1.1 กิจการผลิตเส้นใยธรรมชาติหรือเส้นใยประดิษฐ์ เฉพาะในส่วน Functional Fiber
- ประเภท 3.9 กิจการผลิตเครื่องมือแพทย์
- ประเภท 3.10 กิจการผลิตเครื่องมือวิทยาศาสตร์
- ประเภท 4.2.1 กิจการผลิตเครื่องจักรอุปกรณ์ และชิ้นส่วนที่มีการออกแบบทางวิศวกรรม
- ประเภท 4.2.2 กิจการผลิตเครื่องจักรอุปกรณ์สำหรับใช้ในการเกษตร (Farm Machinery) หรืออุตสาหกรรมผลิตอาหาร (Food Processing Machinery)
- ประเภท 4.2.4 กิจการผลิตหรือซ่อมแซมแม่พิมพ์ เฉพาะกิจการผลิตแม่พิมพ์และชิ้นส่วน
- ประเภท 4.9 กิจการผลิต ซ่อม หรือดัดแปลงอากาศยาน (Aircraft Conversion) รวมทั้งชิ้นส่วนอุปกรณ์อากาศยานหรือเครื่องใช้บนอากาศยาน
- ประเภท 4.10 กิจการผลิตชิ้นส่วนยานพาหนะ

- ระบบเกียร์อัตโนมัติ (Automatic Transmission)
- ระบบเกียร์อัตโนมัติแบบแปรผัน (Continuously Variable Transmission)
- ระบบใช้มอเตอร์ไฟฟ้าขับเคลื่อน (Traction Motor) สำหรับรถยนต์ประเภทต่าง ๆ เช่น รถยนต์ไฮบริด รถยนต์เซลล์เชื้อเพลิง
- ระบบควบคุมการทรงตัวของรถยนต์โดยอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Stability Control - ESC)
- ระบบเบรกแบบจ่ายพลังงานคืน (Regenerative Braking System)
- การผลิตยางยานพาหนะ

- ประเภท 5.4.3 กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์สำหรับงานอุตสาหกรรม
- ประเภท 5.4.4 กิจการผลิตอุปกรณ์โทรคมนาคม
- ประเภท 5.5.1 กิจการผลิตอุปกรณ์สารกึ่งตัวนำ
- ประเภท 5.5.2 กิจการผลิตอุปกรณ์หน่วยความจำ เฉพาะในส่วน Hard Disk Drive (HDD) Solid State Drive (SDD) และชิ้นส่วนของ HDD และ SDD
- ประเภท 5.5.4 กิจการผลิตชิ้นส่วนสำหรับอุปกรณ์โทรคมนาคม
- ประเภท 5.5.5 กิจการผลิตชิ้นส่วนสำหรับผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ทางการแพทย์
- ประเภท 5.5.6 กิจการผลิตชิ้นส่วนสำหรับผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ทางการเกษตร
- ประเภท 5.5.7 กิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์สำหรับยานพาหนะ
- ประเภท 5.5.10 กิจการผลิตเซลล์แสงอาทิตย์และวัตถุดิบสำหรับการผลิตเซลล์แสงอาทิตย์
- ประเภท 5.5.12 กิจการผลิต Flat Panel Display
- ประเภท 5.6 กิจการผลิตสารหรือแผ่นสำหรับไมโครอิเล็กทรอนิกส์
- ประเภท 5.7 กิจการออกแบบทางอิเล็กทรอนิกส์
- ประเภท 7.18 กิจการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์
- ประเภท 7.19 กิจการเทคโนโลยีชีวภาพ (Biotechnology)
- ประเภท 7.20 กิจการวิจัยและพัฒนา
- ประเภท 7.21 กิจการบริการทดสอบทางวิทยาศาสตร์
- ประเภท 7.22 กิจการบริการสอบเทียบมาตรฐาน (Calibration)

โครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริมฯ ในประเภทกิจการข้างต้น กำหนดให้ได้รับสิทธิและประโยชน์เป็นกรณีพิเศษสูงสุดทุกที่ตั้ง ยกเว้นเฉพาะกรณีตั้งในกรุงเทพฯ (ซึ่งจะได้รับสิทธิและประโยชน์ตามหลักเกณฑ์ปกติ) กล่าวคือ

- ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร
- ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 8 ปี ทุกเขต โดยไม่จำกัดวงเงินการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลล
- ลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคล ร้อยละ 50 เป็นเวลา 5 ปี
- อนุญาตให้หักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า และค่าประปา 2 เท่า เป็นระยะเวลา 10 ปี
- อนุญาตให้หักเงินค่าก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกจากกำไรสุทธิไม่เกินร้อยละ 25
- ต้องยื่นคำขอภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2555 (ภายหลังจากสิ้นสุดกำหนดเวลา ยังอยู่ในข่ายให้การส่งเสริมการลงทุน แต่สิทธิและประโยชน์ตามหลักเกณฑ์ปกติของประเภทนั้น ๆ)

ภายหลังมาตรการมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 10 มีนาคม 2553 จนถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2553 มีผู้ยื่นขอรับการส่งเสริมฯ รวม 94 โครงการ เงินลงทุนรวม 44,124 ล้านบาท

2. มาตรการส่งเสริมปรับเปลี่ยนเครื่องจักรเพื่อประหยัดพลังงาน ใช้พลังงานทดแทน หรือลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

เป็นการต่ออายุมาตรการเดิมที่มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 4 มีนาคม 2552 โดยกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไข ดังนี้

- เป็นกิจการที่ดำเนินการอยู่แล้วและต้องอยู่ในข่ายให้การส่งเสริมการลงทุนได้
- ระยะเวลาการยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลของโครงการเดิมต้องสิ้นสุดลงแล้ว หรือเป็นโครงการที่ไม่ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล

- ต้องเสนอแผนการลงทุนปรับเปลี่ยนเครื่องจักรมาด้วย
- ต้องยื่นคำขอรับการส่งเสริมฯ ภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2555 และต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน 3 ปี นับตั้งแต่วันออกบัตรส่งเสริมฯ

กำหนดให้ได้รับสิทธิและประโยชน์ ดังนี้

- ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร
- ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 3 ปี เป็นสัดส่วนร้อยละ 70 ของเงินลงทุน ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน โดยให้ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้จากรายได้ของกิจการที่ดำเนินการอยู่เดิม

นับจากมาตรการมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ช่วงก่อนหน้านี้ เมื่อวันที่ 4 มีนาคม 2552 จนถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2553 มีผู้ยื่นขอรับการส่งเสริมฯ รวม 49 โครงการ เงินลงทุนรวม 8,223.1 ล้านบาท โดยมีโครงการที่ผ่านการเห็นชอบว่าเมื่อปรับเปลี่ยนเครื่องจักรแล้ว จะเป็นการประหยัดพลังงานหรือการใช้พลังงานทดแทน หรือการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมตามเกณฑ์ที่กำหนด รวม 15 โครงการ เงินลงทุนรวม 6,114.1 ล้านบาท สรุปได้ ดังนี้

การประหยัดพลังงาน เป็นโครงการเกี่ยวกับการประหยัดพลังงาน เช่น การยกระดับเทคโนโลยีในสายการผลิตคลอ-อัลคาไล โดยเปลี่ยนเป็นระบบการแยกประจุไฟฟ้าด้วยเมมเบรน 2 ขั้ว การนำความร้อนเหลือทิ้งกลับมาใช้ใหม่ เป็นต้น คาดว่าจะสามารถประหยัดพลังงานปีละประมาณ 787.5 ล้านบาท

การใช้พลังงานทดแทน เป็นโครงการที่ใช้พลังงานทดแทน เช่น การเปลี่ยนเชื้อเพลิงของ Boiler จากน้ำมันเตาเป็นพลังงานชีวมวลหรือก๊าซธรรมชาติ เป็นต้น

การลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เป็นโครงการลดการใช้สารเคมีที่ทำให้โลกร้อน เช่น การเปลี่ยนฉีดโฟมจากเดิมที่ใช้สารพาโฟมที่มีส่วนผสมของสาร HCFC เป็นการใช้ Hydrocarbon เพื่อลดการเกิดก๊าซเรือนกระจก การปรับปรุงเครื่องจักรอุปกรณ์ เพื่อการปล่อยสาร VOCs การเปลี่ยน Burner เพื่อการปล่อยมลสารประเภทอ๊อกไซด์ของไนโตรเจน การปรับปรุงระบบบำบัดน้ำเสีย เป็นต้น

3. มาตรการส่งเสริมการลงทุนปรับปรุงเทคโนโลยีเพื่อการผลิตผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่

เป็นมาตรการสนับสนุนให้ผู้ประกอบการ ใช้เครื่องจักรอย่างมีประสิทธิภาพและขยายตลาดไปสู่ผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น โดยต้องเป็นโครงการที่ดำเนินการอยู่แล้ว ไม่ว่าจะได้รับการส่งเสริมฯ หรือไม่ก็ตาม และต้องลงทุนด้านเครื่องจักรในการนำเทคโนโลยีมาใช้ปรับปรุงสายการผลิตเดิม เพื่อให้สามารถผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่ ทั้งนี้ เป็นการต่ออายุมาตรการเดิมที่มีผลบังคับใช้ตั้งแต่เดือนเมษายน 2552 โดยกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไข ดังนี้

- ต้องเป็นโครงการที่ดำเนินการอยู่แล้ว ไม่ว่าจะได้รับการส่งเสริมฯ หรือไม่ก็ตาม
- ต้องลงทุนด้านเครื่องจักรในการนำเทคโนโลยีมาใช้ปรับปรุงสายการผลิตเดิม เพื่อให้สามารถผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่ได้
- ผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่จะต้องมีความแตกต่างจากผลิตภัณฑ์เดิม โดยสามารถระบุชื่อชนิดผลิตภัณฑ์ใหม่ได้ชัดเจน และผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่จะต้องอยู่ในข่ายให้การส่งเสริมฯ โดยได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลด้วย
- การปรับปรุงสายการผลิต ไม่รวมถึงการปรับปรุงสายการประกอบผลิตภัณฑ์

สนับสนุนให้ใช้เครื่องจักรอย่างมีประสิทธิภาพและขยายตลาดไปสู่ผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น

- ต้องยื่นคำขอรับส่งเสริมฯ พร้อมกับแผนการลงทุน ภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2555

กำหนดให้ได้รับสิทธิและประโยชน์ ดังนี้

- ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรทุกเขต
- ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 3 ปี สำหรับรายได้ของผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่เป็นสัดส่วนไม่เกินร้อยละ 100 ของเงินลงทุนที่ใช้ในการปรับปรุงสายการผลิต

นับตั้งแต่มาตรการมีผลใช้บังคับในเดือนเมษายน 2552 ถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2553 มีผู้ได้รับการส่งเสริมฯ ไปแล้วรวม 3 โครงการ เงินลงทุนรวม 1,052 ล้านบาท

4. มาตรการส่งเสริมการลงทุนเพื่อแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม

เพื่อส่งเสริมและกระตุ้นให้ผู้ขอรับการส่งเสริมฯ ให้ความสำคัญกับการจัดการสิ่งแวดล้อมมากยิ่งขึ้น โดยมุ่งเน้นให้มีการดำเนินการถูกต้องตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมตามที่หน่วยราชการกำหนด จึงได้มีมาตรการนี้มาตั้งแต่วันที่ 29 มีนาคม 2550 กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไข ดังนี้

- ต้องเป็นผู้ประกอบการโรงกลั่นน้ำมัน โรงแยกก๊าซธรรมชาติ โรงไฟฟ้า เคมีและปิโตรเคมี แร่และโลหะพื้นฐาน
- ต้องเป็นผู้ดำเนินการถูกต้องตามหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขในการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมตามที่หน่วยราชการกำหนด โดยมีค่ามลสารไม่เกินเกณฑ์ค่าควบคุม
- ต้องเป็นโครงการที่ดำเนินการอยู่แล้ว ไม่ว่าจะได้รับการส่งเสริมฯ หรือไม่ก็ตาม
- ต้องยื่นคำขอรับการส่งเสริมฯ พร้อมกับแผนการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2555 และต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน 3 ปี นับตั้งแต่วันออกบัตรส่งเสริมฯ

กำหนดให้ได้รับสิทธิและประโยชน์ ดังนี้

- ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรเพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม
- ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 3 ปี เป็นสัดส่วนร้อยละ 70 ของเงินลงทุนไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน โดยให้ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้จากรายได้ ของกิจการที่ดำเนินการอยู่เดิม

นับตั้งแต่มาตรการมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 29 มีนาคม 2550 ถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2553 มีผู้ยื่นขอรับการส่งเสริมฯ 5 โครงการ เงินลงทุนรวม 3,148 ล้านบาท โดยในจำนวนนี้มี 2 โครงการที่ได้รับการส่งเสริมฯ แล้วในกิจการโรงกลั่นน้ำมัน มีมูลค่าลงทุนรวม 1,318 ล้านบาท ตามแผนการดำเนินการคาดว่าจะทำให้กิจการสามารถลดการระบายมลสารประเภทอ๊อกไซด์ของไนโตรเจน และซัลเฟอร์ ลงได้ประมาณร้อยละ 40 ของอัตราการระบาย ณ ปีฐาน (ปี 2549)

5. มาตรการสร้างความเข้มแข็งด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

คณะกรรมการฯ ได้มีมติเห็นชอบแล้วเกี่ยวกับมาตรการของบีโอไอ ที่จะขยายระยะเวลาวีซ่าและใบอนุญาตทำงานแก่นักวิจัยในโครงการวิจัยและพัฒนาที่ได้รับการส่งเสริมฯ จากเดิมอนุมัติครั้งแรก 2 ปี เพิ่มเป็น 4 ปี ส่วนการอนุญาตครั้งต่อ ๆ ไป ยังคงเป็นครั้งละ 2 ปี เหมือนเดิม

นอกจากนี้ คณะกรรมการฯ ได้ให้สอบถามความคิดเห็นของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่าง ๆ เป็นต้นว่า

- การปรับปรุงหลักเกณฑ์การกลับมาทำงานของนักเรียนทุนรัฐบาลที่สำเร็จการศึกษาปริญญาเอกด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ให้สามารถครอบคลุมถึงการทำงานในโครงการศูนย์วิจัยและพัฒนาที่ได้รับการส่งเสริมฯ
- การจัดทำระบบอนุญาตการทำงานของผู้เชี่ยวชาญต่างชาติ ในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่คล้ายคลึงกับระบบ Green Card ของสหรัฐฯ เพื่อชักจูงทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพในด้านนี้ ให้มาทำงานภายในประเทศ

1 ปี กับมาตรการส่งเสริมการลงทุน เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต

ในปี 2552 บีโอไอได้มีมาตรการส่งเสริมการลงทุนเพื่อการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต ด้านการประหยัดพลังงาน การใช้พลังงานทดแทน หรือการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

โดยมาตรการนี้ใช้กับกิจการที่ดำเนินการอยู่แล้ว ไม่ว่าจะได้รับการส่งเสริมการลงทุนหรือไม่ก็ตาม หากไม่ได้รับการส่งเสริมฯ ก็จะต้องเป็นประเภทกิจการที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนประกาศให้การส่งเสริมฯ และมีเงื่อนไขสำคัญอีกประการหนึ่งคือ ต้องยื่นขอรับการส่งเสริมฯ ภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2552

ภายหลังจากที่ประกาศตามมาตรการนี้มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 4 มีนาคม 2552 ได้สิ้นสุดระยะเวลาการขอรับการส่งเสริมฯ ตามมาตรการนี้ไปแล้ว ได้ศึกษาข้อมูลว่าในปีที่ผ่านมา มาตรการนี้มีผู้สนใจยื่นขอรับการส่งเสริมฯ จากบีโอไอมากน้อยแค่ไหน

มาตรการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตคืออะไร

ก่อนที่จะทราบผลสรุปของมาตรการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต ควรต้องทราบก่อนว่ามาตรการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตคืออะไร

เป็นที่รับรู้กันโดยทั่วไปว่า ในอนาคตราคาพลังงาน จะมีแนวโน้มสูงขึ้น ซึ่งหากยังจำเหตุการณ์เมื่อไม่นานมานี้จะเห็นว่า ในช่วงกลางปี 2550 จนกระทั่งถึงปี 2551 และต่อเนื่องไปจนถึงกลางปี 2552 ราคาพลังงานโดยเฉพาะราคาน้ำมันในตลาดโลกได้พุ่งขึ้นสูงมาก ดังนั้น ผู้ประกอบการจึงเริ่มตระหนักถึงปัญหาในข้อนี้ และได้เริ่มมีการปรับเปลี่ยนเครื่องจักรที่มีอยู่เดิมมาใช้เครื่องจักรใหม่หรือเปลี่ยนมาใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่ทันสมัยและใช้พลังงานน้อยลง

เช่นเดียวกัน ปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อมก็เป็นเรื่องที่นับวันจะยิ่งทวีความสำคัญและผู้คนหันมาให้ความสนใจมากขึ้น เป็นประเด็นสำคัญที่ผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมจะต้องหันมาใส่ใจในระบบรักษาสิ่งแวดล้อมของตนมากขึ้น เพื่อเป็นการป้องกันและดูแลด้านสิ่งแวดล้อม ก่อนที่ปัญหาจะลุกลามมากขึ้น

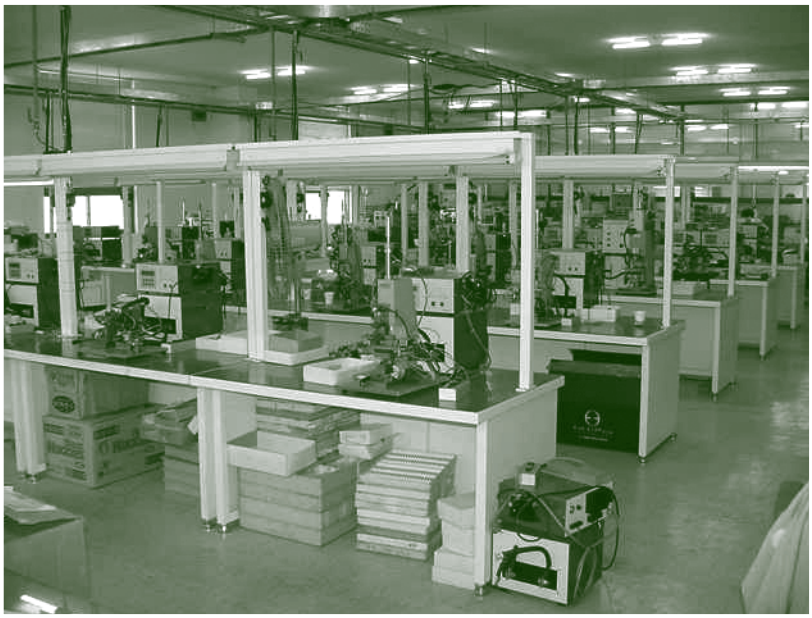

การลงทุนเพื่อการประหยัดพลังงานและการป้องกันปัญหาสิ่งแวดล้อม เป็นการลงทุนที่ไม่ใช่การลงทุนเพื่อกำไรในระยะสั้น โดยเฉพาะการลงทุนเพื่อการป้องกันปัญหาสิ่งแวดล้อมที่แทบจะเรียกได้เลยว่า เป็นการลงทุนเพื่อสิ่งดี ๆ ให้แก่สังคมแบบปิดทองหลังพระ ดังนั้น เพื่อเป็นการสนับสนุนการลงทุนในสิ่งที่ดีแบบนี้ รัฐบาลจึงควรจะต้องมีนโยบายช่วยเหลือผู้ประกอบการในหลายรูปแบบ เพื่อให้เหมาะสมกับแต่ละอุตสาหกรรมด้วย

บีโอไอในฐานะหน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่หลักในการส่งเสริมให้เกิดการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมต่าง ๆ จึงได้มีมาตรการส่งเสริมการลงทุนในการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต ซึ่งมาตรการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อกระตุ้นให้เกิดการลงทุนปรับเปลี่ยนเครื่องจักรเพื่อการประหยัดพลังงาน หรือการนำพลังงานทดแทนมาใช้ในกิจการ รวมทั้งการลงทุนปรับเปลี่ยนเครื่องจักรหรือระบบการผลิตเพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมด้วย

แรงจูงใจสำหรับผู้ประกอบการ

สำหรับสิ่งที่ผู้ประกอบการจะได้รับ หากได้รับการส่งเสริมฯ ตามมาตรการนี้ คือ การได้รับยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรสำหรับการนำเข้าเครื่องจักรมาเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตในเรื่องที่ได้รับอนุมัติ ภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้

ให้ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล จากรายได้ของกิจการที่ดำเนินการอยู่เดิม จึงถือเสมือนว่าในการปรับเปลี่ยนเครื่องจักร รัฐได้ให้ความช่วยเหลือด้านเงินลงทุน

นอกจากนี้ยังจะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นเวลา 3 ปี เป็นสัดส่วนร้อยละ 70 ของเงินลงทุนไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน โดยให้ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลจากรายได้ของกิจการที่ดำเนินการอยู่เดิม จึงถือเสมือนว่าในการปรับเปลี่ยนเครื่องจักรเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตนั้น รัฐได้ให้ความช่วยเหลือด้านเงินลงทุนถึงร้อยละ 70 ในรูปแบบของภาษีเงินได้นิติบุคคลที่จะประหยัดได้ โดยผู้ประกอบการลงทุนเองเพียงร้อยละ 30

สิ่งที่ได้รับกลับคืนมาคือ ประโยชน์ในด้านการประหยัดค่าใช้จ่ายด้านพลังงาน ประสิทธิภาพการผลิตที่ดีขึ้น และเป็นการรักษาสิ่งแวดล้อมในระยะยาวด้วย จึงนับว่ามาตรการนี้เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ต่อผู้ประกอบกิจการที่ดำเนินการอยู่ โดยไม่ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล และยังเป็นการกระตุ้นให้เกิดการใส่ใจ และหันมาดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมกันมากขึ้นอีกด้วย

ทำอย่างไรจะได้รับการส่งเสริมฯ ตามมาตรการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต

คุณสมบัติของผู้ประกอบการที่ต้องการขอรับการส่งเสริมฯ ตามมาตรการนี้ ต้องเป็นกิจการที่ดำเนินการอยู่แล้ว ไม่ว่าจะได้รับการส่งเสริมฯ หรือไม่ก็ตาม ซึ่งหากไม่ได้รับการส่งเสริมฯ กิจการที่จะรับสิทธิประโยชน์ตามมาตรการนี้ จะต้องเป็นประเภทกิจการที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนประกาศให้การส่งเสริมฯ สำหรับโครงการที่ได้รับการส่งเสริมฯ อยู่เดิม ก็สามารถยื่นขอรับการส่งเสริมฯ ภายใต้มาตรการนี้ได้เช่นเดียวกัน เมื่อระยะเวลาการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสิ้นสุดลงแล้ว หรือเป็นโครงการที่ไม่ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล

ผู้ประกอบการที่ต้องการจะขอรับการส่งเสริมฯ ตามมาตรการนี้จะต้องเสนอแผนการลงทุนปรับเปลี่ยนเครื่องจักรเพื่อประหยัดพลังงาน การนำพลังงานทดแทนมาใช้ในกิจการ หรือการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม โดยมีการดำเนินการในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

ด้านที่หนึ่งคือ มีการปรับเปลี่ยนเครื่องจักรไปสู่เทคโนโลยีที่ทันสมัย เพื่อให้เกิดการใช้พลังงานลดลงตามสัดส่วนที่กำหนด เช่น การเปลี่ยนเครื่องจักรเก่าที่ใช้มานานทำให้ใช้พลังงานไฟฟ้ามากไปใช้เครื่องจักรใหม่ หรือเทคโนโลยีใหม่ที่ทำให้ใช้ไฟฟ้าน้อยลง หรือการติดตั้งอุปกรณ์เพิ่มเติมเพื่อนำของที่เหลือจากกระบวนการผลิตกลับมาใช้ เช่น นำความร้อนที่เหลือจากกระบวนการผลิตมาเป็นเชื้อเพลิงในการผลิตไอน้ำทำให้ใช้ก๊าซธรรมชาติน้อยลง เป็นต้น

โดยบีโอไอได้กำหนดตัวชี้วัดสำหรับการดำเนินการในเรื่องนี้คือ มูลค่าพลังงานที่ประหยัดได้ของโครงการ ว่าจะต้องมีมูลค่าไม่น้อยกว่ามูลค่าภาษีเงินได้นิติบุคคลที่จะได้รับการยกเว้นภายในระยะเวลา 3 ปี หรือกล่าวคือโครงการนั้นจะต้องประหยัดพลังงานได้มากกว่าร้อยละ 70 ของมูลค่าเงินลงทุนที่ใช้ในการปรับเปลี่ยน (ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน) นั่นเอง

ด้านที่สองคือ มีการลงทุนปรับเปลี่ยนเครื่องจักร เพื่อให้มีการนำพลังงานทดแทนมาใช้ในกิจการ โดยพลังงานทดแทนจะเป็นพลังงานที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมต่ำ ได้แก่ พลังงานหมุนเวียนและก๊าซธรรมชาติ เช่น การเปลี่ยนเชื้อเพลิงจากน้ำมันเตามาใช้ก๊าซธรรมชาติแทน หรือการติดตั้งเซลล์แสงอาทิตย์เพื่อผลิตไฟฟ้าใช้เองในโรงงานแทนการซื้อไฟฟ้าจากระบบ เป็นต้น ทั้งนี้ ตัวชี้วัดที่กำหนดคือ การนำพลังงานทดแทนมาใช้แทนพลังงานฟอสซิลที่ใช้อยู่เดิม (ยกเว้นก๊าซธรรมชาติ) ในสัดส่วนตามที่กำหนดเมื่อเทียบกับการใช้พลังงานทั้งหมด

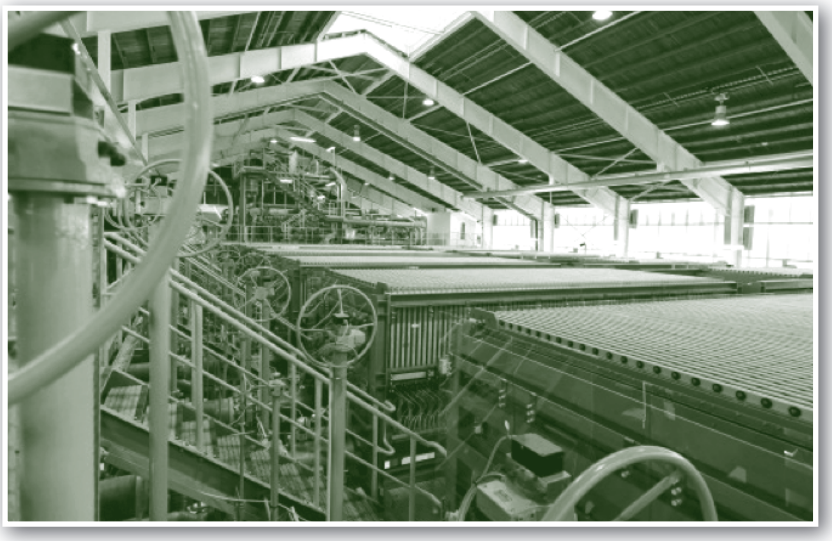

การยกระดับเทคโนโลยีในสายการผลิตคลอ-อัลคาไล โดยเปลี่ยนเป็นระบบการแยกด้วยกระแสไฟฟ้าแบบ 2 ขั้ว

การนำความร้อนในกระบวนการผลิตกลับมาใช้ (Waste Heat Recovery Boiler)

ด้านสุดท้ายคือ มีการลงทุนปรับเปลี่ยนเครื่องจักรเพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ไม่ว่าจะเป็นการลดปริมาณของเสีย น้ำเสีย หรืออากาศตามเกณฑ์ที่กำหนด เช่น การติดตั้งระบบบำบัดน้ำเสียเพื่อลดปริมาณน้ำทิ้งและลดปริมาณสารมลพิษในน้ำทิ้ง ซึ่งจะพิจารณาค่าความสกปรกของน้ำเช่น ค่า BOD ค่า COD โลหะหนัก เป็นต้น เปลี่ยนการฉีดโฟมจากเดิมที่ใช้สารพาโฟมที่มีส่วนผสมของสาร HCFC เป็นการใช้ Hydrocarbon เพื่อลดการเกิดก๊าซเรือนกระจก หรือการติดตั้งเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่จะลดปริมาณการระบายซัลเฟอร์ไดออกไซด์ (SOx) ออกไซด์ของไนโตรเจน (NOx) และ VOCs ซึ่งจะพิจารณาทั้งในด้านความเข้มข้น และอัตราการระบาย

การดำเนินการในด้านนี้บีโอไอไม่ได้กำหนดสัดส่วนขั้นต่ำในการปรับลด แต่จะพิจารณาตามความเหมาะสมของเทคโนโลยีที่ใช้ เนื่องจากผู้ที่จะขอรับการส่งเสริมฯ ในด้านนี้ จะต้องเป็นผู้ที่มีการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่หน่วยงานราชการกำหนด และมีค่าการปล่อย

สารมลพิษไม่เกินค่าควบคุมที่กฎหมายกำหนด ซึ่งผู้ประกอบการบางรายมีการปล่อยสารมลพิษ ในอัตราที่ต่ำอยู่แล้ว การปรับลดให้ต่ำลงไปอีกเป็นเรื่องที่ท้าทาย และอาจต้องใช้เทคโนโลยีสูง

การดำเนินการดังกล่าวข้างต้น ผู้ประกอบการสามารถเลือกทำด้านใดด้านหนึ่ง หรือหลายด้านก็ได้ โดยจะต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2554 ซึ่งบีโอไอจะตรวจสอบอีกครั้งตามตัวชี้วัดที่ได้เสนอเข้ามา

1 ปี กับ 50 โครงการ เม็ดเงินมากกว่าหมื่นล้านบาท

จากการประกาศใช้มาตรการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตนี้ ผลปรากฏว่า ตั้งแต่วันที่ 4 มีนาคม 2552 ซึ่งเป็นวันที่ประกาศมีผลบังคับใช้ จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2552 มีผู้ยื่นขอรับการส่งเสริมฯ จำนวนทั้งสิ้น 50 โครงการ เงินลงทุนรวมประมาณ 16,654 ล้านบาท โดยแยกตามประเภทอุตสาหกรรมดังนี้

ประเภทกิจการ	จำนวนโครงการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)
1) เกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร	11	801
2) เหมืองแร่ เซรามิกส์ และโลหะขั้นมูลฐาน	1	864
3) อุตสาหกรรมเบา	-	-
4) ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง	3	100
5) ผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	1	26
6) เคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก	23	2,503
7) บริการและสาธารณูปโภค	11	12,360
รวมทั้งสิ้น	**50**	**16,654**

ปัจจุบันคณะทำงานกลั่นกรองฯ ได้พิจารณาแผนการดำเนินการเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตด้านพลังงานและสิ่งแวดล้อมแล้ว 22 โครงการ โดยได้ให้ความเห็นชอบแล้ว จำนวน 20 โครงการ และไม่ให้ความเห็นชอบ จำนวน 2 โครงการซึ่งแผนการดำเนินการที่ได้รับความเห็นชอบเป็นการดำเนินการในตัวชี้วัดแต่ละด้าน ดังนี้

ตัวชี้วัด	จำนวนโครงการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)
การประหยัดพลังงาน	12	3,685.5
การนำพลังงานทดแทนมาใช้ในกิจการ	2	41.8
การลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม	6	1,186.8
รวม	**20**	**4,914.1**

หมายเหตุ บางโครงการมีการดำเนินการมากกว่า 1 ตัวชี้วัด

จากโครงการที่คณะทำงานกลั่นกรองฯ ได้พิจารณาให้ความเห็นชอบไปนั้น โครงการที่ดำเนินการในตัวชี้วัดด้านการประหยัดพลังงานทั้ง 12 โครงการสามารถสร้างมูลค่าการประหยัดพลังงานได้ถึง 6,090.5 ล้านบาท สำหรับโครงการส่วนที่เหลืออยู่ระหว่างการพิจารณาของบีโอไอ เนื่องจากส่วนใหญ่เป็นโครงการที่ยื่นคำขอฯ ในช่วงปลายเดือนธันวาคม 2552

จากการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตสู่การส่งเสริมฯ เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

ผลสำเร็จจากมาตรการส่งเสริมฯ เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตในปี 2552 ที่มีผู้ขอรับการส่งเสริมฯ ตามมาตรการนี้เป็นจำนวนมาก สร้างเม็ดเงินลงทุนมากกว่าหมื่นล้านบาท ซึ่งนับเป็นก้าวเริ่มต้นที่ดีที่จะส่งเสริมให้มีการประหยัดพลังงานและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

ทำให้ในปี 2553 บีโอไอได้นำมาตรการนี้มาใช้เป็นส่วนหนึ่งในการสร้างแรงจูงใจ ให้ผู้ประกอบการอีกครั้งภายใต้ประกาศนโยบายการส่งเสริมการลงทุน เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน เพื่อเป็นการสร้างความเจริญเติบโตให้แก่อุตสาหกรรมในประเทศ และยกระดับภาคอุตสาหกรรมไทยไปสู่อุตสาหกรรมฐานความรู้ที่ใช้เทคโนโลยีสูงขึ้น

ผลจากมาตรการส่งเสริมฯ เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต นับเป็นก้าวเริ่มต้นที่ดีที่จะส่งเสริมให้มีการประหยัดพลังงานและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

โดยเริ่มมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 10 มีนาคม 2553 และกำหนดให้ยื่นคำขอรับการส่งเสริมฯ ภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2555 ทั้งนี้ โครงการที่ขอรับการส่งเสริมฯ จะต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน 3 ปีนับจากวันที่บีโอไอออกบัตรส่งเสริมฯ ให้

ในการให้การส่งเสริมฯ ตามประกาศนี้ ยังคงยึดแนวทางตามหลักเกณฑ์เดิม คือ ส่งเสริมการลงทุนในการปรับเปลี่ยนเครื่องจักร เพื่อการประหยัดพลังงาน หรือการนำพลังงานทดแทนมาใช้ในกิจการ หรือการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

โดยตัวชี้วัดบางอย่างมีการปรับปรุงให้ชัดเจนสอดคล้อง กับสภาพของการดำเนินงานจริงมากขึ้น เช่น ด้านการประหยัดพลังงานที่กำหนดตัวชี้วัด คือ มูลค่าพลังงานที่ประหยัดได้จะต้องมากกว่ามูลค่าภาษีเงินได้นิติบุคคลที่จะได้รับยกเว้นนั้น ได้กำหนดระยะเวลาในการคำนวณมูลค่าพลังงาน ที่ประหยัดได้ตามขนาดของโครงการเป็น 5 ปีและ 10 ปีเพื่อให้มีความยืดหยุ่นมากขึ้น สำหรับโครงการขนาดใหญ่หรือเทคโนโลยีการผลิตที่มีขนาดการลงทุนสูง ซึ่งมูลค่าการประหยัดพลังงาน ไม่สามารถพิจารณาได้ภายในระยะเวลาอันสั้น

การลงทุนในเทคโนโลยีการผลิตที่มีประสิทธิภาพ การปรับปรุงกระบวนการผลิต การเลือกระบบพลังงานที่เหมาะสมในกระบวนการผลิต รวมทั้งการเปลี่ยนมาใช้พลังงานรูปแบบอื่นที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น จะเป็นการลดการสูญเสียในกระบวนการผลิต เพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจให้กับกิจการ และยังสามารถช่วยลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในเวลาเดียวกันด้วย

ซึ่งนับวันประเด็นทางด้านพลังงานและสิ่งแวดล้อมจะเป็นประเด็นที่ทุกคนต้องให้ความสำคัญมากขึ้น นอกจากนี้ การดำเนินการดังกล่าวยังได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ ในการส่งเสริมการลงทุนในรูปแบบของการยกเว้นภาษีอากรด้วย จึงนับว่าเป็นเรื่องน่าสนใจอย่างยิ่งสำหรับผู้ประกอบการที่จะเริ่มดำเนินการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต เพื่อเพิ่มความสามารถการแข่งขันในอนาคต

ทางเลือกในการปรับตัว เพื่อความอยู่รอดของธุรกิจ

การเกิดวิกฤติทางการเงินในประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ส่งผลให้เกิดภาวะการชะลอตัวของเศรษฐกิจโลกตั้งแต่ปลายปี 2551 จนถึงปี 2552 เนื่องจากประเทศสหรัฐฯ เป็นคู่ค้ารายใหญ่ของหลายๆ ประเทศ รวมทั้งประเทศในเอเชียและประเทศไทยด้วย

การที่กำลังซื้อของสหรัฐฯ หดตัว ทำให้อุปสงค์ของสินค้าส่วนใหญ่ลดลงอย่างมาก ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการ การส่งออก การผลิต และการจ้างงาน ทำให้ผู้ประกอบการต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาวะเศรษฐกิจ เพื่อความอยู่รอดของธุรกิจ ด้วยการปรับเปลี่ยนกระบวนการผลิต ลดต้นทุนและค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น รวมทั้งการออกแบบผลิตภัณฑ์ให้มีความหลากหลายและยืดหยุ่น สามารถตอบสนองความต้องการของตลาดได้มากขึ้น

จากการตระหนักถึงปัญหาดังกล่าว และความจำเป็นที่ผู้ประกอบการจะต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพเศรษฐกิจที่เปลี่ยนไป ในต้นปี 2552 บีโอไอจึงได้ออกมาตรการส่งเสริมการลงทุนเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต โดยการปรับปรุงเทคโนโลยีการผลิตเพื่อผลิตผลิตภัณฑ์ใหม่ ซึ่งเป็นมาตรการระยะสั้นในปี 2552 เพื่อช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถใช้เครื่องจักรที่มีอยู่ให้เต็มประสิทธิภาพ และช่วยให้ขยายตลาดไปสู่ผลิตภัณฑ์ใหม่ ที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งจะเป็นการเพิ่มรายได้ และรักษาการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมในช่วงที่ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ

โดยโครงการที่ได้รับการส่งเสริมฯ ตามมาตรการนี้จะได้รับยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร และยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นเวลา 3 ปี สำหรับรายได้ของผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่เป็นสัดส่วนไม่เกินร้อยละ 100 ของเงินลงทุนที่ใช้ในการปรับปรุงสายการผลิต ไม่ว่าจะตั้งในเขตใด

ผลจากการใช้มาตรการนี้ ปรากฏว่า ตั้งแต่วันที่ 21 เมษายน 2552 ซึ่งเป็นวันที่

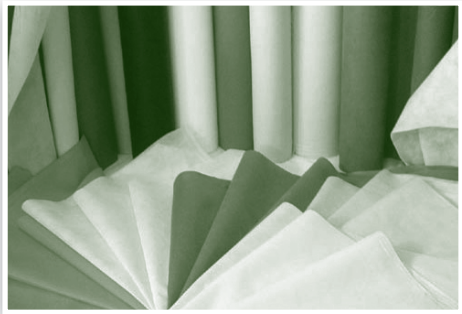

ประกาศมีผลบังคับใช้ จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2552 มีผู้ยื่นขอรับการส่งเสริมฯ จำนวนทั้งสิ้น 3 โครงการ เงินลงทุนรวมประมาณ 1,052 ล้านบาท โดยเป็นโครงการในอุตสาหกรรมผลิตผลิตภัณฑ์สิ่งทอหรือชิ้นส่วนจำนวน 2 โครงการ ซึ่งเป็นการปรับเปลี่ยนเครื่องจักรสำหรับการผลิตเส้นใยโพลีเอสเตอร์ชนิด Sewing Thread ให้สามารถผลิตชนิด Spiral Crimp ได้ และโครงการปรับปรุงสายการผลิตผ้าไม่ทอ ทำให้สามารถผลิตผ้าไม่ทอแบบที่ย่อยสลายได้ซึ่งผลิตจากพลาสติกชีวภาพ

ทั้ง 2 โครงการมีเงินลงทุนในการปรับเปลี่ยนเครื่องจักรประมาณ 120 ล้านบาท และอีก 1 โครงการเป็นการลงทุนปรับเปลี่ยนเครื่องจักร ในอุตสาหกรรมการผลิตผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมี ให้สามารถผลิตได้ทั้งโพลิเอทิลีนและโพลิโพรไพลีนในสายการผลิตเดียวกัน มีเงินลงทุนประมาณ 932 ล้านบาท

โครงการทุกขนาด สามารถขอรับการส่งเสริมฯ เพื่อได้รับสิทธิและประโยชน์เพิ่มเติมได้

โครงการที่อยู่ในข่ายได้รับการส่งเสริมฯ นั้น จะครอบคลุมโครงการที่ดำเนินการอยู่เดิมในทุกขนาดการลงทุนไม่ว่าจะได้รับการส่งเสริมฯ หรือไม่ก็ตาม โดยจะต้องมีการลงทุนด้านเครื่องจักรในการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ปรับปรุงสายการผลิตเดิม เพื่อให้สามารถผลิตได้ทั้งผลิตภัณฑ์ชนิดเดิม และผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่ที่มีความแตกต่างจากผลิตภัณฑ์ชนิดเดิม ซึ่งผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่นั้นจะต้องสามารถระบุเป็นชื่อชนิดผลิตภัณฑ์ใหม่ได้อย่างชัดเจน อยู่ในข่ายที่ให้การส่งเสริมฯ ได้ และเป็นประเภทกิจการที่อยู่ในข่ายได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลด้วย แต่ทั้งนี้ ไม่รวมถึงการปรับปรุงสายการประกอบผลิตภัณฑ์ และการปรับเปลี่ยนคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์ชนิดเดิมบางส่วน ให้เป็นผลิตภัณฑ์รุ่นใหม่ เช่น ปรับปรุงรูปลักษณ์ภายนอก เป็นต้น

โดยผู้ประกอบการที่จะขอรับการส่งเสริมฯ เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตดังกล่าวจะต้องยื่นคำขอรับการส่งเสริมฯ พร้อมแผนการลงทุนในการปรับปรุงเทคโนโลยีเพื่อการผลิตผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่ภายในปี 2555 โดยจะได้รับยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร และยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นเวลา 3 ปี สำหรับรายได้ของผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่เป็นสัดส่วนไม่เกินร้อยละ 100 ของเงินลงทุนที่ใช้ในการปรับปรุงสายการผลิต ไม่ว่าจะตั้งในเขตใด

นอกจากนี้ การขอรับการส่งเสริมฯ ตามมาตรการนี้ ยังอนุญาตให้มีการนำเข้าเครื่องจักรใช้แล้วจากต่างประเทศมาใช้ในโครงการได้ด้วย โดยจะต้องมีหนังสือรับรองประสิทธิภาพเครื่องจักร จากสถาบันที่เชื่อถือได้

จะเห็นได้ว่า การลงทุนเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต โดยนำเทคโนโลยีใหม่เข้ามาใช้ในการปรับปรุงสายการผลิตเดิม เพื่อให้สามารถผลิตผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่ที่มีความหลากหลายขึ้น และเพิ่มมูลค่าให้กับผลิตภัณฑ์ เป็นอีกทางเลือกหนึ่งของผู้ประกอบการที่บีโอไอให้การสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง เพื่อเพิ่มโอกาสการแข่งขันในตลาดโลก ท่ามกลางความไม่แน่นอนของภาวะเศรษฐกิจ และเพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถปรับตัว อยู่รอด และสร้างมูลค่าเพิ่มให้ธุรกิจได้ในทุกสภาพเศรษฐกิจ ซึ่งถือว่าเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืนอย่างแท้จริง

เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์ อีกก้าวหนึ่งของการพัฒนานิคมอุตสาหกรรมไทย

จาก "Eco Industrial Estate" สู่ "Eco Industrial Estate & Networks" เครือข่ายความเชื่อมโยงกับชุมชนและท้องถิ่นโดยรอบ และจากหลักการ แนวคิด **"Industrial Ecology" (อุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์)** ซึ่งออกแบบวางแผนระบบอุตสาหกรรมใหม่ ให้คล้ายกับระบบนิเวศวิทยาตามธรรมชาติ ที่อยู่ได้โดยหลักการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน (Symbiosis) และดำรงอยู่ได้อย่างยั่งยืนเป็นสำคัญ

เป็นกระจกที่สะท้อนให้เห็นความเชื่อมโยงกันระหว่างวัสดุและสสาร ซึ่งโยงใยกันอยู่ระหว่างสิ่งมีชีวิตต่างๆ ในระบบนิเวศน์ตามธรรมชาติ โดยสะท้อนออกมาเป็นการเชื่อมโยงกันในระบบอุตสาหกรรม

โดยเสนอการปิดวงจร **Industrial Ecology** จึงเสนอการปิดวงจร (Closing the Loop) เพื่อลดผลกระทบจากกิจกรรมของกระบวนการผลิตแบบ linear flow ที่เป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ (end of pipe) Industrial ecology สามารถนำมาประยุกต์ใช้ โดยการที่โรงงานหนึ่งสามารถรับวัตถุดิบ ซึ่งเป็นสิ่งที่เหลือใช้ ผลิตภัณฑ์พลอยได้หรือของเสียจากอีกโรงงานหนึ่ง นับเป็นการลดการใช้วัตถุดิบที่ต้นทางดั้งเดิมลงด้วย นอกจากนี้ของเสียอุตสาหกรรมที่เกิดจากกระบวนการผลิตก็สามารถได้รับการบำบัดอย่างถูกวิธีหรือหมุนเวียนนำกลับมาใช้ใหม่

จากหลักการ Industrial Ecology ดังกล่าว การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.) ได้นำมาสู่การพัฒนาอุตสาหกรรม

จากหลักการ Industrial Ecology การนิคมฯ ได้นำมาสู่การพัฒนา อุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์

เชิงนิเวศน์ (Eco Industrial Development) และการพัฒนา "นิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐนิเวศน์" (Eco Industrial Estate) โดยเป็นหน่วยงานแรกของประเทศที่ได้ทำแนวคิดการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ยั่งยืนบนหลักการ "Eco" มาใช้ ด้วยการดำเนินโครงการพัฒนานิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐนิเวศน์และเครือข่าย (Development of Eco Industrial Estate & Networks Project: DEE + Net Project) ซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่าง กนอ. และ GTZ ประเทศเยอรมนี เมื่อปี 2542 - 2547 โดยแบ่งการดำเนินงานออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้าน Policy Support และ Criteria Development, Capacity Building, New Eco Industrial Estate และดำเนินการในนิคมฯ นำร่อง 5 แห่ง คือ นิคมฯ มาบตาพุด นิคมฯ บางปู นิคมฯ ภาคเหนือ นิคมฯ อีสเทิร์นซีบอร์ด และนิคมฯ อมตะนคร

และได้กำหนดเป็นวิสัยทัศน์องค์กร ดังนี้ **"เป็นองค์กรนำ ประสาน สร้างเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์ (Eco Industrial Estate) ที่มีดุลยภาพและความยั่งยืนทางด้านเศรษฐกิจ สังคม ชุมชน สิ่งแวดล้อม และคุณภาพชีวิต เพื่อสมรรถนะการแข่งขันในระดับสากล"**

เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์ หมายถึง รูปแบบการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน บนพื้นฐานความสมดุลของเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม สังคม

กนอ. ได้นำแนวคิด หลักการ Eco Concept มาใช้โดยการนำทั้ง Ecology และ Economy มาประยุกต์ใช้ สำหรับ

- โรงงานอุตสาหกรรม เป็น Eco Plant/Eco Factory/Eco Industry
- นิคมอุตสาหกรรมเป็น Eco Industrial Estate
- นิคมอุตสาหกรรมและเครือข่าย อันได้แก่ ชุมชนโดยรอบโรงเรียน โรงพยาบาล หน่วยงานท้องถิ่น เป็น Eco Industrial Estate & Networks หรือ "เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์" นั่นเอง

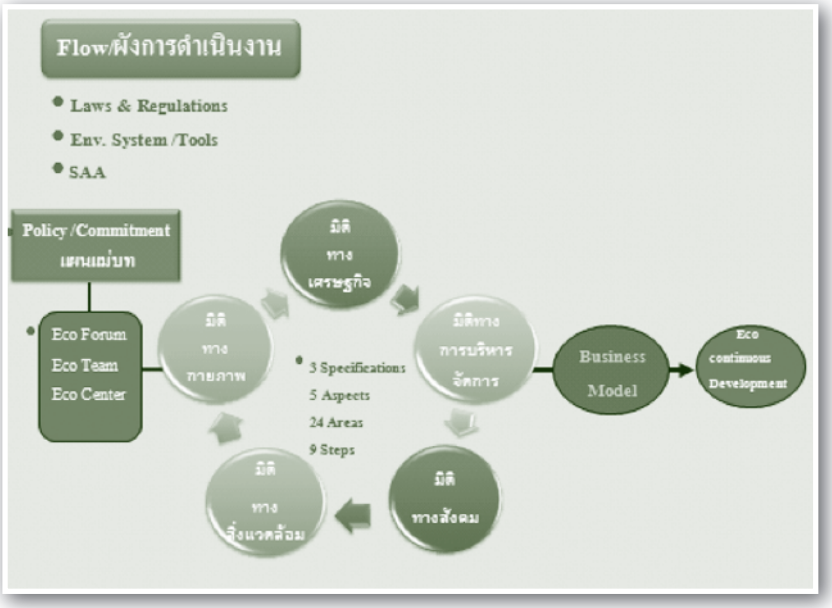

แผนผังการดำเนินงาน

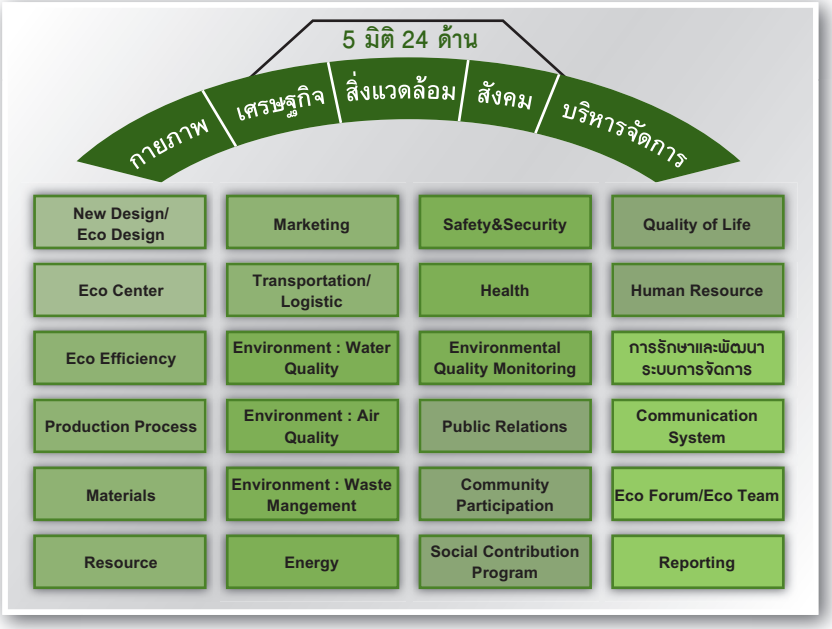

จาก **"นิคมอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐนิเวศน์"** (Eco Industrial Estate :EIE) **สู่ "เมืองอุตสาหกรรมเชิงเศรษฐนิเวศน์"** (Eco Industrial Estate & Networks : EIN) **ด้วยคำนึงถึง การพัฒนาที่ครอบคลุมเครือข่ายชุมชนโดยรอบนิคมอุตสาหกรรม**

คำจำกัดความของเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์

เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์ หมายถึง รูปแบบการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ยั่งยืนบนพื้นฐานความสมดุลของเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม สังคม และความสอดคล้องกับกฎหมาย ความเป็นไปได้ทางเทคโนโลยี

- ด้วยการลดการใช้ทรัพยากรหรือการใช้ทรัพยากรให้คุ้มค่า และลดการปล่อยของเสียให้มากที่สุด พร้อมกับการเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิต
- โดยได้รับการยอมรับจากชุมชน เพื่อการยกระดับคุณภาพชีวิตชุมชนและสิ่งแวดล้อมโดยรอบ และโดยรวม
- ด้วยหลักการความร่วมมือพึ่งพากันของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ผู้พัฒนานิคมอุตสาหกรรม หน่วยงานรัฐท้องถิ่น และชุมชน เพื่อมุ่งสู่ประโยชน์ส่วนรวมร่วมกัน

โดยได้จัดทำข้อกำหนดคุณลักษณะมาตรฐานเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์ไว้ 9 ขั้นตอน ของการพัฒนาใน 5 มิติหลัก และ 24 ด้าน (Potential Areas)

ซึ่งขณะนี้อยู่ในระหว่างการจัดทำแผนแม่บทของ 3 นิคมฯ นำร่อง ได้แก่ สำนักงานนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ สำนักงานนิคมอุตสาหกรรมบางปู และสำนักงานนิคมอุตสาหกรรมอีสเทิร์นซีบอร์ด

เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศน์

ชุมชนอุตสาหกรรมที่ดำเนินธุรกิจโดยมุ่งเน้นสู่การยกระดับคุณภาพสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตชุมชนที่อยู่ร่วมสังคมโดยรอบ ด้วยความร่วมมือและช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน

ด้วยความตั้งใจ จริงใจ และจริงจัง

4 มาตรการส่งเสริมการลงทุน

ก่อนที่สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน หรือบีโอไอ จะคลอดนโยบายส่งเสริมการลงทุนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนนั้น ภาพลักษณ์ในด้านการลงทุนของประเทศไทย ยังเป็นสิ่งที่นักลงทุนต่างชาติจับตาเป็นพิเศษ เพราะคำสั่งของศาลปกครองกลางจังหวัดระยอง ที่ให้ระงับโครงการลงทุนในมาบตาพุด ได้ส่งผลกระทบต่อทั้งบริษัทผู้ลงทุน แรงงานของบริษัท และธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับโครงการเหล่านั้น ตลอดจนชาวบ้านในพื้นที่ที่มีรายได้จากการทำการค้ากับแรงงาน ทั้งยังส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของนักลงทุนรายใหม่ ที่คิดจะเข้ามาลงทุนในประเทศไทยด้วย

สถานะล่าสุดของการแก้ไขปัญหามาบตาพุดจะเริ่มคลี่คลายไปในทิศทางที่ดีขึ้น มีความชัดเจน และโปร่งใส และได้เปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วม และเร่งรัดให้มีการออกกฎเกณฑ์ที่ชัดเจนโดยเร็ว ทั้งในเรื่องหลักเกณฑ์และกระบวนการ ในการจัดทำรายงานผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ (EIA และ HIA) ที่กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้ออกประกาศแล้ว และความคืบหน้าของการจัดตั้งองค์การอิสระชั่วคราว และกำหนดบัญชีหรือแนวทางการพิจารณาประเภทกิจการที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบรุนแรงต่อชุมชน

กระบวนการที่ว่ามาทั้งหมดนี้ สะท้อนให้เห็นถึงความตั้งใจจริงของรัฐบาลที่มีต่อการแก้ไขปัญหาการลงทุนในพื้นที่มาบตาพุด ขณะเดียวกันหน่วยงานภาครัฐที่มีบทบาทและความรับผิดชอบโดยตรงต่อเรื่องการลงทุนอย่างบีโอไอ ก็ได้แสดงจุดยืนให้เห็นว่า พร้อมที่จะส่งเสริมให้การลงทุนภาคอุตสาหกรรมในประเทศไทย

สถานะล่าสุดของการแก้ไขปัญหามาบตาพุดจะเริ่มคลี่คลายไปในทิศทางที่ดีขึ้น มีความชัดเจน และโปร่งใส

ก้าวไปสู่การลงทุนที่ก่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน ทั้งในด้านของอุตสาหกรรมที่ไม่ส่งผลกระทบต่อชุมชน สิ่งแวดล้อม

รวมถึงเป็นแนวทางยกระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย ไปสู่การใช้เทคโนโลยีที่มี

คุณภาพ เพิ่มมูลค่าในการผลิตมากขึ้น สอดคล้องและเป็นทิศทางเดียวกับกระแสของโลกปัจจุบัน ที่เริ่มหันกลับมาให้ความสนใจในการส่งเสริมการลงทุนภาคอุตสาหกรรมในลักษณะดูแลสิ่งแวดล้อม

แต่การที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (บอร์ดบีโอไอ) ซึ่งมีนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรีเป็นประธาน ได้เห็นชอบนโยบายส่งเสริมการลงทุนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน เมื่อวันที่ 10 มีนาคม 2553 ซึ่งไม่ใช่สิ่งใหม่ที่เริ่มมาตื่นตัวกับเรื่องสิ่งแวดล้อมและชุมชนในช่วงเวลานี้ เพราะในอดีตที่ผ่านมาบีโอไอก็มีนโยบายและมาตรการส่งเสริมการลงทุน เพื่อรักษาสิ่งแวดล้อมและชุมชนมาโดยตลอด ได้แก่ มาตรการส่งเสริมการลงทุนปรับเปลี่ยนเครื่องจักรเพื่อการประหยัดพลังงาน หรือการใช้พลังงานทดแทน หรือการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และมาตรการส่งเสริมการลงทุนเพื่อแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม

เห็นชอบนโยบายส่งเสริมการลงทุนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ไม่ใช่สิ่งใหม่ เรื่องสิ่งแวดล้อมและชุมชน ที่ผ่านมาบีโอไอมีนโยบายเพื่อรักษาสิ่งแวดล้อมและชุมชนมาโดยตลอด

เมื่อมาตรการเหล่านี้สิ้นสุดลง บีโอไอจึงเห็นว่าควรจะขยายเวลาเพิ่มเติมเพื่อให้มีสิ่งจูงใจให้ภาคอุตสาหกรรมตระหนักถึงความสำคัญของการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมมากยิ่งขึ้น

ดังนั้น หลักการของนโยบายส่งเสริมการลงทุน เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน จึงเริ่มต้นจากการนำมาตรการเดิมที่ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนมาปรับปรุงใหม่และประกาศใช้อีกครั้ง โดยได้กำหนดให้ผู้ประกอบการที่จะยื่นขอรับสิทธประโยชน์ส่งเสริมการลงทุน จะต้องยื่นขอรับส่งเสริมการลงทุนเข้ามาภายใน 3 ปี จากนี้ หรือสิ้นสุดในวันที่ 31 ธันวาคม 2555 ประกอบด้วย

1. มาตรการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมาย เพื่อกระตุ้นให้เกิดการลงทุนในอุตสาหกรรมที่นำไปสู่การพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน โดยผู้ประกอบการสามารถยื่นขอรับสิทธิและประโยชน์ อาทิ ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 8 ปีทุกเขต ยกเว้นกรุงเทพฯ และได้รับลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลอีกร้อยละ 50 เป็นเวลา 5 ปี โดยได้กำหนดกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมายตามมาตรการดังกล่าว แบ่งเป็น 3 ประเภท ประกอบด้วย

- กลุ่มกิจการเกี่ยวกับการประหยัดพลังงานและพลังงานทดแทน ซึ่งมีกิจการที่อยู่ในข่ายได้รับสิทธิประโยชน์ดังกล่าว ได้แก่
  - กิจการผลิตแอลกอฮอล์หรือเชื้อเพลิงจากผลผลิตการเกษตร รวมทั้งเศษหรือขยะหรือของเสีย
  - กิจการผลิตเครื่องจักรหรืออุปกรณ์ประหยัดพลังงานหรือใช้พลังงานทดแทน
  - กิจการผลิตเซลล์เชื้อเพลิง (Fuel Cell)
  - กิจการผลิตพลังงานไฟฟ้าหรือไอน้ำแต่กำหนดเฉพาะกรณีใช้พลังงานหมุนเวียน เช่น พลังงานจากวัสดุทางการเกษตร ก๊าซชีวภาพ และพลังงานลม เป็นต้น
- อุตสาหกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย
  - กิจการผลิตเคมีภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Eco-Friendly Chemicals)

- กิจการผลิตผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Eco-Friendly Products)

- อุตสาหกรรมฐานความรู้ที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง
  - กิจการผลิตอาหารทางการแพทย์ (Medical Food)
  - กิจการผลิตผลิตภัณฑ์ Advanced Ceramics
  - กิจการผลิตวัสดุนาโน หรือการผลิตผลิตภัณฑ์จากวัสดุนาโนที่ผลิตเอง (Manufactured Nano Material)
  - กิจการผลิตเส้นใยธรรมชาติ หรือเส้นใยประดิษฐ์ เฉพาะกิจการผลิต Functional Fiber
  - กิจการผลิตเครื่องมือแพทย์
  - กิจการผลิตเครื่องมือวิทยาศาสตร์
  - กิจการผลิตเครื่องจักร อุปกรณ์ และชิ้นส่วน ที่มีการออกแบบทางวิศวกรรม
  - กิจการผลิตเครื่องจักร อุปกรณ์สำหรับใช้ในการเกษตร (Farm Machinery) และอุตสาหกรรมผลิตอาหาร (Food Processing Machinery)
  - กิจการผลิตหรือซ่อมแซมแม่พิมพ์ เฉพาะกิจการผลิตแม่พิมพ์และชิ้นส่วน
  - กิจการผลิต ซ่อม หรือดัดแปลงอากาศยาน (Aircraft Conversion) รวมทั้งชิ้นส่วนอุปกรณ์อากาศยาน หรือเครื่องใช้บนอากาศยาน
  - กิจการผลิตชิ้นส่วนยานพาหนะ Automatic Transmission, Continuously Variable Transmission (CVT), Traction Motor สำหรับรถยนต์ เช่น รถ Hybrid หรือ รถ Fuel Cell เป็นต้น Electronic Stability Control (ESC), Regenerative Braking System และการผลิตยางยานพาหนะ
  - กิจการผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์สำหรับงานอุตสาหกรรม
  - กิจการผลิตอุปกรณ์โทรคมนาคม
  - กิจการผลิตอุปกรณ์สารกึ่งตัวนำ
  - กิจการผลิตอุปกรณ์หน่วยความจำเฉพาะ Hard Disk Drive (HDD) Solid State Drive (SSD) และชิ้นส่วนของ HDD และ SSD
  - กิจการผลิตชิ้นส่วนสำหรับอุปกรณ์โทรคมนาคม
  - กิจการผลิตชิ้นส่วนสำหรับผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ทางการแพทย์
  - กิจการผลิตชิ้นส่วนสำหรับผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์เพื่อการเกษตร
  - กิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์สำหรับยานพาหนะ
  - กิจการผลิตเซลล์แสงอาทิตย์และวัตถุดิบสำหรับการผลิตเซลล์แสงอาทิตย์
  - กิจการผลิต Flat Panel Display
  - กิจการผลิตสารหรือแผ่นสำหรับไมโครอิเล็กทรอนิกส์
  - กิจการออกแบบทางอิเล็กทรอนิกส์
  - กิจการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์
  - กิจการเทคโนโลยีชีวภาพ (Bio-technology)
  - กิจการวิจัยและพัฒนา
  - กิจการบริการทดสอบทางวิทยาศาสตร์
  - กิจการบริการสอบเทียบมาตรฐาน (Calibration)

2. มาตรการส่งเสริมการลงทุนปรับเปลี่ยนเครื่องจักรเพื่อการประหยัดพลังงาน หรือการใช้พลังงานทดแทน หรือการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อกระตุ้นให้ผู้ประกอบการลงทุนปรับเปลี่ยนเครื่องจักรเพื่อการประหยัดพลังงาน หรือการนำพลังงานทดแทนมาใช้ในกิจการ หรือการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ ผู้ประกอบการจะต้องยื่นแผนการปรับเปลี่ยนเครื่องจักรที่จะต้องให้แล้วเสร็จภายใน 3 ปี นับจากวันได้รับออกบัตรส่งเสริมฯ โดยจะได้รับยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 3 ปี เป็นสัดส่วนร้อยละ 70 ของเงินลงทุน โดยให้ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลจากรายได้ของกิจการที่ดำเนินการอยู่เดิม

3. มาตรการส่งเสริมการลงทุนปรับปรุงเทคโนโลยีเพื่อการผลิตผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่ เพื่อสนับสนุนให้ผู้ประกอบการเดิมที่มีการลงทุนอยู่แล้ว ใช้เครื่องจักรอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถขยายตลาดไปสู่ผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งจะช่วยเพิ่มรายได้และรักษาการจ้างงาน ทั้งนี้กำหนดหลักเกณฑ์ให้ผู้ประกอบการที่สนใจเข้าร่วมมาตรการดังกล่าว จะต้องลงทุนด้านเครื่องจักรปรับปรุงสายการผลิตเดิม ให้สามารถผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่ที่จะต้องมีความแตกต่างจากผลิตภัณฑ์เดิม และสามารถระบุชื่อชนิดผลิตภัณฑ์ใหม่ได้ชัดเจน โดยจะได้รับยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรทุกเขต ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 3 ปี สำหรับรายได้ของผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่

4. มาตรการส่งเสริมการลงทุนเพื่อแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นการส่งเสริมและกระตุ้นให้โรงงานอุตสาหกรรมให้ความสำคัญกับการจัดการสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ครอบคลุมกิจการประเภทโรงกลั่นน้ำมัน โรงแยกก๊าซธรรมชาติ โรงไฟฟ้า เคมีและปิโตรเคมี แร่ และโลหะพื้นฐาน โดยเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการเดิม ทั้งที่ได้และไม่ได้รับส่งเสริมการลงทุนจากบีโอไอ ขอรับสิทธิและประโยชน์ตามมาตรการนี้ได้ ทั้งนี้ต้องยื่นแผนลงทุนลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม ให้แล้วเสร็จภายใน 3 ปีนับจากวันออกบัตร ซึ่งจะได้รับสิทธิและประโยชน์ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 3 ปี เป็นสัดส่วน ร้อยละ 70 ของเงินลงทุน

สำหรับการออกมาตรการหรือแนวทางใหม่ๆ เพื่อนำไปสู่การสร้างการลงทุนที่ยั่งยืน ซึ่งนอกเหนือจาก 4 มาตรการที่กล่าวมาข้างต้น ยังได้มีการกำหนดไว้เพิ่มเติม 4 มาตรการ ได้แก่

1. มาตรการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์สู่อุตสาหกรรมฐานความรู้
2. มาตรการสร้างความเข้มแข็งด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
3. มาตรการส่งเสริมการลงทุนที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน
4. มาตรการสร้างฐานอุตสาหกรรมและบริการจากความคิดสร้างสรรค์และความเป็นไทย

โดยรายละเอียดและนโยบายที่ชัดเจนกำลังอยู่ในระหว่างหารือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อจัดทำรายละเอียดเสนอต่อที่ประชุมบอร์ดบีโอไอพิจารณาออกมาตรการในอนาคตต่อไป

การปรับปรุงนโยบาย
ส่งเสริมสำนักงานปฏิบัติการภูมิภาคของประเทศไทย

ประเทศไทยได้เริ่มส่งเสริมกิจการสำนักงานภูมิภาคมาตั้งแต่ปี 2535 เป็นต้นมา แต่ในระยะที่ผ่านมาประสบผลสำเร็จน้อยมาก ดังนั้น คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจึงมอบหมายให้ นายประดิษฐ์ ภัทรประสิทธิ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง เป็นประธานคณะอนุกรรมการเพื่อผ่าตัดครั้งใหญ่เกี่ยวกับนโยบายในด้านนี้ และได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนแล้วเมื่อเดือนมีนาคม 2553 โดยทั้งกระทรวงการคลัง ธนาคารแห่งประเทศไทย และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ได้ตกลงที่จะปรับปรุงมาตรการส่งเสริมกิจการสำนักงานปฏิบัติการภูมิภาค (ROH) ครั้งใหญ่

เริ่มส่งเสริมโดยระเบียบสำนักนายกฯ ตั้งแต่ปี 2535

คณะรัฐมนตรีฝ่ายเศรษฐกิจมีมติเมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 2532 เห็นชอบกับนโยบายสนับสนุนให้บริษัทต่างประเทศมาจัดตั้ง สำนักงานภูมิภาคในประเทศไทย และต่อมาได้ออกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการขอตั้งสำนักงานภูมิภาคของบริษัทข้ามชาติ พ.ศ. 2535 แต่บริษัทต่างชาติสนใจขออนุญาตค่อนข้างน้อย เนื่องจากมีข้อจำกัด ดังนี้

- ไม่มีฐานะเป็นนิติบุคคล
- ห้ามมีรายได้จากการประกอบกิจกรรม โดยกำหนดให้รับรายได้ จากสำนักงานใหญ่เท่านั้น
- ไม่มีอำนาจรับคำสั่งซื้อหรือเสนอขาย หรือเจรจาทำธุรกิจกับบุคคลหรือนิติบุคคลในประเทศไทย
- จำกัดจำนวนพนักงานต่างชาติเพียง 5 คน

ไทยพัฒนาตนเองเป็นฐานการผลิตขนาดใหญ่ในภาคอุตสาหกรรม จึงเป็นโอกาสในการชักจูงให้จัดตั้งสำนักงานภูมิภาค

บีโอไอประกาศส่งเสริมปี 2543

จากการที่หลักเกณฑ์ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการขอตั้งสำนักงานภูมิภาคของบริษัทข้ามชาติ พ.ศ. 2535 ไม่เอื้อต่อการลงทุน ประกอบกับประเทศไทยได้พัฒนาตนเองเป็นฐานการผลิตขนาดใหญ่ในภาคอุตสาหกรรม เช่น อุตสาหกรรมยานยนต์ และอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ฯลฯ จึงเป็นโอกาสทางธุรกิจที่ดียิ่งในการชักจูง ให้มีการจัดตั้งสำนักงานภูมิภาคในประเทศไทย โดยจำเป็นที่ไทยจะต้องผ่อนคลายกฎระเบียบบางประการ รวมถึงการให้สิทธิและประโยชน์ด้านภาษีอากรด้วย

คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจึงได้ออกประกาศที่ 2/2543 กำหนดเปิดให้การส่งเสริมประเภท 7.9 กิจการสำนักงานภูมิภาค เมื่อปี 2543 โดยกำหนดสิทธิและประโยชน์และเงื่อนไข ดังนี้

- ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 5 ปี สำหรับสิทธิและประโยชน์อื่นได้รับตามหลักเกณฑ์ปกติ
- ต้องกำกับดูแลกิจการสาขาหรือบริษัทในเครือในต่างประเทศไม่น้อยกว่า 5 ประเทศ และต้องมีศูนย์ฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากร
- ต้องมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการไม่น้อยกว่าปีละ 50 ล้านบาท
- ต้องลงทุนในอสังหาริมทรัพย์ในประเทศไม่น้อยกว่า 40 ล้านบาท ภายใน 2 ปี นับจากวันออกบัตรส่งเสริม
- ต้องมีรายได้จากต่างประเทศไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของรายได้ทั้งหมดในแต่ละปี
- ต้องได้รับใบอนุญาตจากหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง
- ต้องมีแผนดำเนินการและขอบข่ายธุรกิจตามที่คณะกรรมการกำหนด

ปรับโครงสร้างการส่งเสริมฯ ในปี 2545

ต่อมามีการหารือร่วมกันระหว่าง 3 หน่วยงาน คือ สำนักคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน กรมสรรพากร และกรมพัฒนาธุรกิจการค้า เพื่อหาแนวทางส่งเสริมกิจการสำนักงานภูมิภาคร่วมกัน และเห็นว่ามาตรการด้านภาษีอากรนั้นเพื่อให้เป็นประโยชน์ในระยะยาวควรใช้มาตรการของกรมสรรพากรจะเหมาะสมกว่า

จากความตกลงข้างต้น กรมสรรพากร จึงออกมาตรการส่งเสริมกิจการสำนักงานปฏิบัติการภูมิภาค (Regional Operating Headquarters - ROH) ตามประกาศ พ.ร.ฎ. ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการลดอัตราและยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 405) พ.ศ. 2545 ลงวันที่ 5 สิงหาคม 2545 และ พ.ร.ฎ. ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการหักค่าสึกหรอและค่าเสื่อมราคาของทรัพย์สิน (ฉบับที่ 406) พ.ศ. 2545 ลงวันที่ 5 สิงหาคม 2545 สรุปได้ ดังนี้

ปรับลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล สำหรับกิจการ ROH จากอัตราปกติ ร้อยละ 30 เหลือร้อยละ 10

ประการแรก ปรับลดอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกิจการ ROH จากอัตราปกติร้อยละ 30 เหลือร้อยละ 10 สำหรับรายได้ดังต่อไปนี้

- รายได้จากการให้บริการแก่วิสาหกิจหรือสาขาในต่างประเทศ
- รายได้จากค่าสิทธิ์จากการวิจัยและพัฒนา ที่ได้รับจากวิสาหกิจหรือสาขาในต่างประเทศ อันเนื่องมาจากผลการวิจัยที่กระทำขึ้นในประเทศไทย
- รายได้ดอกเบี้ยจากวิสาหกิจหรือสาขาในต่างประเทศ ทั้งนี้ เฉพาะการกู้มาเพื่อให้วิสาหกิจหรือสาขาในต่างประเทศกู้ต่อ

ประการที่สอง ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล สำหรับรายได้ ดังนี้

- **กิจการ ROH** สำหรับรายได้เงินปันผล ที่ได้รับจากวิสาหกิจหรือสาขาในต่างประเทศ
- **บริษัทหรือนิติบุคคลที่จดทะเบียนในต่างประเทศ และไม่ได้ประกอบกิจการในประเทศไทย** สำหรับรายรับเงินปันผลจากสำนักงาน ROH เฉพาะที่จ่ายจากกำไรที่ได้รับลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคล

ประการที่สาม กำหนดสิทธิ์ให้สามารถหักค่าสึกหรอ หรือค่าเสื่อมราคาทรัพย์สินประเภทอาคารถาวรที่ซื้อ หรือโอนมาเพื่อใช้ประโยชน์ในกิจการ ROH ในอัตราร้อยละ 25 ของมูลค่าต้นทุนในวันที่ได้รับอาคารนั้นมา ส่วนที่เหลือหักไม่เกินร้อยละ 5 ของต้นทุนส่วนที่เหลือ

ประการที่สี่ คนต่างชาติที่ได้รับเงินเนื่องมาจากการจ้างแรงงาน จากการทำงานประจำในสำนักงาน ROH ในประเทศไทย และยอมให้สำนักงาน ROH หักภาษี ณ ที่จ่ายในอัตราร้อยละ 15 ให้ได้รับสิทธิ์ไม่ต้องนำเงินดังกล่าว มารวมคำนวณภาษีตอนปลายปี มีกำหนดระยะเวลาติดต่อกันไม่เกิน 4 ปี ยกเว้นไม่ได้ทำงานในประเทศไทยเป็นเวลาเกินกว่า 1 ปี โดยให้ใช้ปีปฏิทิน (เดิมกำหนด 2 ปี แต่ต่อมา พ.ร.ฎ. ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการลดอัตราและยกเว้นรัษฎากร ฉบับที่ 461 พ.ศ. 2549 ลงวันที่ 22 มิถุนายน 2549 ขยายเวลาเป็นไม่เกิน 4 ปี)

ประการที่ห้า หากคนต่างชาติที่ทำงานประจำ ROH ในประเทศไทย แล้วถูกส่งไปปฏิบัติงานในต่างประเทศ จะได้รับสิทธิ์ยกเว้นไม่ต้องนำเงิน ที่ได้รับเนื่องจากการจ้างแรงงานในต่างประเทศมาคำนวณ เพื่อเสียภาษีเงินได้ในประเทศไทย แต่ต้องไม่นำเงินได้ดังกล่าว มาหักเป็นรายจ่ายของ ROH หรือบริษัทในเครือในประเทศไทย ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม

กำหนดรายได้จากต่างประเทศขั้นต่ำร้อยละ 50

สำหรับกิจการ ROH ที่อยู่ในข่ายได้รับสิทธิและประโยชน์พิเศษดังกล่าวข้างต้น กรมสรรพากรได้กำหนดเงื่อนไข ดังนี้

- มีทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้วไม่น้อยกว่า 10 ล้านบาท
- ต้องให้บริการแก่วิสาหกิจหรือสาขาในต่างประเทศ อย่างน้อย 3 ประเทศ
- รายได้จากการให้บริการด้านการบริหาร ด้านเทคนิค และบริการสนับสนุนแก่วิสาหกิจหรือสาขาในต่างประเทศ และมีรายได้ค่าสิทธิ์จากการวิจัยและพัฒนา ที่จ่ายจากหรือในต่างประเทศไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ของรายได้ทั้งหมด เว้นแต่ในระยะ 3 รอบระยะบัญชีนับแต่จดแจ้งเป็นสำนักงาน ROH รายได้อาจไม่ถึงร้อยละ 50 ได้ แต่ต้องไม่ต่ำกว่า 1 ใน 3 ของรายได้ทั้งหมด

สำหรับบริการสนับสนุนของกิจการ ROH กรมสรรพากรได้กำหนดให้ครอบคลุมบริการดังนี้

- การบริหารงานทั่วไป การวางแผนทางธุรกิจ และการประสานงานทางธุรกิจ
- การจัดหาวัตถุดิบและชิ้นส่วน
- การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์
- การสนับสนุนด้านเทคนิค
- การส่งเสริมด้านการตลาดและการขาย
- การบริหารด้านงานบุคคลและการฝึกอบรมในภูมิภาค
- การให้คำปรึกษาด้านการเงิน
- การวิเคราะห์และการวิจัยด้านเศรษฐกิจและการลงทุน
- การจัดการและควบคุมสินเชื่อ
- การให้บริการสนับสนุนอื่น ๆ ที่อธิบดีกรมสรรพากรกำหนด

ส่วนคำจำกัดความ "วิสาหกิจในเครือ" กรมสรรพากรได้กำหนดว่าหมายถึง บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซึ่งมีความสัมพันธ์กับกิจการ ROH ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง กล่าวคือ

1. บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลถือหุ้นในกิจการ ROH ไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของทุนทั้งหมด
2. กิจการ ROH ถือหุ้นในบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของทุนทั้งหมด
3. กิจการตามข้อ 1 ซึ่งถือหุ้นหรือเป็นหุ้นส่วนไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของทุนทั้งหมด
4. บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซึ่งมีอำนาจควบคุมกิจการ หรือกำกับดูแลการดำเนินงาน และการบริหารงานของกิจการ ROH

5. กิจการ ROH มีอำนาจควบคุมกิจการ หรือกำกับดูแลการดำเนินงานและการบริหาร

6. กิจการตามข้อ 4 ซึ่งมีอำนาจควบคุมกิจการ หรือกำกับดูแลการดำเนินงาน และการบริหารงาน

บีโอไอปรับปรุงหลักเกณฑ์ให้สอดคล้องกับกรมสรรพากร

ภายหลังกรมสรรพากรออกประกาศเกี่ยวกับกิจการ ROH คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้ออกประกาศที่ ส.5/2545 ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2545 แก้ไขหลักเกณฑ์ส่งเสริมการลงทุนประเภท 7.9 ดังนี้

ประการแรก ปรับปรุงแก้ไขชื่อประเภทกิจการจาก "สำนักงานภูมิภาค" เป็น "สำนักงานปฏิบัติการภูมิภาค"

ประการที่สอง ปรับปรุงเงื่อนไขการให้การส่งเสริมฯ จากเดิมยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรและยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 5 ปี เป็นให้สิทธิและประโยชน์เฉพาะที่ไม่เกี่ยวกับภาษีอากรเท่านั้น (ต่อมาคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้ปรับปรุงแก้ไขตามมติเมื่อวันที่ 17 ตุลาคม 2551 โดยอนุมัติยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร สำหรับการนำเข้าอุปกรณ์ใช้ในการวิจัยและพัฒนาและฝึกอบรม)

ประการที่สาม ปรับปรุงเงื่อนไขเพื่อให้สอดคล้องกับเงื่อนไขของกรมสรรพากร ดังนี้

- มีทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้วไม่น้อยกว่า 10 ล้านบาท
- ต้องให้บริการแก่วิสาหกิจหรือสาขาในต่างประเทศ อย่างน้อย 3 ประเทศ

มาตรการส่งเสริมไม่ประสบผลสำเร็จ

แม้ประเทศไทยได้ประกาศมาตรการส่งเสริมกิจการ ROH ตั้งแต่ปลายปี 2545 แต่นับถึงปลายปี 2552 มีผู้ได้จดแจ้งเป็นกิจการ ROH กับกรมสรรพากรประมาณ 80 - 90 บริษัท เปรียบเทียบกับกรณีของฮ่องกงและสิงคโปร์ซึ่งมีจำนวนมากถึง 2,000 - 3,000 บริษัท

สำหรับกรณีของการส่งเสริมฯ ก็มีตัวเลขใกล้เคียงกัน โดยนับถึงปลายปี 2552 มีผู้ได้รับการส่งเสริมฯ ในกิจการ ROH จำนวน 81 บริษัท เป็นต้นว่า

นอกจากบริษัทสนใจมาจัดตั้ง สำนักงานภูมิภาคในไทยน้อยมาก บริษัทชั้นนำของไทย ยังได้ไปจัดตั้งสำนักงานภูมิภาค และบริษัทการค้าระหว่างประเทศในสิงคโปร์

นับถึงปลายปี 2552 มีผู้ได้จดแจ้งเป็นกิจการ ROH ประมาณ 80 – 90 บริษัท

บริษัท เอ็กซอนโมบิล จำกัด บริษัท เอเชี่ยน ฮอนด้ามอเตอร์ จำกัด บริษัท เชฟรอน เอเชียเซ้าท์ จำกัด บริษัท เทเลนอร์ เอเชีย (อาร์โอเอช) จำกัด บริษัท เจนเนอรัล มอเตอร์ส เซาท์อีสท์ เอเชีย โอเปอร์เรชั่นส์ จำกัด บริษัท เด็นโซ่ อินเตอร์เนชั่นแนล เอเชีย จำกัด บริษัท โตโยต้า มอเตอร์ เอเชีย แปซิฟิค เอ็นจิเนียริ่ง แอนด์ แมนูแฟคเจอริ่ง จำกัด บริษัท สยามมิชลิน จำกัด บริษัท เอ็นเอ็มบี มินีแบ ไทย จำกัด บริษัท เนสท์เล่ แมนนิวแฟ็คเชอริ่ง (ประเทศไทย) จำกัด บริษัท โยโกฮามา เอเชีย จำกัด บริษัท นิสสัน มอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด บริษัท โตโยต้า โบโชกุ เอเชีย จำกัด บริษัท นิปปอน สตีล (ประเทศไทย) จำกัด และบริษัท โดล โฮลดิ้งส์ (ไทยแลนด์) จำกัด

นอกจากบริษัทสนใจมาจัดตั้งสำนักงานภูมิภาคในไทยน้อยมาก บริษัทชั้นนำของไทย เช่น เครือซิเมนต์ไทย บริษัท ปตท. บริษัท บ้านปู ฯลฯ ยังได้ไปจัดตั้งสำนักงานภูมิภาคและบริษัทการค้าระหว่างประเทศในสิงคโปร์ โดยได้รับการส่งเสริมฯ ผ่านมาตรการต่าง ๆ เป็นต้นว่า International Headquarters, Global Trader Program (GTP) เพื่อใช้สิงคโปร์เป็นศูนย์ในการลงทุนต่างประเทศและการค้าระหว่างประเทศ เนื่องจากกฎระเบียบในด้านการดำเนินธุรกิจและสิทธิและประโยชน์ด้านภาษีอากรของสิงคโปร์เอื้ออำนวยมากกว่า

บีโอไอได้ประชุมหารือกับภาคเอกชน คือ หอการค้าญี่ปุ่นในประเทศไทย บริษัท

นายประดิษฐ์ ภัทรประสิทธิ์ (คนกลาง) รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง ประธานคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาเสนอมาตรการส่งเสริมให้มีการลงทุนในกิจการปฏิบัติการภูมิภาค

รถยนต์ บริษัทการค้าระหว่างประเทศของไทย บริษัททำธุรกิจ ROH ในไทย ฯลฯ รวมถึงการประชุมคณะอนุกรรมการร่วม (ไทย-ญี่ปุ่น) ว่าด้วยการเสริมสร้างสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ (Sub-Committee on Enhancement of Business Environment: EBE) เมื่อวันที่ 17 กันยายน 2552 นอกจากนี้ คณะกรรมการร่วมหอการค้าต่างประเทศ (JFCCT) ได้ยื่นข้อเสนอต่อที่ประชุมคณะกรรมการร่วมภาคราชการและเอกชนเพื่อแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจเมื่อวันที่ 25 สิงหาคม 2552 ล้วนได้หยิบยกประเด็นขอให้รัฐบาลปรับปรุงหลักเกณฑ์การส่งเสริมกิจการ ROH เพื่อให้เอื้ออำนวยมากยิ่งขึ้น

รมช. ประดิษฐ์ เป็นหัวเรือใหญ่ในการยกเครื่อง

เพื่อแก้ไขปัญหาข้างต้น คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้พิจารณาเมื่อวันที่ 15 กันยายน 2552 และมีมติให้จัดตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาเสนอมาตรการส่งเสริมให้มีการลงทุนในกิจการปฏิบัติการภูมิภาค โดยมีรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง (นายประดิษฐ์ ภัทรประสิทธิ์) เป็นประธาน และมีอนุกรรมการประกอบด้วยผู้แทนทั้งจากภาคราชการและเอกชน

จัดประชุม 2 ครั้ง คือ วันที่ 9 พฤศจิกายน 2552 และวันที่ 3 มีนาคม 2553 และได้จัดสัมมนารับฟังความคิดเห็นของนักธุรกิจที่เกี่ยวข้องเมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2553 เพื่อให้มั่นใจว่ามาตรการที่เสนอจะสอดคล้องกับความต้องการของนักลงทุนและมีประสิทธิผลในการชักจูงการลงทุน โดยเฉพาะประธานอนุกรรมการ คือ รมช.ประดิษฐ์ ต้องทำงานในลักษณะประสาน 10 ทิศกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่มีความคิดเห็นแตกต่างกันจนตกผลึกคิดไปในทำนองเดียวกัน

นับเป็นการปฏิวัติครั้งใหญ่สำหรับธุรกิจ ROH ทั้งในส่วนของกรมสรรพากร ธนาคารแห่งประเทศไทย และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ได้ปรับปรุงกฎระเบียบในประเด็นสำคัญ

จากนั้นได้นำเสนอรายงานต่อคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนในการประชุมเมื่อวันที่ 10 มีนาคม 2553 เพื่อขอรับความเห็นชอบ และได้รับการอนุมัติตามที่เสนอ โดยมีการปรับแก้ไขเพียงเล็กน้อยเท่านั้น โดยนับเป็นการปฏิวัติครั้งใหญ่สำหรับธุรกิจ ROH ทั้งในส่วนของกรมสรรพากร ธนาคารแห่งประเทศไทย และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ได้ปรับปรุงกฎระเบียบในประเด็นสำคัญ

กรมสรรพากรปรับปรุงเงื่อนไขและสิทธิประโยชน์

กรมสรรพากรได้ตกลงที่จะเสนอสิทธิและประโยชน์มากมาย ซึ่งรายละเอียดกระทรวงการคลังจะนำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุมัติและแถลงข่าวในโอกาสต่อไป โดยในเบื้องต้นสามารถสรุปข้อเสนอ เป็นต้นว่า

- สำหรับเงินได้ของ ROH จาก Qualifying Service ที่เกิดขึ้นจากต่างประเทศ ลดจากเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลร้อยละ 10 เป็นยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 10+5 ปี (ให้สิทธิและประโยชน์เป็นเวลา 10 ปีก่อน โดยหากผลประกอบการเป็นไปตามเงื่อนไขจะขยายเวลาอีก 5 ปี)
- สำหรับเงินได้ของ ROH จาก Qualifying Service ที่เกิดขึ้นใน

ประเทศ จากปัจจุบันเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลร้อยละ 10 ยังกำหนดเป็นอัตราร้อยละ 10 เท่าเดิม แต่เพิ่มเติมเงื่อนไขเวลาว่ากำหนดเวลาไม่เกิน 10+5 ปี

- ยกเลิกการกำหนดสัดส่วนรายได้จาก ROH เป็นสัดส่วนร้อยละ 50 ของรายได้ทั้งหมด แต่กำหนดค่าใช้จ่ายขั้นต่ำ 15 ล้านบาท/ปี หรือการลงทุนขั้นต่ำ 30 ล้านบาท/ปี ในลักษณะเช่นเดียวกับที่มีการกำหนดเงื่อนไขโดยหน่วยงานส่งเสริมการลงทุนของต่างประเทศแทน
- กำหนดคุณสมบัติและจำนวนเจ้าหน้าที่ผู้มีทักษะความรู้ขั้นต่ำ เพื่อเพิ่มช่องทางการสร้างทักษะ ความรู้ และความชำนาญให้แก่แรงงานในระบบ
- ผ่อนปรนจากปัจจุบันต้องตั้งบริษัทในเครือหรือสาขาต่างประเทศอย่างต่ำ 3 แห่งตั้งแต่ปีแรก เป็นอย่างต่ำ 1 แห่งในปีแรก เพิ่มเป็นอย่างต่ำ 2 แห่งตั้งแต่ปีที่ 3 และเพิ่มเป็นอย่างต่ำ 3 แห่ง ตั้งแต่ปีที่ 5 เป็นต้นไป

ธนาคารแห่งประเทศไทยผ่อนปรนเงื่อนไข Treasury Center

ขณะเดียวกันธนาคารแห่งประเทศไทยก็ตกลงที่จะผ่อนปรนหลักเกณฑ์ครั้งใหญ่สำหรับกิจการศูนย์บริหารเงิน (Treasury Center) ซึ่งจะเอื้ออำนวยอย่างมากทำให้ต่างชาติสนใจก่อตั้งสำนักงานประเภทนี้ในประเทศไทย อันจะส่งผลต่อเนื่องในการเอื้ออำนวยให้ไทยเป็นศูนย์กลางทางการเงินในภูมิภาค โดยได้นำเสนอกระทรวงการคลังเพื่อพิจารณาอนุมัติแล้ว ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

ประการแรก ผ่อนผันให้บริษัทที่จัดตั้งแล้วสามารถประกอบธุรกิจศูนย์บริหารเงินได้ โดยมีเงื่อนไขต้องแยกบันทึกรายการและบัญชีของศูนย์บริหารเงินและธุรกิจอื่นให้ชัดเจน

ประการที่สอง ปรับเปลี่ยนเงื่อนไขจากเดิมต้องมีกลุ่มบริษัทที่จดทะเบียนในไทย ประเทศเพื่อนบ้าน หรือเวียดนาม รวมกันอย่างน้อย 3 ประเทศ ปรับเปลี่ยนเป็นต้องมีกลุ่มบริษัทตามระเบียบเดิมหรือมีกลุ่มบริษัทในไทยอย่างน้อย 2 บริษัท และมีบริษัทในเครือในต่างประเทศอย่างน้อย 2 บริษัท

ประการที่สาม ผ่อนผันให้การโอนเงินระหว่างศูนย์บริหารเงิน และกลุ่มบริษัทในไทยจากเดิมต้องเป็นเงินบาทเท่านั้น แก้ไขเป็นเงินตราต่างประเทศได้

ประการที่สี่ ยกเลิกเงื่อนไขการดำรงฐานะเงินตราต่างประเทศสุทธิ (Foreign Exchange Position)

ประการที่ห้า ผ่อนผันเงื่อนไข Foreign Exchange Hedging จากเดิมทำได้ตาม Underlying แก้ไขเป็นทำได้ตาม Underlying โดยกรณีค่าสินค้าหรือบริการ ให้ทำ Hedging โดยใช้ประมาณการภายใน 1 ปีได้

ประการที่หก ผ่อนผันหลักเกณฑ์การฝากเงินตราต่างประเทศ และการให้กู้ในต่างประเทศ จากเดิมเป็น ดังนี้

- ให้กู้ยืมแก่บริษัทในเครือได้ตามความจำเป็นโดยไม่จำกัดจำนวน
- ให้ฝากเงินตราต่างประเทศที่มาจากต่างประเทศกับธนาคารพาณิชย์ในไทยได้โดยไม่จำกัดจำนวน
- ให้ฝากเงินตราต่างประเทศที่ได้จากการแลกเปลี่ยนเงินบาทกับธนาคารพาณิชย์ในไทย รวมทั้งฝากหรือลงทุนในต่างประเทศยอดคงค้างรวมกันไม่เกิน 500 ล้านเหรียญสหรัฐฯ

นอกจากนี้ สำหรับการชดเชยภาษีมูลค่าเงินตามขอบเขตการประกอบธุรกิจศูนย์บริหารเงิน

กรมศุลกากรได้ตกลงที่จะอนุญาตให้บริษัทผู้ส่งออกสามารถขอชดเชยได้เต็มจำนวนกรณีเป็นการหักกลบลบหนี้ของศูนย์บริหารเงินที่ทำธุรกรรมให้กับสำนักงาน ROH

บีโอไอปรับใหญ่ด้านวีซ่าและใบอนุญาตทำงาน

บีโอไอได้ผ่อนปรนหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการอนุมัติในด้านวีซ่าและใบอนุญาตทำงานของคนต่างด้าว พร้อมกับปรับปรุงประสิทธิภาพการดำเนินการให้รวดเร็วขึ้นและลดเอกสารประกอบการยื่นคำขอลงให้เหลือเท่าที่จำเป็นเท่านั้น สรุปได้ ดังนี้

ประการแรก การยกเลิกเงื่อนไขต้องมีทุนจดทะเบียนขั้นต่ำ 20 ล้านบาท สำหรับบริษัทที่ได้รับการส่งเสริมฯ ที่มีต่างชาติถือหุ้นขั้นต่ำร้อยละ 50 ซึ่งต้องการขออนุมัติตำแหน่งผู้บริหาร

ประการที่สอง การปรับปรุงหลักเกณฑ์การอนุมัติตำแหน่งครั้งแรกหรือขยายเวลา กรณีบริษัทยังไม่ได้รับอนุญาตให้เปิดดำเนินการแต่ได้รับบัตรส่งเสริมแล้วจากเดิม 1 ปี เพิ่มเป็น 2 ปี เท่ากับกรณีที่เป็นบริษัทที่ได้รับอนุญาตให้เปิดดำเนินการแล้ว

การลดเวลาการอนุมัติตำแหน่ง และการอนุมัติเข้าทำงาน ของคนต่างชาติ จากเดิม 40 วันทำการ ลดลงเหลือ 5 – 20 วันทำการ

ประการที่สาม การลดเวลาการอนุมัติตำแหน่งและการอนุมัติเข้าทำงานของคนต่างชาติจากเดิม 40 วันทำการ ลดลงเหลือ 5 - 20 วันทำการ

ประการที่สี่ การลดเอกสารที่ใช้ประกอบการยื่นขออนุญาตในบางรายการจากเดิม 10 รายการ ลดลงเหลือ 5 - 7 รายการ

การปรับปรุงหลักเกณฑ์ครั้งนี้ได้รับการสนองตอบเชิงบวกเป็นอย่างมากจากภาคเอกชน ทั้งในส่วนของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย รวมถึงหอการค้าต่างประเทศในประเทศไทย ซึ่งจะนับเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนประเทศไทยไปสู่เศรษฐกิจฐานความรู้และมูลค่าเพิ่มสูงในอนาคต

การปรับปรุงหลักเกณฑ์และสิทธิประโยชน์ของกิจการ ROH ประเภท 7.13

คำชี้แจงนักลงทุน

- ปัจจุบัน เงื่อนไขและสิทธิประโยชน์ทางภาษีได้ผ่านการพิจารณาจาก ครม. แล้วเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2553 และจะออกเป็นพระราชกฤษฎีกาต่อไป
- ในส่วนที่เกี่ยวกับ Trading กำลังดำเนินการแก้ไขพระราชกฤษฎีกาที่เกี่ยวข้อง
- บริษัทที่ดำเนินกิจการ ROH อยู่ และได้รับการส่งเสริมฯ แล้ว หากต้องการขอรับสิทธิประโยชน์ทางภาษีใหม่ ต้องยื่นขอจดแจ้งใหม่อีกครั้งที่กรมสรรพากร (แต่ให้รอประกาศจากกรมสรรพากรออกมาก่อน) ในส่วนของบีโอไอบริษัทไม่ต้องดำเนินการใดๆ
- สิทธิประโยชน์ในตารางด้านล่าง เป็นเพียงข้อมูลเบื้องต้น รายละเอียดทั้งหมดให้รอจากประกาศของกรมสรรพากร ในระหว่างนี้ สามารถติดต่อขอรายละเอียดโดยตรงได้ที่ **ศูนย์บริหารภาษีธุรกิจขนาดใหญ่ (LTO) กรมสรรพากร โทรศัพท์ 0 2272 9634, 0 2272 9446 และ 0 2617 3436**
- นอกจากนี้ ใน Website กรมสรรพากร (www.rd.go.th หัวข้อ ความรู้เรื่องภาษี) มีการจัดทำรายละเอียดเรื่อง ROH โดยเฉพาะ ซึ่งจะมีข้อมูลเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจในสาขานี้ทั้งหมด อาทิ สิทธิประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง คำถามที่พบบ่อย และเอกสารต่างๆ จากงานสัมมนาที่ผ่านมา เป็นต้น

1. มาตรการในส่วนของกระทรวงการคลัง

1.1. การปรับปรุงเงื่อนไขกิจการ

ประเด็น	หลักเกณฑ์ปัจจุบัน	หลักเกณฑ์ใหม่
1) การกำหนดสัดส่วนรายได้ขั้นต่ำจากการให้บริการในกิจการ ROH	ต้องมีรายได้ขั้นต่ำจากการให้บริการในกิจการ ROH ร้อยละ 50 ของรายได้ทั้งหมดจึงจะได้รับสิทธิประโยชน์	ไม่กำหนดรายได้ขั้นต่ำสำหรับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล (ส่วนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับผู้ชำนาญการต่างชาติ ยังมีเงื่อนไขนี้อยู่)
2) การจัดตั้งสำนักงาน ROH เพื่อให้บริการแก่วิสาหกิจในเครือหรือสาขาในต่างประเทศ	ต้องจัดตั้งสำนักงานที่ให้บริการดังกล่าว 3 แห่งในปีแรก	ผ่อนปรนให้สามารถทยอยตั้งสำนักงานเพื่อให้บริการแก่บริษัทในเครือหรือสาขาในต่างประเทศ 3 แห่ง ได้ภายใน 5 ปี ดังนี้ - แห่งแรก ภายในปีที่ 1 - แห่งที่ 2 ภายในปีที่ 3 - แห่งที่ 3 ภายในปีที่ 5
3) ทุนจดทะเบียน	10 ล้านบาทขึ้นไป	คงเดิม

1.2. การปรับปรุงสิทธิประโยชน์

ประเด็น	หลักเกณฑ์ปัจจุบัน	หลักเกณฑ์ใหม่
1) อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล	ร้อยละ 10 ไม่จำกัดระยะเวลา **เงื่อนไข** ต้องมีสัดส่วนเงินรายได้ ROH เกินร้อยละ 50 ของรายได้ทั้งหมด มิเช่นนั้น จะต้องเสียอัตราปกติคือ ร้อยละ 30	**ร้อยละ 0 10+5 ปี** สำหรับเงินรายได้ ROH จากต่างประเทศ **ร้อยละ 10 10+5 ปี** สำหรับเงินรายได้ ROH ในประเทศ **ไม่มีเงื่อนไขสัดส่วนเงินรายได้ ROH ร้อยละ 50 ของรายได้ทั้งหมดการได้รับสิทธิฯ + 5 ปี ต้องทำตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้** - ต้องมีค่าใช้จ่ายขั้นต่ำ 15 ล้านบาทต่อปี หรือเงินลงทุน 30 ล้านบาท (จ่ายจริง) ในปีนั้น ๆ - มีบริษัทในเครือหรือสาขาในต่างประเทศ 3 แห่ง ภายใน 5 ปี (แห่งแรก ภายในปีที่ 1 แห่งที่ 2 ภายในปีที่ 3 และแห่งที่ 3 ภายในปีที่ 5) - มีผู้เชี่ยวชาญและพนักงานตามเกณฑ์ที่กำหนด - มีสถานที่ประกอบการและมีการประกอบธุรกิจจริง
2) ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา • เงินได้จากการทำงานให้ ROH ในประเทศ • เงินได้จากการทำงานให้ ROH ในต่างประเทศ	ร้อยละ 15 4 ปี ยกเว้น	**ร้อยละ 15** **8 ปี** คงเดิม **เงื่อนไข** ต้องมีสัดส่วนเงินรายได้ ROH เกินร้อยละ 50 ของรายได้ทั้งหมด มิเช่นนั้น จะต้องเสียอัตราปกติร้อยละ 0-37

ประเด็น	หลักเกณฑ์ปัจจุบัน	หลักเกณฑ์ใหม่
3) ภาษีจากเงินปันผลรับเข้าและส่งออก	ยกเว้น ไม่กำหนดระยะเวลา **เงื่อนไข** ต้องมีสัดส่วนเงินรายได้ ROH เกินร้อยละ 50 ของรายได้ทั้งหมด มิเช่นนั้น จะต้องเสียอัตราปกติคือ ร้อยละ 30	คงเดิม
4) ภาษีจากดอกเบี้ยกู้ยืมระหว่างบริษัทในเครือ	ร้อยละ 10 ไม่กำหนดระยะเวลา **เงื่อนไข** ต้องมีสัดส่วนเงินรายได้ ROH เกินร้อยละ 50 ของรายได้ทั้งหมด มิเช่นนั้น จะต้องเสียอัตราปกติคือ ร้อยละ 30	คงเดิม
5) ภาษีจากค่าสิทธิ	ร้อยละ 10 ไม่กำหนดระยะเวลา **เงื่อนไข** ต้องมีสัดส่วนเงินรายได้ ROH เกินร้อยละ 50 ของรายได้ทั้งหมด มิเช่นนั้น จะต้องเสียอัตราปกติคือ ร้อยละ 30	คงเดิม

2. มาตรการ BOI

ให้สิทธิและประโยชน์ที่ไม่เกี่ยวกับภาษีอากร ได้แก่ มาตรา 25 26 27 และยกเว้นอากรนำเข้าเครื่องจักรสำหรับที่ใช้ในการวิจัยและพัฒนาและฝึกอบรม

2.1. การกำหนดเงินทุนจดทะเบียนขั้นต่ำเพื่อขออนุมัติตำแหน่งช่างฝีมือต่างด้าว (สำหรับทุกประเภทกิจการ)

เงื่อนไขเดิม	เงื่อนไขใหม่ (มีผลตั้งแต่ 11 ธันวาคม 2552)
1) กรณีบริษัทต่างด้าวถือหุ้นร้อยละ ≥ 50 ของเงินทุนจดทะเบียน ต้องมีทุนจดทะเบียนขั้นต่ำ 20 ล้านบาท	ยกเลิก
2) กรณีบริษัทต่างด้าวถือหุ้นร้อยละ ≤ 50 ของเงินทุนจดทะเบียน	คงการกำหนดเงินทุนจดทะเบียนขั้นต่ำ 50 ล้านบาท (อยู่ในระหว่างพิจารณาดำเนินการยกเลิก)

2.2. การขยายเวลาอนุมัติตำแหน่งครั้งแรกหรือขยายเวลากรณีบริษัทยังไม่ได้รับอนุญาตให้เปิดดำเนินการ (สำหรับทุกประเภทกิจการ)

เงื่อนไขเดิม	เงื่อนไขใหม่ (มีผลตั้งแต่ 11 ธันวาคม 2552)
1 ปี	2 ปี

การแก้ไข ปัญหามลพิษอุตสาหกรรม บทเรียนจากญี่ปุ่น ตอนจบ

ในตอนที่ 1 ได้กล่าวถึงมลพิษจากสารแคดเมียม และสารปรอทที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสุขอนามัยของประชาชน ตลอดจนบทบาทของรัฐบาลญี่ปุ่นในขณะนั้น ว่ามีการแก้ไขปัญหามลพิษที่เกิดจากสารดังกล่าวอย่างไร ในตอนจบนี้จะได้เห็นถึงบทบาทที่สำคัญในการต่อสู้ของประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากมลพิษ และการแสดงความรับผิดชอบของรัฐบาลที่ใช้เวลาเกือบ 50 ปี ในการแถลงการณ์ขอโทษประชาชนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และการปรับเปลี่ยนนโยบายทางด้านอุตสาหกรรม มาเป็นนโยบายการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนของประเทศญี่ปุ่น

จากการที่รัฐบาลญี่ปุ่นได้ยอมรับอย่างเป็นทางการเมื่อปี 2511 ว่าโรคมินามาตะเป็นโรคที่เกิดจากมลพิษจากโรงงานของบริษัท Chisso ภายหลังเกิดโรคนี้แล้วเป็นเวลาถึง 12 ปี และในที่สุดศาลฎีกาได้พิพากษาเมื่อปี 2547 ว่าทั้งรัฐบาลกลาง และรัฐบาลท้องถิ่นได้รับข้อมูลจำนวนมาก จนน่าจะสรุปได้ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2502 แล้วว่า โรคมินามาตะน่าจะเกิดจากสารปรอทในน้ำเสียของโรงงานแห่งนี้ แต่หน่วยราชการกลับไม่ได้ดำเนินการแก้ไขปัญหาแต่อย่างใด ดังนั้น จึงถือว่าเป็นเจ้าพนักงานที่ปฏิบัติราชการโดยมิชอบ เนื่องจากเพิกเฉยไม่สั่งการให้โรงงานแก้ไขปัญหาโดยทันที จึงพิพากษาให้รัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นต้องจ่ายค่าเสียหายแก่ประชาชน ที่ได้รับผลกระทบเป็นการเพิ่มเติม จากที่ประชาชนได้รับค่าเสียหายจากโรงงานไปแล้ว

สำหรับหน่วยงานที่ได้รับการตำหนิจากคำพิพากษาของศาลมากที่สุดในกรณีของโรคมินามาตะ คือ กระทรวงการค้าระหว่างประเทศและอุตสาหกรรม (Ministry of International Trade and Industry - MITI) ซึ่งปัจจุบันได้เปลี่ยนชื่อเป็นกระทรวงเศรษฐกิจการค้า และอุตสาหกรรม (Ministry of Economy Trade and Industry - METI) เนื่องจากเป็นหน่วยงานที่สร้างแรงกดดัน แก่กระทรวงสาธารณสุขและสวัสดิการ (Ministry of Health and Welfare) ไม่ให้ดำเนินการแก้ไขปัญหาในเรื่องนี้โดยทันที

การปรับปรุงคุณภาพสิ่งแวดล้อมของแม่น้ำซูมิดะของกรุงโตเกียว

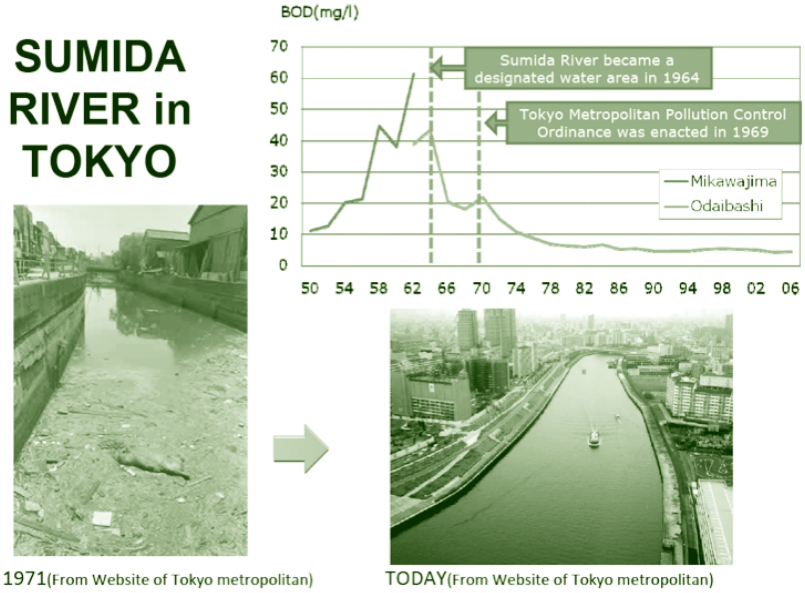

แหล่งข้อมูล : ทบวงบริหารสิ่งแวดล้อม กระทรวงสิ่งแวดล้อมของญี่ปุ่น

นอกจากนี้ กระทรวงการค้าระหว่างประเทศและอุตสาหกรรม ยังไม่ตรวจสอบและรับรู้ว่าระบบบำบัดน้ำเสียของบริษัท Chisso ที่ได้ติดตั้งขึ้นใหม่เพื่อแก้ไขปัญหานั้น ความจริงแล้วไม่สามารถแก้ไขการปล่อยน้ำเสีย ที่มีการปนเปื้อนของสารปรอทได้แต่อย่างใด

รัฐบาลญี่ปุ่นได้ออกแถลงการณ์ขอโทษต่อประชาชนเมื่อปี 2547 เพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อโรคมินามาตะภายหลังคำพิพากษาของศาลฎีกาข้างต้น นับว่าเป็นเวลาเกือบ 50 ปี ภายหลังเกิดเหตุการณ์ขึ้น กว่าที่รัฐบาลจะยอมรับความจริง

การต่อสู้ของภาคประชาชน

การที่รัฐบาลญี่ปุ่นเพิกเฉยต่อปัญหาสิ่งแวดล้อม ทำให้เกิดการประท้วงขึ้นมากมายในช่วงเวลานั้น โดยกลุ่มที่เป็นผู้นำในการประท้วงมี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเอ็นจีโอ และกลุ่มประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากมลพิษ ทำให้สื่อมวลชนให้ความสนใจเสนอข่าวในเรื่องนี้ ส่งผลทำให้ประชาชนทั่วไปที่ไม่อยู่ในพื้นที่เกิดมลพิษซึ่งเดิมไม่ได้ใส่ใจกับปัญหามลพิษเท่าใดนัก เนื่องจากเห็นว่าเป็นเรื่องไกลตัว เริ่มตระหนักถึงภัยของสิ่งแวดล้อมและปัญหามลภาวะ

รัฐบาลญี่ปุ่นได้ออกแถลงการณ์ขอโทษเมื่อปี 2547 เพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อโรคมินามาตะ นับว่าเป็นเวลาเกือบ 50 ปี ภายหลังเกิดเหตุการณ์ขึ้น

โดยมีตัวอย่าง เช่น ปัญหามลพิษจากโรงงานกระดาษ Edogawa ของบริษัท Honshu Paper ได้ปล่อยน้ำเสีย ก่อนที่จะผ่านกระบวนการบำบัดที่ได้มาตรฐาน ส่งผลกระทบอย่างมากต่อชาวประมงในพื้นที่ Urayasu ในจังหวัดชิบะ ซึ่งใกล้กับกรุงโตเกียว ทำให้ชาวประมงต้องเจรจากับโรงงานและหน่วยราชการ แต่ไม่สามารถตกลงกันได้ แม้จะมีการประท้วงหลายครั้งแต่โรงงานก็ยังคงปล่อยน้ำเสียอย่างต่อเนื่อง

เทศบาลกรุงโตเกียว ได้สั่งปิดโรงงาน และในที่สุดโรงงาน ต้องจ่ายค่าเสียหาย แก่สหกรณ์ชาวประมง Urayasu เป็นเงิน 5.1 ล้านเยน

ในที่สุดกลุ่มชาวประมง 700 คน ได้บุกเข้าไปในโรงงานเมื่อเดือนมิถุนายน 2501 เพื่อตัดท่อระบายน้ำเสียไม่ให้ไหลลงไปในแม่น้ำ เกิดการปะทะกับตำรวจที่มารักษาการณ์ ทำให้ผู้ประท้วงบาดเจ็บ 108 คน ตำรวจ 37 คน สื่อมวลชน 3 คน และพนักงานบริษัท 3 คน ภายหลังเหตุการณ์ปะทะกันครั้งนี้ เทศบาลกรุงโตเกียวได้สั่งปิดโรงงาน และในที่สุดโรงงานต้องจ่ายค่าเสียหายแก่สหกรณ์ชาวประมง Urayasu เป็นเงิน 5.1 ล้านเยน

นอกจากประท้วงโรงงานที่มีอยู่เดิมที่ปล่อยมลพิษ ยังมีการประท้วงการก่อสร้างโรงงานแห่งใหม่ ๆ ที่มีโอกาสเกิดมลพิษสูงด้วย เนื่องจากหวั่นเกรงว่าภาคราชการ ไม่มีมาตรการกำกับดูแลควบคุมที่ดีพอที่จะป้องกันปัญหามลพิษ เช่น การประท้วงแผนการก่อสร้างโรงงานปิโตรเคมีที่ย่าน Numazu ของเมือง Mishima ทำให้ต้องยกเลิกโครงการในปี 2507

จุดเปลี่ยนของนโยบายอุตสาหกรรม

รัฐบาลญี่ปุ่นได้หันมาทบทวน นโยบายพัฒนาประเทศครั้งใหญ่ โดยการปรับเปลี่ยนจากนโยบายที่เน้นการเติบโตทางเศรษฐกิจ ละเลยปัญหาสิ่งแวดล้อม มาเป็นนโยบายการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน โดยกำหนดว่าประเทศไม่ควรเสียสละในด้านสิ่งแวดล้อม เพียงเพื่อส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจ เนื่องจากต้นทุนในการป้องกันมลพิษไม่ให้เกิดขึ้นนั้น ความจริงแล้วต่ำกว่าต้นทุนในการดำเนินการแก้ไขปัญหามลพิษในภายหลัง

ประเทศไม่ควรเสียสละในด้านสิ่งแวดล้อม เพียงเพื่อส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจ เนื่องจากต้นทุนในการป้องกันมลพิษไม่ให้เกิดขึ้น ต่ำกว่าต้นทุนในการแก้ไขปัญหามลพิษในภายหลัง

แม้รัฐสภาได้ผ่านกฎหมายสิ่งแวดล้อมหลายฉบับ โดยเมื่อเดือนธันวาคม 2501 ได้ผ่านกฎหมายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและคุณภาพน้ำ 2 ฉบับ คือ กฎหมายรักษาคุณภาพน้ำสำหรับการบริโภคเป็นการสาธารณะ และกฎหมายควบคุมการปล่อยน้ำเสียจากโรงงานอุตสาหกรรม

จากนั้นในปี 2510 ได้ออกกฎหมายพื้นฐานด้านการควบคุมมลพิษที่กระทบต่อสิ่งแวดล้อม แต่ได้รับการวิจารณ์อย่างมากว่ากฎหมายเหล่านี้หย่อนยานเกินไป ทำให้ไม่สามารถนำมาบังคับใช้ เพื่อปรับปรุงคุณภาพสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

รัฐสภาญี่ปุ่นจึงได้เปิดประชุมวิสามัญเกี่ยวกับด้านมลพิษ (Pollution Session) ขึ้นในปี 2513 โดยรัฐบาลได้เสนอร่างกฎหมายใหม่และร่างกฎหมายเพื่อปรับปรุงกฎหมายเดิมจำนวนรวม 14 ฉบับ ซึ่งทั้งหมดได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา โดยครอบคลุมถึงกฎหมายพื้นฐานด้านการควบคุมมลพิษ (The Basic Law for Environmental Pollution Control 1970) ซึ่งมีการมอบอำนาจจากรัฐบาลให้กับรัฐบาลท้องถิ่น ในการกำหนดหลักเกณฑ์ และจัดการกับปัญหามลพิษในพื้นที่ของตนเอง

ต่อมาในปี 2516 ได้มีการออกกฎหมายว่าด้วยการจ่ายชดเชยค่าเสียหายต่อสุขภาพซึ่งมีสาเหตุจากมลพิษ (Law Concerning Pollution-Related Health Damage Compensation - LCPRHDC) เพื่อให้ผู้ก่อมลพิษจ่ายค่าเสียหายทางแพ่งแก่ผู้ได้รับผลกระทบอย่างรวดเร็วและเป็นธรรม โดยผู้เสียหายไม่จำเป็นต้องพิสูจน์อย่างชัดเจนว่าสาเหตุของโรคมาจากมลพิษของโรงงาน เพียงแต่พิสูจน์ให้ได้ว่าอาจจะเกิดขึ้นจากมลพิษของโรงงานก็เพียงพอแล้ว

นอกจากนี้ รัฐบาลญี่ปุ่นได้ยกระดับความสำคัญของหน่วยราชการด้านสิ่งแวดล้อม โดยเดิมกระทรวงการค้าระหว่างประเทศและอุตสาหกรรม เป็นผู้รับผิดชอบด้านคุ้มครองสิ่งแวดล้อม และยังได้จัดตั้งหน่วยงานสิ่งแวดล้อมขึ้นเมื่อเดือนกรกฎาคม 2514 เพื่อรับผิดชอบในด้านนี้เป็นการเฉพาะ และในปี 2544 ได้ยกระดับหน่วยงานแห่งนี้เป็นกระทรวงสิ่งแวดล้อม (Ministry of Environment)

การมีส่วนร่วมของประชาชน

ถึงแม้การแก้ไขกฎหมายเพื่อมอบอำนาจให้กับรัฐบาลท้องถิ่น ในการบังคับใช้กฎหมายด้านสิ่งแวดล้อม ทำให้บุคลากรของท้องถิ่นในด้านนี้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จากเพียง 300 คน ในปี 2504 เป็น 12,317 คน ในปี 2518 ก็ตาม แต่ปัญหาสำคัญ คือ กฎระเบียบของรัฐบาลท้องถิ่นต้องอยู่ภายในกรอบของกฎหมายของรัฐบาลกลาง ไม่สามารถกำหนดมาตรฐานสิ่งแวดล้อม ในระดับที่สูงกว่าหรือต่ำกว่ากฎหมายของรัฐบาลกลางได้

แต่เมื่อรัฐบาลท้องถิ่นได้รับแรงกดดันอย่างมากจากประชาชนในพื้นที่ ซึ่งต้องการให้มีมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อมระดับสูง หากไม่สามารถสนองตอบแล้ว ก็จะพ่ายแพ้ใน

การเลือกตั้งครั้งต่อไป ทำให้รัฐบาลท้องถิ่นต้องแก้ไขสถานการณ์โดยออกบทบัญญัติที่เรียกว่า Administrative Guideline ขึ้น ซึ่งไม่ใช่กฎหมาย แต่เป็นแนวทางปฏิบัติที่กำหนดขึ้นโดยรัฐบาลท้องถิ่น

ภายใต้แนวทางปฏิบัตินี้ กระบวนการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม จะเป็นการเจรจาต่อรองระหว่างรัฐบาลท้องถิ่นกับโรงงาน เกี่ยวกับการควบคุมมลพิษ โดยมีประชาชนเข้าร่วมในกระบวนการเจรจาด้วย

กระบวนการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม เป็นการเจรจาต่อรองระหว่างรัฐบาลท้องถิ่น กับโรงงาน เกี่ยวกับการควบคุมมลพิษ โดยมีประชาชนเข้าร่วมการเจรจาด้วย

จากนั้นจะมีการลงนามในสัญญาประชาคม เกี่ยวกับมาตรการป้องกันปัญหามลพิษ ซึ่งกำหนดปริมาณการปล่อยมลพิษเป็นค่ามาตรฐานที่ดีกว่ากฎหมายกำหนด ส่งผลทำให้ปัญหามลพิษลดลงมาก ทำให้ประชาชนมีความเชื่อถือในภาคราชการอีกครั้งหนึ่ง และลดบทบาทของเอ็นจีโอลง

เช่น โรงถลุงเหล็ก Keihin Works ของบริษัท NKK (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นบริษัท JFE) ซึ่งก่อตั้งขึ้นบนพื้นที่ 3,500 ไร่ เป็นพื้นที่ถมทะเล คือ เกาะ Ogishima ในอ่าวโตเกียว ใกล้กับเมืองคาวาซากิ เริ่มผลิตในปี 2519 โดยมีการทำสัญญา 4 ฝ่ายขึ้น กล่าวคือ รัฐบาลท้องถิ่นของจังหวัดคานากาวะ เทศบาลนครโยโกฮามา เทศบาลเมืองคาวาซากิ และบริษัท NKK เกี่ยวกับมาตรการป้องกันปัญหามลพิษของโรงงานแห่งนี้

โรงถลุงเหล็ก Keihin Works ของบริษัท NKK ซึ่งก่อตั้งขึ้นบนพื้นที่ 3,500 ไร่ เป็นพื้นที่ถมทะเล ในอ่าวโตเกียว

อีกตัวอย่างหนึ่ง คือ นิคมอุตสาหกรรมในเมืองอิชิฮารา จังหวัดชิบะ แหล่งอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ของญี่ปุ่น ซึ่งมีการลงทุนจำนวนมากในอุตสาหกรรมเหล็ก เคมีภัณฑ์ ปิโตรเลียม และเครื่องจักรกล ได้มีการจัดทำข้อตกลงร่วมกันระหว่างชุมชน โรงงาน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการกำหนดมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งต้องมีการทบทวนข้อตกลงทุก 5 ปี

ภายหลังจัดทำข้อตกลง หากโรงงานตรวจพบว่าระดับมลพิษ ซึ่งส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสุขภาพของประชาชนในชุมชน ในช่วงใดช่วงหนึ่งเกินกว่าข้อตกลงแล้ว โรงงานจะต้องแสดงความรับผิดชอบด้วยการลดปริมาณการผลิต หรือปิดโรงงานอย่างสมัครใจ โดยทันที ไม่ต้องรอให้หน่วยราชการท้องถิ่นตรวจสอบพบ และออกคำสั่งปิดโรงงานแต่อย่างใด เพื่อให้มลพิษลดลงเหลือต่ำกว่าระดับที่ตกลงกันไว้ และสร้างความเชื่อมั่นระหว่างโรงงานกับชุมชนในท้องถิ่น

นอกจากนี้ รัฐบาลยังได้มีการปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอน โดยเพิ่มเติมวิชาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและมลพิษ เพื่อให้ประชาชนเข้าใจถึงสาเหตุ และตื่นตัวเกี่ยวกับปัญหาในเรื่องนี้ เพื่อให้สามารถมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหามลพิษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

มาบตาพุดของญี่ปุ่น การแก้ไขมลพิษจากปิโตรเคมี

ญี่ปุ่นสนใจในอุตสาหกรรมปิโตรเคมี มาตั้งแต่ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เมื่อกองทัพญี่ปุ่นสามารถยึดอุปกรณ์เรดาร์ของฝ่ายสัมพันธมิตรได้ เมื่อรื้อออกมาดูพบว่ามีการใช้ฉนวนทำด้วยวัสดุโพลีเอททีลีน ดังนั้น จึงได้ส่งวัสดุดังกล่าวไปให้บริษัทสุมิโตโม อิเล็คทริค และสุมิโตโม เคมิคัล ร่วมกับอาจารย์ของมหาวิทยาลัยเกียวโตและมหาวิทยาลัยโอซากา เพื่อศึกษาโครงสร้างทางเคมีของโพลีเอททีลีน เมื่อศึกษาเสร็จ เตรียมจะทำการผลิตในเชิงพาณิชย์ สงครามก็สิ้นสุดเสียก่อน แต่ความรู้ที่ได้ก็สามารถนำมาใช้ประโยชน์ภายหลังสงคราม

แม้ว่าบริษัท สุมิโตโม เคมิเคิล จะทำวิจัยเกี่ยวกับโพลีเอททีลีนไปพอสมควรแล้ว แต่ในภายหลังได้ตัดสินใจซื้อเทคโนโลยีโพลีเอททีลีนจากบริษัท ICI ของสหราชอาณาจักรในปี 2498 เพื่อป้องกันปัญหาที่จะฟ้องร้องการละเมิดสิทธิบัตรในภายหลัง และเพื่อให้ได้รับเทคโนโลยีเพิ่มเติมบางส่วนจาก ICI เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้น หากจะยกระดับจากการผลิตในห้องทดลองเป็นการผลิตจำนวนมากในเชิงอุตสาหกรรม

โยะกะอิจิ มาบตาพุดของญี่ปุ่น

กระทรวงการค้าระหว่างประเทศและอุตสาหกรรม (กระทรวงเศรษฐกิจ การค้า และอุตสาหกรรมในปัจจุบัน) ได้ประกาศเมื่อปี 2498 ว่า จะดำเนินโครงการลงทุนด้านปิโตรเคมีในนาม Petrochemical Growth Action Project กำหนดให้มีฐานการผลิตที่เมืองโยะกะอิจิ (Yokkaichi) ซึ่งเป็นเมืองขนาดเล็กมีท่าเลที่ตั้งห่างนครนาโกย่าประมาณ 40 กิโลเมตร ซึ่งคล้ายคลึงกับกรณีของประเทศไทยที่กำหนดให้มาบตาพุดเป็นฐานการผลิตปิโตรเคมี

สำหรับโครงการปิโตรเคมีครบวงจรระยะที่ 1 (Number 1 Petrochemical Complex) ซึ่งตั้งที่เมืองโยะกะอิจิและนับเป็นโรงงานปิโตรเคมีแห่งแรกของประเทศญี่ปุ่น ประกอบด้วยโรงงานต่างๆ เป็นต้นว่า โรงงานผลิตเอททิลีนขนาดกำลังผลิต 22,000 ตัน/ปี ของบริษัท Mitsubishi Petrochemicals ซึ่งเริ่มเปิด

มีการปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ สูงถึงสองแสนตันต่อปี ทำให้ประชาชนเจ็บป่วย เป็นโรคหอบหืด ที่เรียกกันว่า โรคหอบหืดโยะกะอิจิ

ดำเนินการเมื่อปี 2502 โรงกลั่นน้ำมันขนาด 40,000 บาร์เรล/วัน ของบริษัท Showa Yokkaichi City Oil ซึ่งเริ่มผลิตในปี 2500 โรงผลิตไฟฟ้าขนาด 125 เมกะวัตต์ ของบริษัท Chubu Electric Power ซึ่งเริ่มผลิตในปี 2504 ฯลฯ

ประชาชนที่อาศัยอยู่ใกล้เคียงกับโรงงานปิโตรเคมี ได้เริ่มร้องเรียนเกี่ยวกับปัญหาสิ่งแวดล้อมมาตั้งแต่เดือนเมษายน 2503 เนื่องจากโรงงานเหล่านี้ได้ปล่อยมลพิษจำนวนมาก โดยมลพิษที่ปล่อยทางน้ำ ได้ส่งผลทำให้ปลาที่จับได้ห่างจากฝั่งไม่เกิน 4 กิโลเมตรมีกลิ่นน้ำมันปิโตรเลียมปนเปื้อนในเนื้อปลา

สำหรับมลพิษทางอากาศ มีการปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ปริมาณสูงถึง 200,000 ตัน/ปี ทำให้ประชาชนป่วยเป็นโรคหอบหืดจำนวนมาก โดยมีชื่อเรียกกันว่า "โรคหอบหืดโยะกะอิจิ (Yokkaichi Asthma)" ทั้งนี้ ผู้ป่วยบางคนถึงกับฆ่าตัวตาย เนื่องจากการเจ็บป่วยทำให้ขาดรายได้และไม่มีเงินรักษาพยาบาล

จากปัญหาข้างต้น ในเดือนตุลาคม 2503 เมืองโยะกะอิจิ ได้จัดตั้งคณะกรรมการควบคุมมลพิษขึ้น โดยมีผู้เชี่ยวชาญเป็นกรรมการ เช่น ศ.โยชิดะ คัทซูมิ แห่งวิทยาลัยแพทยศาสตร์ของจังหวัดมิเอะ ศ.มิซูโนะ ฮิโรชิ แห่งมหาวิทยาลัยนาโกยา ฯลฯ เพื่อทำการตรวจสอบปริมาณมลพิษและสาเหตุที่เกิดขึ้น

ต่อมาประชาชนที่ได้รับผลกระทบได้ฟ้องร้องเรียกค่าเสียหาย 6 บริษัท ซึ่งตั้งโรงงานในเมืองโยะกะอิจิ เมื่อเดือนกันยายน 2510 ซึ่งเป็นคดีที่รู้จักกันในชื่อ คดีมลพิษ โยะกะอิจิ (Yokkaichi Pollution Lawsuit) โดยศาลได้พิพากษาให้ประชาชนชนะคดีเมื่อเดือนกรกฎาคม 2515 และให้บริษัทเหล่านี้ต้องจ่ายค่าเสียหายจำนวนมาก

กำหนดมาตรการแก้ไขอย่างเป็นรูปธรรม

ส่วนมาตรการแก้ไขปัญหามลพิษ ในช่วงแรกโรงงานได้เพิ่มความสูงของปล่องไอเสียเป็นมากกว่า 200 เมตร เมื่อปี 2508 ต่อมาในปี 2510 โรงงานได้ลงทุนเพิ่มขึ้น เพื่อติดตั้งระบบกำจัดกำมะถัน (Flue Gas Desulfurization System) พร้อมกับใช้วัตถุดิบที่เป็นน้ำมันที่มีค่ากำมะถันต่ำ

รัฐบาลท้องถิ่นของเมืองโยะกะอิจิ บังคับให้โรงงานอุตสาหกรรมทำสัญญาประชาคมที่เรียกว่า “Pollution Prevention Memorandum of Agreement” เมื่อปี 2511 พร้อมกับก่อตั้งคณะกรรมการเพื่อกำกับดูแลในด้านนี้ โดยประกอบด้วยตัวแทนของประชาชนในท้องถิ่น 9 คน นักวิชาการ 1 คน ตัวแทนของรัฐบาลท้องถิ่นของเมืองโยะกะอิจิ 3 คน และตัวแทนโรงงานอุตสาหกรรม 9 คน

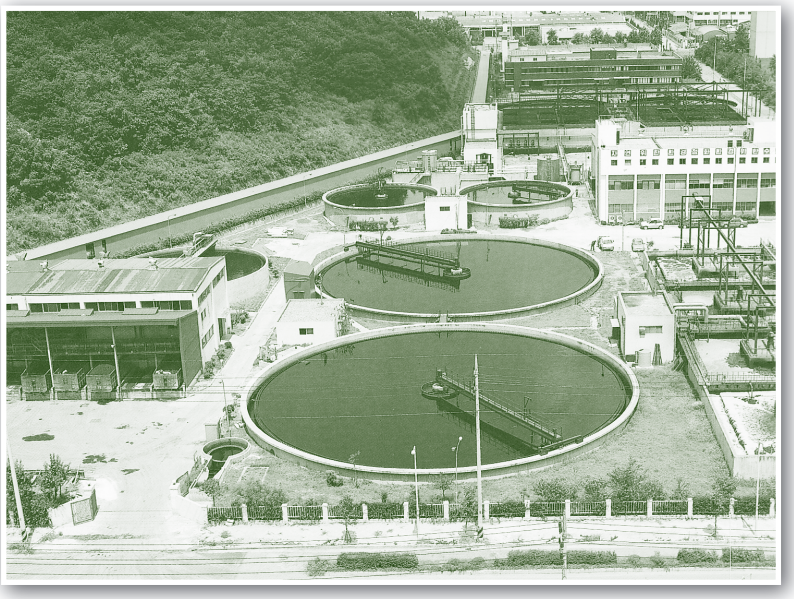

ระบบบำบัดน้ำเสียที่ติดตั้งในประเทศญี่ปุ่น

หน่วยราชการญี่ปุ่นยังได้พยายามแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมอย่างจริงจัง โดยกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรม เป็นต้นว่า กรณีการแก้ไขปัญหามลพิษทางอากาศของอุตสาหกรรมปิโตรเคมีของเมืองโยะกะอิจิ เมื่อเดือนสิงหาคม 2515 ได้กำหนดให้โรงงานเป้าหมาย 50 แห่งที่ปล่อยก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ เกิน 100 ลูกบาศก์เมตร/ชั่วโมง ต้องลดการปล่อยก๊าซลงร้อยละ 20 และโรงงานที่ปล่อยก๊าซ 10 - 100 ลูกบาศก์เมตร/ชั่วโมง ต้องลดลงร้อยละ 10 เพื่อลดปริมาณซัลเฟอร์ไดออกไซด์ในบรรยากาศให้เหลือตามเป้าหมาย 0.03 PPM (Part Per Million) ภายในปี 2518

การดำเนินการข้างต้น ทำให้ปัญหามลพิษของเมืองโยะกะอิจิคลี่คลายลง โดยในระยะหลังมีการปล่อยก๊าซซัลเฟอร์-ไดออกไซด์ลดลง เหลือเพียงประมาณ 3,000 ตัน/ปี เท่านั้น ปัจจุบันเมืองโยะกะอิจิได้กลายเป็นสัญลักษณ์สำคัญของความสำเร็จของญี่ปุ่นในการป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษ

บทเรียนสงครามประชาชน จากภาพยนตร์เรื่อง "มังกรสร้างชาติ"

ภาพยนตร์เรื่อง "มังกรสร้างชาติ" (The Founding of a Republic) ได้นำออกฉายในโรงภาพยนตร์ของประเทศไทยเมื่อเดือนธันวาคม 2552 และออกจำหน่ายในรูป DVD ในเดือนมีนาคม 2553 มีเนื้อหาเกี่ยวกับอภิมหาสงครามระหว่างรัฐบาลจีนคณะชาติ กับรัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์ นับเป็นบทเรียนสำคัญเกี่ยวกับสัจธรรมของสงครามประชาชน

ภาพยนตร์เรื่องนี้ สร้างขึ้นเพื่อฉลองครบรอบ 60 ปี แห่งการสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีน คือ วันที่ 1 ตุลาคม 2492 เมื่อเหมาเจ๋อตุง ประธานพรรคคอมมิวนิสต์จีน ได้ประกาศต่อกำลังทหารและประชาชนกว่า 300,000 คน ที่ชุมนุมกัน ณ ลานจัตุรัสเทียนอันเหมิน กรุงปักกิ่ง ว่า

เหมาเจ๋อตุงและเจียงไคเช็คในฉากการเจรจาสงบศึกในภาพยนตร์เรื่องมังกรสร้างชาติ

"ณ วันนี้ สาธารณรัฐประชาชนจีนศูนย์กลางอำนาจของประชาชน ได้สถาปนาขึ้นมาแล้ว" ท่ามกลางการโห่ร้องของประชาชนอย่างกึกก้องว่า "ประธานเหมาจงเจริญ" ซึ่งเขาได้ตอบกลับไปว่า "ประชาชนจงเจริญ"

แม้มังกรสร้างชาติจะเป็นภาพยนตร์โฆษณาชวนเชื่อ ซึ่งปกติภาพยนตร์ประเภทนี้จะมีคนสนใจชมน้อย แต่ภาพยนตร์เรื่องนี้กลับตรงกันข้าม แม้ลงทุนสร้างไม่มากนัก คือ 300 ล้านบาท แต่ทำเงินถล่มทลายสูงถึง 2,000 ล้านบาท สร้างผลกำไรให้กับบริษัท China Film Group เป็นอย่างมาก และเตรียมจะสร้างภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาคล้ายคลึงกันเพื่อฉายในวาระฉลองการครบรอบ 90 ปีแห่งการสถาปนาพรรคคอมมิวนิสต์จีนในปี 2554

สันติภาพเป็นหมัน - สมานฉันท์ไม่เกิด

ฉากแรกของภาพยนตร์ เป็นการเจรจาสันติภาพระหว่างจีนคอมมิวนิสต์โดยเหมาเจ๋อตุงและจีนคณะชาตินำโดยจอมพลเจียงไคเช็ค ซึ่งมีสหรัฐฯ เป็นตัวกลาง หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลงใหม่ๆ โดยตกลงจะก่อตั้งรัฐบาลผสมขึ้น มีจอมพลเจียงไคเช็คดำรงตำแหน่งเป็นประธานาธิบดี และมีตัวแทนพรรคคอมมิวนิสต์และพรรคสันนิบาตประชาธิปไตยเข้าร่วมเป็นรัฐมนตรีในรัฐบาลผสมด้วย โดยฝ่ายคอมมิวนิสต์ยังยินยอมจะยกดินแดนเขตปลดปล่อยบางส่วนให้กับรัฐบาลผสม

เหตุการณ์ดูเหมือนว่าประเทศจีนกำลังจะเกิดความสมานฉันท์ แต่ฝ่ายเจียงไคเช็คกลับฉีกข้อตกลงสันติภาพทิ้ง เพื่อยึดอำนาจการปกครองแบบเบ็ดเสร็จ โดยมีการลอบสังหาร จับกุมคุมขังพรรคการเมืองฝ่ายตรงข้าม มีการปราบปรามและเข่นฆ่าประชาชนที่ชุมนุมโดยสันติ จึงก่อให้เกิดสงครามการเมืองอีกครั้งหนึ่งเมื่อกลางปี 2489 โดยฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้เรียกสงครามครั้งนี้ว่าเป็น “สงครามปลดปล่อย” (War of Liberation)

จอมพลเจียงไคเช็คได้ประกาศในการประชุมแห่งชาติเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2489 ว่าจะใช้เวลาเพียงแค่ 3 เดือน ในการยุติความวุ่นวาย โดยขุดรากถอนโคนกองทัพปลดปล่อยเพื่อสร้างความสงบภายในประเทศ เนื่องจากมั่นใจอย่างมากกับแสนยานุภาพอันประกอบไปด้วยกำลังทหารจำนวน 4.3 ล้านคน ขณะที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ มีกำลังเพียง 1.2 ล้านคน

ฝ่ายจีนคณะชาติมีอาวุธหนักเต็มอัตราศึก ทั้งปืนใหญ่ รถถัง เครื่องบิน ขณะที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์มีเพียงอาวุธเบา คือ ปืนและระเบิดเท่านั้น อีกทั้งทหารกองทัพปลดปล่อยมีปืนไม่ครบทุกคน ทหารจำนวนมากมีเพียงระเบิดมือเท่านั้น

การตรวจพลสวนสนามกองทัพปลดปล่อยประชาชนจีน

ดูเหมือนว่าประเทศจีนกำลังจะเกิดความสมานฉันท์ แต่ฝ่ายเจียงไคเช็คกลับฉีกข้อตกลงสันติภาพทิ้ง เพื่อยึดอำนาจการปกครองแบบเบ็ดเสร็จ

ต้องแสวงหาอาวุธปืนเอาเองในระหว่างการสู้รบจากทหารที่ล้มตายไปแล้วหรือจากทหารที่บาดเจ็บ

ยิ่งไปกว่านั้น ประชาชนในเขตปกครองของจีนคณะชาติมีมากกว่าฝ่ายคอมมิวนิสต์ในอัตราส่วนสูงถึง 3 ต่อ 1 โดยเป็นเขตพัฒนาเศรษฐกิจระดับสูง สามารถจัดเก็บภาษีอากรจำนวนมาก แตกต่างจากเขตปลดปล่อยของจีนคอมมิวนิสต์ที่เป็นเขตชนบทที่ยากจน ซึ่งประกอบอาชีพตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง มีการปลูกพืชหรือผลิตสินค้าง่ายๆ ขึ้นใช้เอง

กองทัพจีนคณะชาติได้เปิดฉากโจมตีพื้นที่ของจีนคอมมิวนิสต์ในหลายพื้นที่พร้อมๆ กัน สามารถยึดเมืองเหยียนอันซึ่งเป็นเมืองหลวงของจีนคอมมิวนิสต์ได้เป็นผลสำเร็จเมื่อเดือนมีนาคม 2490 ซึ่งเหมาเจ๋อตุงได้ประกาศภายหลังการพ่ายแพ้ครั้งนี้ว่า

“คนพูดว่าหากการทิ้งเมืองเหยียนอันคือ ความล้มเหลวอันยิ่งใหญ่ของการปฏิวัติจีน หากแค่นี้ถือว่าเป็นการล้มเหลว พรรคของเรา กองทัพของเรา ก็ยืนหยัดจากความล้มเหลวแบบนี้มานับไม่ถ้วน ที่อยู่เสียคน เสียทั้งคนทั้งที่ คนอยู่เสียที่ อยู่ทั้งที่ทั้งคน เราจะใช้เมืองเหยียนอันแลกกับจีนทั้งประเทศ”

พรรคของเรา กองทัพของเรา ก็ยืนหยัดจากความล้มเหลวแบบนี้มานับไม่ถ้วน ที่อยู่เสียคน เสียทั้งคนทั้งที่ คนอยู่เสียที่ อยู่ทั้งที่ทั้งคน

ส่วนอีกแนวรบหนึ่ง คือ แมนจูเรีย จอมพลเจียงไคเช็คได้ส่งกองทัพบกที่ 1 ซึ่งนับเป็นกำลังทหารที่ดีที่สุดของจีนคณะชาติ มีประสบการณ์การรบอย่างโชกโชน มีอาวุธหนักจำนวนมาก เข้าทำศึก ในช่วงแรกสามารถรบชนะ ทำให้กองทัพจีนคอมมิวนิสต์ถอยร่นอย่างไม่เป็นขบวน จนดูเสมือนว่าชัยชนะอยู่ใกล้แค่เอื้อม

ชัยชนะของกองทัพปลดปล่อย

แต่สถานการณ์กลับตรงกันข้ามเหมือนหนังคนละม้วนในปีต่อมา เมื่อฝ่ายกองทัพจีนคณะชาติต้องเปลี่ยนจากฝ่ายรุกมาเป็นฝ่ายตั้งรับและพ่ายแพ้อย่างหมดรูป นับเป็นบทเรียนราคาแพงพิสูจน์สัจธรรมในการทำสงครามประชาชนหลายประการ คือ

ประการแรก แม้ฝ่ายคอมมิวนิสต์เป็นรองด้านกำลังทหารและอาวุธ แต่ได้เปรียบอย่างท่วมท้นทางการเมือง สามารถเอาชนะใจประชาชนอย่างสิ้นเชิง เนื่องจากได้ชูนโยบายปฏิรูปที่ดิน ทำให้ได้รับการสนับสนุนอย่างท่วมท้นจากประชาชนยากจนและไร้ที่ทำกิน โดยในภาพยนตร์ได้กล่าวในคำพูดที่ว่า “ให้ที่ดินแก่ชาวนา แผ่นดินนี้ก็เป็นของเรา”

ฉากในภาพยนตร์เมื่อจอมพลเจียงไคเช็คกล่าวกับลูกชาย คือ เจียงจิ่งกั๋ว ว่า “พวกโกงกินได้แทรกเข้ามาถึงกระดูกพรรค (ก๊กมินตั๋ง) ของเราแล้ว ... การปราบคอรัปชั่นเป็นงานใหญ่ต้องดูเวลา ดูว่าควรไม่ควร มันยาก แก้สิ้นพรรค ถ้าไม่แก้ ก็สิ้นชาติ”

การเอาชนะใจประชาชนนับเป็นหัวใจแห่งความสำเร็จของสงครามประชาชน

ประการที่สอง แม้รัฐบาลสหรัฐฯ จะให้ความช่วยเหลือทางการเงินจำนวนมหาศาล แต่เกิดปัญหาคอรัปชั่นอย่างรุนแรงขึ้นในรัฐบาลจีนคณะชาติ ทำให้เกิดวิกฤติเศรษฐกิจและเหตุการณ์ข้าวยากหมากแพง ซึ่งจอมพลเจียงไคเช็คก็ได้ยอมรับในเรื่องนี้ โดยในภาพยนตร์เขาได้กล่าวกับลูกชาย คือ นายเจียงจิ่งกั๋ว (ต่อมาดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีของไต้หวัน) ว่า “พวกโกงกินได้แทรกเข้ามาถึงกระดูกพรรค (ก๊กมินตั๋ง) ของเราแล้ว... การปราบคอรัปชั่นเป็นงานใหญ่ต้องดูเวลา ดูว่าควรไม่ควร มันยาก แก้สิ้นพรรค ถ้าไม่แก้ ก็สิ้นชาติ”

นอกจากรัฐบาลแล้ว กองทัพจีนคณะชาติมีการทุจริตคอรัปชั่นอย่างกว้างขวางเช่นเดียวกัน พลทหารที่ถูกเกณฑ์เข้าประจำการถูกกดขี่ข่มเหง ขณะที่นายทหารระดับสูงกินดีอยู่ดี แต่ทหารชั้นผู้น้อยกลับกินอยู่อย่างอัตคัด ขัดสน

เมื่อกองทัพจีนคอมมิวนิสต์สามารถปิดล้อมและยึดเชลยศึกได้ เชลยศึกเกือบทั้งหมดแทนที่จะถูกคุมขัง กลับถูกนำมาอบรมหรือล้างสมองเกี่ยวกับลัทธิคอมมิวนิสต์ จากนั้นก็เปลี่ยนเครื่องแบบกลายเป็นทหารประชาชนของกองทัพปลดปล่อย

ทหารคือปลา ประชาชนคือน้ำ

ประการที่สาม กองทัพจีนคณะชาติขาดระเบียบวินัย ปล้นชิงทรัพย์สินของประชาชน แม้แต่ที่ปรึกษาทางทหารของสหรัฐฯ ที่ส่งไปประจำการในประเทศจีน ก็ได้เคยให้คำแนะนำแก่รัฐบาลสหรัฐฯ ตั้งแต่ในช่วงระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ก่อนที่จะเกิดสงครามปลดปล่อยครั้งนี้ว่า ควรถอนการสนับสนุนรัฐบาลจีนคณะชาติ และเปลี่ยนมาสนับสนุนรัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์ ซึ่งแม้มีกองทัพขนาดเล็ก แต่มีระเบียบวินัยและเป็นที่ยอมรับของประชาชนมากกว่า

แต่รัฐบาลสหรัฐฯ กลับไม่รับฟังความคิดเห็นของที่ปรึกษาข้างต้น โดยหากดำเนินการตามข้อเสนอแนะแล้ว ประวัติศาสตร์โลกในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 จะเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง ในเวลาต่อมา คงไม่มีสงครามเกาหลีและสงครามเวียดนาม ดังนั้น จะไม่ทำให้ประชาชนของทั้งเกาหลีและเวียดนามอีกหลายล้านคนเสียชีวิต ขณะที่ทหารสหรัฐฯ คงไม่ต้องเสียชีวิตในสงครามทั้ง 2 ครั้ง ถึงประมาณ 100,000 คน

ขณะที่การปฏิบัติต่อประชาชนของกองทัพปลดปล่อยกลับตรงกันข้าม คือ ใช้ยุทธศาสตร์ "ทหารคือปลา ประชาชนคือน้ำ" โดยต้องปฏิบัติการตามกฎเหล็กของเหมาเจ๋อตุงอย่างเคร่งครัด เป็นต้นว่า ห้ามเข้าบ้านประชาชนก่อนได้รับอนุญาต ห้ามนำทรัพย์สินของประชาชนไปโดยพลการ หากต้องการข้าวปลาอาหารต้องซื้อหามา ห้ามปล้นสะดมประชาชน ฯลฯ ทำให้ได้รับการยอมรับว่ามีระเบียบวินัยสูงและมีความประพฤติดี

เหมาเจ๋อตุงมี EQ สูงกว่าเจียงไคเช็ค

ประการที่สี่ จอมพลเจียงไคเช็คมีบุคลิกลักษณะอาฆาตมาดร้าย มีการส่งทหารไปลอบสังหารและจับกุมฝ่ายตรงข้ามจำนวนมาก โดยไม่เฉพาะฝ่ายจีน

เหมาเจ๋อตุงมีอัธยาศัยดี ทำให้สามารถสร้างแนวร่วมได้อย่างกว้างขวาง แม้สามารถยึดครองประเทศจีนได้แล้วก็ตาม ได้เดินทางไปรับนางซ่งชิ่งหลิง ภรรยาของ ดร.ซุนยัดเซ็น ซึ่งเดินทางจากนครเซี่ยงไฮ้มายังกรุงปักกิ่ง ถึงบนขบวนรถไฟ

การปฏิบัติต่อประชาชนของกองทัพปลดปล่อยใช้ยุทธศาสตร์ ทหารคือปลา ประชาชนคือน้ำ โดยต้องปฏิบัติการตามกฎเหล็กของเหมาเจ๋อตุงอย่างเคร่งครัด

คอมมิวนิสต์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงพรรคการเมืองอื่นๆ ด้วย เป็นการทำลายแนวร่วมจนผู้คนที่เคยเอาใจช่วยพรรคก๊กมินตั๋งต่างเอาใจออกห่างทีละคนสองคน

ขณะที่เหมาเจ๋อตุงมีบุคลิกประนีประนอมมากกว่า หรืออีกอย่างหนึ่ง คือ มีความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) สูงกว่า ในภาพยนตร์เหมาเจ๋อตุง ไม่ได้เป็นคนโหดเหี้ยมเป็นยักษ์มารอย่างที่เคยถูกวาดภาพเอาไว้ในช่วงสงครามเย็น แต่เป็นบุคคลธรรมดาสามัญมีชีวิตความเป็นอยู่แบบง่ายๆ มีอุดมการณ์และอัธยาศัยดี ทำให้สามารถสร้างแนวร่วมได้อย่างกว้างขวาง

แม้แต่นางซ่งชิ่งหลิง ภรรยาของ ดร.ซุนยัดเซ็น ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งรัฐบาลพรรคจีนคณะชาติ ก็ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลจีนคณะชาติของเจียงไคเช็ค และต่อมาได้รับตำแหน่งเป็นรองประธานาธิบดีในรัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์ แม้ว่าจะไม่ได้เป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ก็ตาม

ประการที่ห้า ความเหนือกว่าทางยุทธศาสตร์ของฝ่ายคอมมิวนิสต์ กล่าวคือ ขณะที่ยุทธศาสตร์หลักของฝ่ายจีนคณะชาติ คือ การปราบปรามฝ่ายตรงข้าม แต่ฝ่ายจีนคอมมิวนิสต์กลับตรงกันข้าม ยุทธศาสตร์หลักไม่ใช่การทำสงคราม แต่เน้นชัยชนะทางการเมือง โดยเสริมสร้างระบอบการ

ปกครองแบบคอมมิวนิสต์ มีการเปิดสำนักงานสาขาของพรรคมากมายทั้งในระดับเมือง ตำบล และหมู่บ้าน ใช้ยุทธวิธีป่าล้อมเมือง ค่อยๆ ยึดทีละหมู่บ้าน เปรียบเสมือนกับปลวกที่ค่อยๆ กัดกินอาคารขนาดใหญ่จนล้มทลายลง นับเป็นยุทธวิธีที่ฝ่ายข้าศึกยากจะปราบปราม

ความเหนือกว่าในด้านโลจิสติกส์

ประการที่หก ความได้เปรียบในด้านการส่งกำลังบำรุงหรือโลจิสติกส์ แม้ฝ่ายจีนคณะชาติได้รุกเข้ามาในแมนจูเรีย แต่สามารถยึดครองพื้นที่เป็นหย่อมๆ ภายในเมืองเท่านั้น แต่พื้นที่รอบนอกเป็นของกองทัพปลดปล่อยทั้งหมด เนื่องจากสามารถชนะใจประชาชน จึงสามารถดำเนินกลยุทธ์ "ป่าล้อมเมือง" ได้เป็นผลสำเร็จ ขณะที่โลจิสติกส์ฝ่ายกองทัพปลดปล่อยแม้อุปกรณ์ไม่ทันสมัย แต่กลับเหนือกว่า เนื่องจากได้ระดมชาวนามาทำงานในด้านโลจิสติกส์ เพื่อสนับสนุนกองทัพมากถึง 2 ล้านคน โดยอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของนายเติ้งเสี่ยวผิง

ข้อเสียเปรียบทางโลจิสติกส์ ได้ส่งผลทำให้กองทัพจีนคณะชาติง่ายต่อการถูกโอบล้อม มีการซุ่มโจมตีการลำเลียงเสบียงอาหารและอาวุธ ไม่สามารถขนส่งเสบียงอาหารและยุทโธปกรณ์มาสนับสนุนในทางบกได้ ต้องเปลี่ยนมาขนส่งทางอากาศซึ่งมีต้นทุนสูงมาก

ขณะที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้ปรับตัวอย่างรวดเร็ว มีการรวบรวมปืนใหญ่ที่ยึดได้จากทหารญี่ปุ่นที่แพ้สงคราม มาก่อตั้งเป็นหน่วยทหารปืนใหญ่ รวมถึงเสริมด้วยปืนต่อสู้อากาศยานเพื่อตัดเส้นทางโลจิสติกส์ทางอากาศ ทำให้กองทัพบกที่ 1 ซึ่งนับว่ายิ่งใหญ่และดีที่สุดของฝ่ายจีนคณะชาติขาดการส่งกำลังบำรุง โดยในช่วงกลางปี 2491 เริ่มถูกโอบล้อมเป็นกลุ่มเล็กๆ ในพื้นที่แมนจูเรีย

จนกระทั่งปลายปี 2491 ภายหลังถูกโอบล้อม 5 - 6 เดือน กองทัพไม่มีเสบียงอาหาร ต้องหาหนูมากิน หรือมิฉะนั้น ก็ต้องเอาเครื่องหนัง เช่น เข็มขัด รองเท้า ฯลฯ มาต้มกิน ทำให้กองทัพต้องล่มสลายลงอย่างสิ้นเชิง จากกำลังทหาร 400,000 คน สามารถตีฝ่าหนีรอดตายได้เพียง 20,000 คน

ฉากในภาพยนตร์ที่กองทัพปลดปล่อยประชาชนจีนบุกเข้ายึดครองทำเนียบประธานาธิบดีจีนคณะชาติที่นครนานกิง

ภายหลังถูกโอบล้อม 5 – 6 เดือน กองทัพไม่มีเสบียงอาหาร ทำให้กองทัพต้องล่มสลายลงอย่างสิ้นเชิง

กองทัพจีนคณะชาติที่เมืองฉางชุน ได้วางอาวุธยอมแพ้เมื่อวันที่ 21 ตุลาคม 2491 จากนั้นกองทัพจีนคณะชาติที่นครเสิ่นหยางได้วางอาวุธยอมแพ้ เมื่อวันที่ 2 พฤศจิกายน 2491 การยอมแพ้ครั้งนี้ ทำให้กองทัพปลดปล่อยได้รับอาวุธจำนวนมากทั้งรถถัง ปืนใหญ่ ฯลฯ

สงครามครั้งสำคัญที่แมนจูเรียหรือที่เรียกในชื่อว่ายุทธการเหลียวหนิง - เสิ่นหยาง หรือเรียกย่อๆ ว่า "ยุทธการเหลียว - เสิ่น" ระหว่างวันที่ 12 กันยายน - 2 พฤศจิกายน 2491 กองทัพบกที่ 4 ของกองทัพปลดปล่อยประชาชนจีน ภายใต้การบังคับบัญชาของนายพลหลินเปียว ต้องสูญเสียกำลังทหารไปทั้งสิ้น 69,000 คน ขณะที่กองทัพจีนคณะชาติต้องพลีชีพไปมากถึง 472,000 คน

ผลของสงครามทำให้กำลังกองทัพปลดปล่อยเพิ่มจำนวนขึ้นเป็น 3 ล้านคน พร้อมกับยึดอาวุธได้จำนวนมากทั้งรถถัง ปืนใหญ่ ฯลฯ ขณะที่กำลังทหารของกองทัพจีนคณะชาติได้ลดลงเหลือเพียง 2.9 ล้านคน ส่งผลทำให้สถานการณ์เริ่มพลิกกลับอย่างรวดเร็ว

จากนั้นกองทัพปลดปล่อยได้เปิดฉากรุกทั่วประเทศ ภายใต้ยุทธการเป่ยผิง - เทียนจิน กองทัพปลดปล่อยภายใต้การบังคับบัญชาของนายพลหลินเปียวสามารถยึดนครเทียนจิน (เทียนสิน) ได้เมื่อวันที่ 15 มกราคม 2492

แม้สงครามปลดปล่อยจะจบลง ด้วยชัยชนะของจีนคอมมิวนิสต์ แต่ความจริงแล้วเป็นโศกนาฏกรรมของจีนทั้งชาติ อันเป็นผลจากความไม่สมานฉันท์ภายในประเทศ

จากนั้นได้ยึดนครเป่ยผิง (ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็นกรุงปักกิ่ง) ได้อย่างง่ายดาย เมื่อวันที่ 31 มกราคม 2492 เนื่องจากแม่ทัพของจีนคณะชาติ คือ นายพลฟูจั๊วอี้ วางอาวุธยอมแพ้ เพื่อหลีกเลี่ยงการสูญเสียชีวิตและเลือดเนื้อโดยไม่จำเป็น รวมถึงเพื่อรักษานครเป่ยผิงซึ่งเป็นเมืองประวัติศาสตร์ของประเทศจีนไม่ให้เสียหาย ทำให้ได้รับกำลังทหารจีนคณะชาติเข้ามาเสริมกองทัพปลดปล่อยเพิ่มเติมอีก 600,000 คน ทำให้กองทัพของพรรคคอมมิวนิสต์ได้ครอบครองพื้นที่ส่วนใหญ่ของทางเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือเป็นผลสำเร็จ

ยึดนานกิงและเซี่ยงไฮ้อย่างง่ายดาย

จากนั้นเหมาเจ๋อตุงได้ประกาศเงื่อนไขเจรจาสงบศึกต่อจีนคณะชาติ 8 ข้อ เป็นต้นว่า จะต้องลงโทษอาชญากรสงครามที่เข่นฆ่าประชาชน ต้องยกเลิกรัฐธรรมนูญที่จอมปลอม ฯลฯ แม้จะมีการเจรจาระหว่างกัน แต่ในที่สุดเมื่อวันที่ 20 เมษายน 2492 รัฐบาลจีนคณะชาติปฏิเสธที่จะลงนามในสัญญาสันติภาพ

กองทัพปลดปล่อยจึงไม่รีรออีกต่อไป โดยในคืนวันที่ 20 ต่อเนื่องถึงเช้าวันที่ 21 เมษายน 2492 ได้ยกกองทัพ 300,000 คน ข้ามแม่น้ำแยงซีเพื่อยึดนครนานกิง ซึ่งเป็นเมืองหลวงฝ่ายจีนคณะชาติ และใช้เวลาเพียงแค่ 2 วันก็สามารถยึดได้เป็นผลสำเร็จเมื่อวันที่ 23 เมษายน 2492

เป้าหมายขั้นต่อมา คือ การยึดนครเซี่ยงไฮ้ แม้ฝ่ายจีนคณะชาติได้นำทหารจำนวนมากถึง 200,000 คน มาป้องกันนครเซี่ยงไฮ้ไว้ แต่การรบใช้เวลาเพียงสัปดาห์เดียว จอมพลเฉินอี้ (ต่อมาดำรงตำแหน่งเป็นนายกเทศมนตรีคนแรกของนครเซี่ยงไฮ้ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของจีน) ก็นำกำลังทหารกองทัพปลดแอก บุกยึดนครเซี่ยงไฮ้ได้เป็นผลสำเร็จเมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2492

เนื่องจากหวั่นเกรงการยึดครองของคอมมิวนิสต์ ซึ่งไม่ค่อยชอบระบอบทุนนิยม ประชาชนชาวนครเซี่ยงไฮ้มากถึง 1.4 ล้านคน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพ่อค้านักธุรกิจ จึงได้อพยพหนีภัยไปยังฮ่องกงซึ่งเดิมเป็นเพียงเมืองท่าธรรมดา ๆ เท่านั้น ทำให้ศูนย์กลางระบอบทุนนิยมของทวีปเอเชียได้ย้ายจากเซี่ยงไฮ้ไปยังฮ่องกง ซึ่งปัจจุบันเริ่มมีการย้ายอีกครั้งหนึ่งจากฮ่องกงกลับคืนสู่นครเซี่ยงไฮ้

นายเหมาเจ๋อตุง ได้กล่าวประกาศเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2492 ณ ลานจัตุรัสเทียนอันเหมิน กรุงปักกิ่ง ว่า “ณ วันนี้ สาธารณรัฐประชาชนจีน ศูนย์กลางอำนาจของประชาชน ได้สถาปนาขึ้นมาแล้ว”

ภายใต้การยึดครองของกองทัพปลดปล่อย ได้มีการกวาดล้างทำความสะอาดขนานใหญ่ โดยนำตัวผู้เสพฝิ่นในนครเซี่ยงไฮ้ที่มีจำนวนมากถึง 200,000 คน ไปบำบัดรักษา ปิดซ่องโสเภณีที่เดิมมีอยู่มากมายโดยเฉพาะในพื้นที่ซึ่งเคยเป็นเขตเช่าของฝรั่งเศส โดยจัดการฝึกอาชีพแก่โสเภณี รวมถึงรื้อสนามม้าทิ้ง เพื่อปรับปรุงให้เป็นสวนสาธารณะ

จากนั้นกองทัพปลดปล่อยได้เปิดฉากรุกยึดพื้นที่ทั่วประเทศภายในเวลาอันรวดเร็ว ภายในสิ้นปี 2492 สามารถยึดพื้นที่ได้แทบทั้งหมด ยกเว้นเกาะไต้หวันเท่านั้น ทั้งนี้แม้สงครามปลดปล่อยจะจบลงด้วยชัยชนะของจีนคอมมิวนิสต์ แต่ความจริงแล้วเป็นโศกนาฏกรรมของจีนทั้งชาติ เนื่องจากจบลงด้วยการเสียชีวิตของทั้งทหารและประชาชนจีนมากมายถึง 5 ล้านคน อันเป็นผลจากความไม่สมานฉันท์ภายในประเทศ

35 ปี แห่งการสิ้นสุด สงครามเวียดนาม

สงครามเวียดนามนับเป็นสงครามใหญ่ ที่ได้รับการกล่าวขานและเป็นที่จดจำมากที่สุดสงครามหนึ่งในประวัติศาสตร์ การสู้รบของมนุษยชาติ ไม่แพ้สงครามโลกครั้งที่ 1 และ 2 เพราะเป็นสงครามที่ยืดเยื้อยาวนานถึง 30 ปี มีชาติมหาอำนาจ 2 ชาติ เป็นคู่ต่อสู้กับประเทศเล็กๆ อย่างเวียดนาม และต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้คือ ฝรั่งเศส และสหรัฐอเมริกา

สำหรับสหรัฐฯ ซึ่งเข้าสู่สงครามเวียดนาม ในฐานะผู้นำอุดมการณ์ทุนนิยมเสรีที่ต่อสู้กับการแผ่ขยายอุดมการณ์คอมมิวนิสต์ในอินโดจีน สงครามเวียดนามสร้างความแตกแยกครั้งใหญ่ในชาติ เป็นบาดแผลของสังคม เมื่อทหารอเมริกันจำนวนมากต้องมาเสียชีวิตลง และเป็นความอัปยศอดสูเมื่อต้องถอนตัวออกจากสงครามในฐานะผู้แพ้

เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2518 กองทัพเวียดนามเหนือ ซึ่งมีชื่อเป็นทางการว่า “กองทัพประชาชนเวียดนาม” (People’s Army of Vietnam - PAVN) ได้ยึดกรุงไซ่ง่อน เมืองหลวงของเวียดนามใต้ได้สำเร็จ นับเป็นการรวมประเทศเวียดนามให้เป็นปึกแผ่นได้อีกครั้งหนึ่ง ภายหลังทำสงครามยาวนานถึง 30 ปี และชาวเวียดนามต้องเสียชีวิตสังเวยในสงครามครั้งนี้มากถึง 3 ล้านคน

ลุงโฮ - ผู้ชี้นำแสงสว่าง

เวียดนามได้ตกเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศสนับตั้งแต่ปี 2401 และเจตนารมณ์อันยิ่งใหญ่ของชาวเวียดนาม คือ การเป็นเอกราชอีกครั้งหนึ่ง บุคคลสำคัญที่นำ

โฮจิมินห์พบปะกับนายปรีดี พนมยงค์ ซึ่งเดินทางไปเยือนเวียดนามเมื่อปี 2509

อิสรภาพมาสู่เวียดนาม คือ โฮจิมินห์ หรือ ลุงโฮ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วไปในฐานะนักปฏิวัติผู้ยิ่งใหญ่ของประเทศเวียดนาม โดยใช้เวลาเกือบทั้งชีวิตไปกับการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งเอกราชและอิสรภาพของประเทศ

โฮจิมินห์เกิดเมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม 2433 ที่ตำบลกิมเลียน อำเภอนามด่าน จังหวัดเหงะอาน ซึ่งอยู่ในภาคกลางของประเทศและห่างจากกรุงฮานอย ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศประมาณ 300 กิโลเมตร มีชื่อเดิมว่า เหงียนซิงกุง ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็นเหงียนเติ๊ดแถ่ง โดยเป็นบุตรชายของเหงียนซิงซักซึ่งเป็นข้าราชการ

บุคคลสำคัญที่นำอิสรภาพมาสู่เวียดนาม คือ โฮจิมินห์ หรือ ลุงโฮ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วไป ในฐานะนักปฏิวัติผู้ยิ่งใหญ่ของประเทศเวียดนาม

ในวัยเด็กโฮจิมินห์ได้เรียนตัวอักษรจีนและคำสอนของขงจื้อ ต่อมาก็ได้ติดตามบิดามาอยู่ที่เมืองเว้ จึงมีโอกาสได้เข้าเรียนในโรงเรียนตามระบบการศึกษาสมัยใหม่แบบตะวันตก ในขณะนั้นการต่อต้านรัฐบาลอาณานิคมฝรั่งเศสได้ขยายตัวลุกลามไปทั่วประเทศ โฮจิมินห์ได้ซึมซับถึงความเจ็บปวดของการเป็นชาวเวียดนามภายใต้การปกครองของฝรั่งเศส และได้ประท้วงร่วมกับชาวเมืองเว้ เป็นเหตุให้ถูกทางการจับและเฆี่ยนตีอย่างทารุณ

ต่อมาโฮจิมินห์ก็ถูกไล่ออกจากโรงเรียน เขาจึงเดินทางออกจากเวียดนามไปยังต่างประเทศ โดยเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2454 ขณะมีอายุ 21 ปี ได้เดินทางไปยังฝรั่งเศสกับเรือชื่อ Five Stars โดยทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยงานในครัว

ปี 2460 เขาปรากฏตัวในกรุงปารีส โดยใช้ชื่อว่า เหงียนอ๋ายก๊วก หรือเหงียนผู้รักชาติ ต่อมาได้เดินทางไปทั่วยุโรปและเอเชียรวมทั้งได้ใช้เวลาสั้น ๆ มาอยู่ในประเทศไทยอีกด้วย

ในปี 2472 ได้ประชุมกับกลุ่มนักปฏิวัติเพื่อก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์ ก่อนที่จะนำไปสู่การก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามขึ้นอย่างเป็นทางการในต้นปี 2473

ที่ฮ่องกง ต่อมาในปี 2476 เขาได้เปลี่ยนมาใช้ชื่อโฮจิมินห์หรือ “โฮผู้ชี้ทางสว่าง”

ฝรั่งเศสในช่วงนั้นปกครองเวียดนามโดยมีจักรพรรดิบ๋าวได่เป็นประมุขของประเทศแต่เพียงในนามเท่านั้น ต่อมาในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นบุกยึดเวียดนามเมื่อปี 2483 พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามได้ประชุมในประเทศจีน เพื่อก่อตั้งสันนิบาตเพื่อเป็นอิสรภาพของเวียดนาม (เวียดมินห์) เมื่อเดือนเมษายน 2484 โดยมีวัตถุประสงค์ คือ ต่อต้านฝรั่งเศส รวมถึงต่อต้านกองทัพญี่ปุ่นที่เข้ามายึดครองเวียดนามในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2

ในช่วงนั้นเวียดมินห์ได้ร่วมมือกับกองทัพสหรัฐฯ ซึ่งบินมาทิ้งระเบิดกองทัพญี่ปุ่นในเวียดนาม ในหลายรูปแบบ เป็นต้นว่า ช่วยเหลือนักบินของสหรัฐฯ ที่เครื่องบินถูกญี่ปุ่นยิงตก สืบข่าวให้กับกองทัพสหรัฐฯ ฯลฯ จากนั้นพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามได้ตั้งกองทัพประชาชนเวียดนามขึ้นเมื่อเดือนธันวาคม 2487 เริ่มแรกประกอบด้วยกำลังพลเพียง 34 คน โดยมอบหมายให้นายพลโวเหวียนเกียปซึ่งไม่เคยได้ศึกษาวิชาทหารหรือผ่านโรงเรียนการทหารมาก่อน เป็นผู้บัญชาการกองทัพคนแรกด้วยวัยเพียง 36 ปี โดยเมื่อได้รับการแต่งตั้งในครั้งนั้น กล่าวกันว่าเขายิงปืนไม่เป็นด้วยซ้ำ ไม่ว่าจะเป็นปืนพกขนาดเล็กหรือปืนใหญ่

จุดเด่นของนายพลเกียป คือ มีบุคลิกลักษณะเป็นหนอนหนังสือ และมีความทรงจำดีมาก เขาเคยเป็นอาจารย์สอนวิชาประวัติศาสตร์มาก่อน สามารถเขียนแผนผังบนกระดานดำเกี่ยวกับยุทธการในสงครามครั้งต่าง ๆ ให้นักเรียนฟังอย่างชัดเจนว่า กลยุทธ์ทางการทหารของแต่ละฝ่ายเป็นไปอย่างไรบ้าง อะไรเป็นปัจจัยตัดสินการแพ้ชนะ ทำให้

พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามได้ตั้งกองทัพประชาชนเวียดนามขึ้น เมื่อเดือนธันวาคม 2487 เริ่มแรกประกอบด้วยกำลังพลเพียง 34 คน โดยมอบหมายให้นายพลโวเหวียนเกียป ซึ่งไม่เคยศึกษาวิชาทหารมาก่อน เป็นผู้บัญชาการ

โฮจิมินห์ประทับใจกับความรู้อย่างลึกซึ้ง เกี่ยวกับยุทธศาสตร์ทางการทหารของนายพลเกียปเป็นอย่างมาก

สหรัฐฯ เลือกรับรองรัฐบาลหุ่นของฝรั่งเศส ความผิดพลาดที่นำไปสู่ความพ่ายแพ้

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ในทวีปเอเชียสิ้นสุดลงเมื่อญี่ปุ่นยอมแพ้ต่อฝ่ายสัมพันธมิตรเมื่อกลางเดือนสิงหาคม 2488 และในช่วงปลายเดือนสิงหาคมนั้นเอง จักรพรรดิบ๋าวไดได้สละราชสมบัติ ต่อมาเมื่อวันที่ 2 กันยายน 2485 โฮจิมินห์ได้ประกาศอิสรภาพของเวียดนามขึ้นที่จัตุรัสบ่าดิ่ญ ของกรุงฮานอย ว่าเวียดนามจะไม่เป็นอาณานิคมของฝรั่งเศสอีกต่อไป พร้อมจัดตั้งรัฐบาลชั่วคราวขึ้นโดยโฮจิมินห์รับมอบอำนาจจากจักรพรรดิบ๋าวได และรับตำแหน่งประธานาธิบดีคนแรกของเวียดนาม

โฮจิมินห์ยังได้ส่งจดหมายถึงประธานาธิบดีทรูแมนของสหรัฐฯ เพื่อขอให้รับรองรัฐบาลใหม่ของเวียดนาม ซึ่งเจ้าหน้าที่หน่วยสืบราชการลับของสหรัฐฯ หลายคน ที่ได้เคยทำงานร่วมมือกับโฮจิมินห์ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็ได้เสนอความเห็นว่ารัฐบาลสหรัฐฯ ควรรับรองรัฐบาลของโฮจิมินห์ เนื่องจากแม้เขาเป็นคอมมิวนิสต์ แต่ก็ไม่ได้เป็นรัฐบาลหุ่นของสหภาพโซเวียดแต่อย่างใด ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีศักยภาพสูงที่จะเป็นพันธมิตรของสหรัฐฯ ในทวีปเอเชีย

แต่ในขณะเดียวกันนั้น ฝ่ายฝรั่งเศสแทนที่จะยอมรับอิสรภาพของเวียดนาม กลับส่งกำลังทหารกลับเข้ามายึดครองอีก และต่อมาได้ตั้งรัฐบาลหุ่นขึ้น โดยสถาปนาจักรพรรดิบ๋าวไดเป็นประมุขของประเทศอีกครั้งหนึ่ง ขณะเดียวกันรัฐบาลสหรัฐฯ แทนที่จะรับรองรัฐบาลของโฮจิมินห์ กลับไปสนับสนุนฝ่ายฝรั่งเศสในการยึดครองเวียดนาม โดยนำเรือรบไปขนส่งทหารฝรั่งเศสมายังเวียดนาม

เจ้าหน้าที่หน่วยสืบราชการลับเสนอความเห็นว่า สหรัฐฯ ควรรับรองรัฐบาลของโฮจิมินห์ เนื่องจากมีศักยภาพสูงที่จะเป็นพันธมิตรในทวีปเอเชีย

ซึ่งหากรัฐบาลสหรัฐฯ ฟังความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่หน่วยสืบราชการลับ ก็จะไม่ทำให้ทหารสหรัฐฯ ต้องไปเสียชีวิตในเวียดนามมากถึง 58,000 คน

ความผิดพลาดข้อที่สอง ฉีกสัญญาสันติภาพ – ล้มการเลือกตั้ง

ในช่วงแรกฝ่ายเวียดมินห์เสียเปรียบเนื่องจากมีกำลังทหารเพียง 2,000 คน อย่างไรก็ตาม ฝ่ายเวียดมินห์สามารถเพิ่มกำลังทหารอย่างรวดเร็วเป็นนับแสนคนได้อย่างง่ายดาย เนื่องจากได้รับความนิยมชมชอบจากประชาชน โดยเฉพาะประชาชนในชนบท และได้ดำเนินกลยุทธ์ทางทหารแบบป่าล้อมเมือง สามารถครอบครองพื้นที่ชนบทได้ทั้งหมดในภาคเหนือของประเทศ โดยกองทัพฝรั่งเศสต้องถอนกำลังมาอยู่ในพื้นที่เมืองและตอนใต้ของประเทศ

สำหรับสมรภูมิสำคัญที่ตัดสินการแพ้ชนะสงครามกับฝรั่งเศสในครั้งนั้น คือการรบที่เมืองเดียนเบียนฟู ซึ่งภูมิประเทศเป็นที่ราบ ล้อมรอบด้วยภูเขาสูง โดยฝรั่งเศสพ่ายแพ้อย่างยับเยินเมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2497 ส่งผลทำให้รัฐบาลฝรั่งเศสประกาศจะถอนทหารออกจากเวียดนามในวันต่อมา

ภายหลังจากที่ฝรั่งเศสพ่ายแพ้ต่อกองทัพประชาชนเวียดนามในการรบที่เดียนเบียนฟูเมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2497 ได้มีการลงนามในสัญญาสงบศึกที่นครเจนีวา เมื่อเดือนกรกฎาคม 2497 โดยฝรั่งเศสตกลงถอนตัวจากอินโดจีน มีผลให้ประเทศเวียดนาม ลาว กัมพูชาได้รับเอกราช และกำหนดให้มีการเลือกตั้งทั่วไปเพื่อรวมเวียดนามในช่วงต้นปี 2499

การปราบปรามประชาชนของกองทัพเวียดนามใต้

ขณะที่ยังไม่มีการเลือกตั้ง ให้แบ่งเวียดนามเป็นสองส่วนที่เส้นขนานที่ 17 โดยดินแดนเวียดนามนับแต่เส้นขนานที่ 17 ขึ้นไปทางเหนือกำหนดเป็นสาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนาม หรือเรียกอย่างไม่เป็นทางการในชื่อ "เวียดนามเหนือ" ขณะที่ดินแดนใต้เส้นขนานที่ 17 ลงไป กำหนดเป็นสาธารณรัฐเวียดนาม หรือเรียกอย่างไม่เป็นทางการว่า "เวียดนามใต้"

ฝ่ายสหรัฐฯ หวั่นเกรงว่าหากมีการเลือกตั้ง โฮจิมินห์จะชนะการเลือกตั้งอย่างถล่มทลาย และเวียดนามจะถูกปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์

อย่างไรก็ตาม ฝ่ายสหรัฐฯ หวั่นเกรงว่าหากมีการเลือกตั้งทั่วไปแล้วมีแนวโน้มว่าโฮจิมินห์ซึ่งเป็นวีรบุรุษของเวียดนาม จะชนะการเลือกตั้งอย่างถล่มทลาย และเวียดนามทั้งประเทศจะถูกปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์ ดังนั้น จึงเข้ามาสนับสนุนให้โงดินห์เดียม ซึ่งเป็นนักต่อต้านคอมมิวนิสต์มาเป็นนายกรัฐมนตรีของเวียดนามใต้แทนฝรั่งเศส และโงดินห์เดียมปฏิเสธที่จะลงนามในสนธิสัญญาฉบับนี้ ซึ่งเท่ากับปฏิเสธเงื่อนไขที่จะให้มีการเลือกตั้งทั่วไป

การแทรกแซงของสหรัฐฯ ก่อให้เกิดสงครามเวียดนามขึ้น เนื่องจากรัฐบาลเวียดนามเหนือภายใต้การปกครองของโฮจิมินห์ต้องการรวมเวียดนามเป็นประเทศเดียวกัน ความจริงแล้วผู้นำฝ่ายเวียดนามเหนือในช่วงแรกแตกเป็น 2 ฝ่าย เสียงส่วนใหญ่รวมถึงโฮจิมินห์ด้วย ไม่ต้องการรวมประเทศโดยการทำสงครามแต่อย่างใด ต้องการดำเนินการผ่านกระบวนการสันติวิธี ขณะเสียงส่วนน้อยเท่านั้น นำโดยเลอด๋วน ซึ่งได้รับการแต่งตั้งเป็นเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามเมื่อปี 2503 เห็นว่าการรวมประเทศจะสำเร็จได้ก็ต้องใช้การทำสงครามเท่านั้น ดังนั้น รัฐบาลเวียดนามเหนือยังสงวนท่าทีเกี่ยวกับนโยบายรวมประเทศ

อย่างไรก็ตาม จากการที่รัฐบาลเวียดนามใต้ได้ดำเนินนโยบายต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์อย่างหัวชนฝา โดยได้กวาดล้างบรรดาสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ในเวียดนามใต้ ไม่ได้ต้องการสมานฉันท์แต่อย่างใด ดังนั้น ในที่สุดรัฐบาลเวียดนามเหนือ จึงปรับเปลี่ยนนโยบายใหม่ หันมาสนับสนุนการรวมชาติโดยใช้กำลัง โดยส่งกำลังทหารและยุทโธปกรณ์ไปช่วยฝ่ายคอมมิวนิสต์ในเวียดนามใต้ ทำให้กลายเป็นสงครามใหญ่ที่ดึงให้สหรัฐฯ เข้ามาร่วมในที่สุด

โลกได้ประจักษ์ถึงนวัตกรรมในด้านยุทธวิธีของสหรัฐฯ ไม่ว่าจะเป็นการทิ้งระเบิดแบบปูพรมของเครื่องบินบี 52 ซึ่งมีอำนาจทำลายล้างอย่างรุนแรง สามารถทำลายเมืองทั้งหมดให้ลบหายออกไปจากแผนที่ รวมถึงรูปแบบกองทหารม้าอากาศ ซึ่งประกอบด้วยเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์หลายพันลำ ที่สามารถส่งกำลังทหารไปค้นหา และทำลายข้าศึกอย่างง่ายดายในทุกสมรภูมิ

แต่ในที่สุด สหรัฐฯ ก็ไม่สามารถเอาชนะสงครามประชาชนได้ ภายหลังสหรัฐฯ จึงได้ถอนกำลังทหารทั้งหมดออกจากเวียดนามใต้อย่างเป็นทางการเมื่อปี 2516 ปล่อยให้เวียดนามใต้สู้กับเวียดนามเหนือตามลำพัง โดยทหารสหรัฐฯ สูญเสียชีวิตในสงครามครั้งนี้เป็นจำนวนมากถึง 58,000 คน

ทหารแตงโมในกองทัพเวียดนามใต้

การรวมเวียดนาม เป็นประเทศเดียวกัน สำเร็จลงได้ในอีก 2 ปีต่อมา ในช่วงต้นเดือนมีนาคม 2518 กองทัพประชาชนได้ประชุมหารือวางแผนยุทธการ โดยกำหนดทุ่มกำลังทหารทั้งหมด 1 ล้านนาย เพื่อสู้กับกองทัพเวียดนามใต้ หรือที่มีชื่อทางการว่า "กองทัพแห่งสาธารณรัฐเวียดนาม" (Army of the Republic of Vietnam - ARVN) ซึ่งแม้มีกำลังทหารน้อยกว่า คือ 750,000 คน แต่มีอาวุธทันสมัยมากกว่า

รถถังรุ่น T54 ของกองทัพประชาชนเวียดนาม ทลายประตูเหล็กของทำเนียบประธานาธิบดีของเวียดนามใต้ ณ กรุงไซ่ง่อนเมื่อวันที่ 30 เมษายน 2518 นับเป็นสัญลักษณ์แห่งการสิ้นสุดสงครามเวียดนาม

จากข้อจำกัดข้างต้น กองทัพประชาชนตั้งเป้าหมายว่าจะสามารถรวมประเทศได้ในเวลา 2 ปี โดยอาศัยข้อได้เปรียบในปัจจัยสำคัญ คือ มีประชาชนให้การสนับสนุนมากกว่า ยิ่งไปกว่านั้น ยังได้เปรียบในแง่ที่ว่ากองทัพและกรมตำรวจของเวียดนามใต้ในช่วงนั้น มีทหารแตงโมและตำรวจมะเขือเทศจำนวนมาก เป็นไส้ศึกให้

สำหรับทหารแตงโมที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในช่วงนั้น คือ เหงียนแทงจุง เสืออากาศของกองทัพเวียดนามใต้ในช่วงนั้น ซึ่งมีความเจ็บแค้นอย่างมากที่บิดาซึ่งเป็นเป็นนักรบจรยุทธ์ของเวียดกง ได้ถูกสังหารอย่างทารุณโดยทหารเวียดนามใต้ และต้องการล้างแค้นโดยคติที่ว่า "เลือดต้องล้างด้วยเลือด" แม้จะก้าวหน้าในอาชีพทหารอากาศ ได้ถูกส่งไปศึกษาอบรมด้านการทหารในสหรัฐฯ แต่ก็ยังไม่ยอมล้มเลิกความตั้งใจนี้ และเป็นจารชนของเวียดนามเหนือในกองทัพอากาศเวียดนามใต้

ในช่วงท้ายของสงคราม คือ วันที่ 8 เมษายน 2518 เขาสบโอกาสขอแยกจากฝูงบินเพื่อกลับสนามบินโดยอ้างว่าเครื่องยนต์ขัดข้อง จากนั้นได้ขับเครื่องบินไอพ่นแบบ F5 มาทิ้งระเบิด 2 ลูกถล่มทำเนียบประธานาธิบดี และทิ้งระเบิดสนามบินเติ่นเซินเญิต (Tan Son Nhat) ของกรุงไซ่ง่อน ทั้งนี้ ภายหลังสงคราม เขาได้ดิบได้ดี โดยรับตำแหน่งกัปตันเครื่องบินโดยสารแบบโบอิ้ง 777 ของสายการบินเวียดนามแอร์ไลน์ โดยล่าสุดได้รับตำแหน่งรองผู้จัดการใหญ่สายการบินแห่งนี้

ยุทธศาสตร์รุกแบบสายฟ้าแลบ

กองทัพประชาชนประสบความสำเร็จเหนือความคาดหมาย ยึดเมืองต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้น ในการประชุมคณะกรรมการกรมการเมือง (Political Bureau) ซึ่งเป็นองค์กรสูงสุดของพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม เมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2518 สรุปสถานการณ์ได้ว่าปัจจุบันสถานการณ์สุกงอม เนื่องจากกองทัพประชาชนมีความเหนือกว่าฝ่ายตรงข้าม คือ เวียดนามใต้ ทั้งในด้านยุทธศาสตร์ กำลังทหาร และการเมือง ดังนั้น ถึงแม้สหรัฐฯ

ภาพเด็กชาวเวียดนามที่ถูกระเบิดเพลิง (นาปาล์ม) จากเครื่องบินของสหรัฐฯ โดยเด็กชายซ้ายสุดตาบอดไปหนึ่งข้าง ส่วนเด็กหญิงคนกลางถูกเพลิงเผาจนเสื้อผ้าไหม้หมด ผิวหนังไหม้พุพองจำนวนมากกว่าครึ่งของร่างกาย ซึ่งแพทย์คาดว่าจะต้องเสียชีวิต แต่กลับรอดชีวิตอย่างปาฏิหาริย์ กลายเป็นภาพอมตะที่เป็นสัญลักษณ์แห่งความโหดร้ายของสงครามเวียดนาม

เปลี่ยนใจจะกระโจนเข้าสู่สงครามอีกครั้งหนึ่ง เพื่อช่วยเหลือค้ำจุนรัฐบาลเวียดนามใต้ ก็จะไม่สามารถพลิกฟื้นสถานการณ์ เพื่อไม่ให้ระบอบการปกครองนี้ล่มสลายได้

การประชุมครั้งนั้นได้กำหนดยุทธการสงครามครั้งสุดท้าย เพื่อยึดกรุงไซ่ง่อนว่า ต้องรีบเร่งดำเนินการอย่างรวดเร็วที่สุดอย่างสายฟ้าแลบ รวมทั้งต้องดำเนินการอย่างกล้าหาญและสร้างความแปลกใจให้กับฝ่ายตรงกันข้าม กองทัพประชาชนเวียดนามได้รุกอย่างรวดเร็ว กำลังทหารจำนวน 100,000 คน สามารถโอบล้อมกรุงไซ่ง่อนซึ่งมีทหารเวียดนามใต้จำนวน 30,000 คน รักษาเมืองเอาไว้ รวมถึงมอบหมายให้เหงียนวันลิญ รองเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์สาขาภาคใต้ปลุกระดมมวลชนเพื่อช่วยเหลือกองทัพประชาชนในการทำสงครามยึดกรุงไซ่ง่อนด้วย

ในช่วงรุ่งเช้าเวลา 05.30 น. ของวันที่ 30 เมษายน 2518 ซึ่งถือว่าเป็นวันสิ้นสุดสงครามที่ทั่วโลกเรียกว่า “สงครามเวียดนาม” นั้น เมื่อกองทัพประชาชนได้บุกเข้ากรุงไซ่ง่อน 4 ทิศทางพร้อมกัน และสามารถยึดนครแห่งนี้ได้โดยแทบจะไม่เสียเลือดเนื้อ แตกต่างจากที่คาดหมายเอาไว้ก่อนหน้านี้ว่าจะเกิดเหตุการณ์เลือดนองแผ่นดิน โดยเมื่อเวลา 11.45 น. รถถังของกองทัพประชาชนได้ชนประตูทำเนียบประธานาธิบดีจนพังลงมาและสามารถยึดทำเนียบได้สำเร็จในช่วงก่อนเที่ยง

ต่อมาอีกหนึ่งชั่วโมงครึ่ง ณ เวลา 13.30 น. กองทัพประชาชนได้ออกประกาศทางวิทยุ ให้ประชาชนทราบโดยทั่วกันว่ากรุงไซ่ง่อนได้รับการปลดปล่อยแล้ว พร้อมกับเปลี่ยนชื่อเมืองแห่งนี้ใหม่ว่า “นครโฮจิมินห์” เพื่อเป็นที่ระลึกต่อประธานโฮจิมินห์ ซึ่งถึงอสัญกรรมเมื่อ 6 ปีก่อนหน้านี้ในปี 2512

เราไม่สามารถพึ่งพาทหารจำนวนมาก และอาวุธทันสมัย เพื่อค้ำยันระบอบการปกครองที่ไม่ได้รับความนิยมจากประชาชนได้

แทนที่จะทำสงครามรวมประเทศในเวลา 2 ปี ตามที่คาดหมายเอาไว้ก่อนหน้านี้ แต่กลับสามารถใช้เวลาเพียงแค่ไม่ถึง 2 เดือน ประชาชนเวียดนามทั่วประเทศเมื่อรับทราบข่าว ต่างเฉลิมฉลองชัยชนะอันยิ่งใหญ่ครั้งนี้ โดยเฉพาะที่กรุงฮานอย ทุกคนต่างออกจากบ้านมาฉลองกันเต็มถนน กอดกันแสดงความดีใจและความภูมิใจต่อชัยชนะ

สำหรับสงครามเวียดนามหรือที่ชาวเวียดนามบางครั้งเรียกว่า “สงครามอเมริกา” นั้น นับว่าสร้างบทเรียนราคาแพงให้แก่สหรัฐฯ เนื่องจากมีทหารสหรัฐฯ เสียชีวิตในสงครามครั้งนี้มากถึง 58,000 คน โดยนายโรเบิร์ต แมคนามาร่า อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมของสหรัฐฯ ซึ่งเป็นผู้นำสหรัฐฯ เข้าพัวพันในสงครามเวียดนาม ได้สรุปบทเรียนว่า “เราไม่สามารถพึ่งพากำลังทหารจำนวนมากและอาวุธทันสมัยเพื่อค้ำยันระบอบการปกครองที่ไม่ได้รับความนิยมจากประชาชนได้”

กองทัพประชาชนเข้ายึดกรุงไซ่ง่อนได้สำเร็จ เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2518

ชนะ 2 มหาอำนาจ แต่พ่ายแพ้สงครามเศรษฐกิจ

แม้สามารถเอาชนะ 2 มหาอำนาจ คือ ฝรั่งเศสและสหรัฐฯ ได้อย่างราบคาบ แต่เวียดนามในช่วงชนะสงครามใหม่ๆ กลับพ่ายแพ้ในสงครามเศรษฐกิจ โดยเศรษฐกิจเติบโตในอัตราต่ำมาก คือ เพียงร้อยละ 0.4 ต่อปี เนื่องจากเหตุผลหลายประการ

ประการแรก การพัฒนาเศรษฐกิจชะงักงัน เป็นต้นว่า การนำระบบนารวม หรือระบบการผลิตแบบรวมหมู่ ที่ผลผลิตตกเป็นของรัฐมาใช้ ทำให้ไม่มีแรงจูงใจให้เกษตรกรเพิ่มผลผลิต ส่งผลทำให้ผลผลิตข้าวลดลงมาก ทำให้เปลี่ยนจากประเทศส่งออกข้าวมาเป็นประเทศนำเข้าข้าว เกิดปัญหาข้าวยากหมากแพง ประชาชนอดอยากหิวโหย ขณะเดียวกันสหภาพโซเวียตภายใต้ผู้นำคนใหม่ คือ นายกอร์บาชอฟ ได้ลดความช่วยเหลือประเทศคอมมิวนิสต์ลง

ประการที่สอง ประเทศขาดความสมานฉันท์ มีการจับกุมทหารเวียดนามใต้เป็นจำนวนมากกว่า 400,000 คน เข้าค่ายกักกัน เพื่ออบรมลัทธิคอมมิวนิสต์ โดยบางคน

ต้องอยู่ในค่ายกักกันเป็นเวลาหลายปี เป็นต้นว่า พลตรี Nguyen Hu Co แห่งกองทัพเวียดนามใต้ ต้องอยู่ในค่ายกักกันนานถึง 12 ปี โดยระหว่างถูกคุมขังนั้นนอกจากต้องศึกษาลัทธิคอมมิวนิสต์แล้ว ยังต้องทำงานปลูกผักและตัดไม้เพื่อทำฟืนอีกด้วย นอกจากนี้ ยังมีข้อจำกัดไม่ให้บุตรหลานของทหารเวียดนามใต้เหล่านี้เข้าศึกษาเล่าเรียนในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงของประเทศและเมื่อจบการศึกษาแล้ว ห้ามไม่ให้รับเข้าทำงานในตำแหน่งการงานที่ดี

ประการที่สาม เผชิญกับปัญหาการโดดเดี่ยวทางการเมืองระหว่างประเทศจากการยึดครองกัมพูชา โดยมีสาเหตุเนื่องมาจากเกิดข้อพิพาทในด้านดินแดนระหว่าง 2 ประเทศ ทำให้กองทัพกัมพูชาบุกเข้าไปในดินแดนเวียดนามหลายครั้งบางครั้งรุกเข้าลึกถึง 150 กิโลเมตร รวมถึงบุกเข้ายึดเกาะฟู้ก๊วก (Phu Quoc) ซึ่งเป็นแหล่งผลิตน้ำปลาที่มีชื่อเสียงของเวียดนาม และฆ่าชาวเวียดนามจำนวนมาก ยิ่งไปกว่านั้น ยังฆ่าชาวเวียดนามที่อาศัยอยู่ในกัมพูชาด้วย

รัฐบาลเวียดนามไม่พอใจเป็นอย่างมาก จึงสั่งการให้กองทัพเวียดนาม 6 กองพล บุกเข้ายังกัมพูชาบ้างเมื่อปลายปี 2520 และยึดครองพื้นที่เป็นระยะเวลาสั้น ๆ เท่านั้น จากนั้นได้ถอนกำลังทหารออกไป เพื่อเป็นการเตือนไม่ให้ทหารเขมรแดงรุกเข้าไปในดินแดนเวียดนามอีก

แต่ทหารเขมรแดงยังไม่หลาบจำ ยังคงรุกเข้ายังดินแดนเวียดนามอยู่เนือง ๆ ไม่ยอมเจรจาสันติภาพกับเวียดนามเพื่อจัดตั้งเขตปลอดทหารขึ้น ดังนั้น เมื่อปลายปี 2521 เวียดนามอดรนทนไม่ไหว จึงส่งทหาร 10 กองพล บุกไปยึดครองกัมพูชาอย่างเต็มรูปแบบ โดยอ้างว่าได้รับคำขอร้องจากรัฐบาลกัมพูชา ภายหลังยึดกัมพูชาได้แล้ว ได้ประจำการทหารเวียดนามมากถึง 200,000 คน เพื่อรักษาความสงบภายในประเทศแห่งนี้

แม้ว่านายพลโวเหงียนเกียป ซึ่งควบตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ซึ่งเป็นแม่ทัพที่สามารถเอาชนะฝรั่งเศสและสหรัฐฯ ได้ คัดค้านสงครามครั้งนี้อย่างเต็มที่ก็ตาม ไม่เห็นด้วยกับการยกกำลังทหารไปยึดครองประเทศอื่น ๆ ควรเน้นสงครามประชาชนในรูปสนับสนุนฝ่ายต่อต้านรัฐบาลกัมพูชาจะเหมาะสมกว่า แต่เสียงส่วนใหญ่ในรัฐบาลเวียดนามได้สนับสนุนสงคราม

อนุสาวรีย์ของโฮจิมินห์ที่นครโฮจิมินห์

ซึ่งทำให้ในเวลาต่อมานายพลเกียปถูกถอดออกจากตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ทำให้เหลือเฉพาะตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีเท่านั้น

กองทัพเวียดนามสามารถยึดครองประเทศกัมพูชาอย่างง่ายดาย โดยเริ่มบุกกัมพูชาเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2521 และสามารถยึดกรุงพนมเปญได้ในเวลาเพียง 13 วันต่อมา คือ วันที่ 7 มกราคม 2522 โดยในระยะแรกทหารเวียดนามเมื่อบุกเข้ากัมพูชา จะได้รับความสนับสนุนจากชาวกัมพูชา เนื่องจากมาปลดแอกจากการปกครองที่โหดร้ายของเขมรแดง

แต่เมื่อกองทัพเวียดนามประจำการในกัมพูชายาวนานขึ้น ทำให้ประชาชนกัมพูชาบางส่วนไม่พอใจเนื่องจากเห็นว่าเป็นการยึดครองประเทศ ทำให้หันไปสนับสนุนฝ่ายตรงข้าม โดยสงครามครั้งนี้ทำให้ทหารเวียดนามเสียชีวิตมากถึง 52,000 คน และบาดเจ็บอีก 200,000 คน ทหารที่บาดเจ็บจำนวนมากต้องพิการแขนและขาขาด เนื่องจากเผชิญกับระเบิดและล้มตายด้วยสาเหตุโรคภัยไข้เจ็บ เนื่องจากระบบสาธารณสุขในกัมพูชาไม่ดี โดยส่วนใหญ่ไม่ได้บาดเจ็บล้มตายมาจากการรบ กับกองกำลังทหารเขมรแดงแต่อย่างใด

นอกจากนี้ ยังมีทหารเวียดนามเสียชีวิตอีกจำนวนเกือบ 10,000 คน จากสงครามสั่งสอนของจีนเมื่อต้นปี 2523 เนื่องจากจีนไม่พอใจที่เวียดนามบุกยึดกัมพูชาซึ่งเป็นประเทศในการคุ้มครองของตนเอง ซึ่งสงครามครั้งนี้ยังมีข้อถกเถียงค่อนข้างมากว่าใครสั่งสอนใครกันแน่ จีนสั่งสอนเวียดนาม หรือเวียดนามสอนเชิงการสงครามให้กองทัพปลดปล่อยประชาชนจีน

สรุปการสัมมนา นายกรัฐมนตรีพบนักลงทุน

บีโอไอได้จัดสัมมนาเรื่อง "นายกรัฐมนตรีพบนักลงทุน" เมื่อวันศุกร์ที่ 18 มิถุนายน 2553 ณ ห้องแกรนด์ ไดมอนด์ บอลรูม อิมแพค คอนเวนชั่น เซ็นเตอร์ (ฮอลล์ 9) ศูนย์การประชุมและนิทรรศการอิมแพ็ค เมืองทองธานี โดยนายกรัฐมนตรี (นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ) กล่าวสุนทรพจน์ในงาน เกี่ยวกับทิศทางและนโยบายด้านเศรษฐกิจและการลงทุน รวมถึงการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์สร้างความเชื่อมั่นให้กับนักลงทุนทั้งไทยและต่างชาติ

การสัมมนาในครั้งนี้มีผู้เข้าร่วมงานประมาณ 1,000 คน ประกอบด้วยนักลงทุนไทย นักลงทุนต่างชาติ หน่วยราชการ สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สภาหอการค้าไทย สมาคมธนาคารไทย สถานทูต หอการค้าต่างประเทศ และสื่อมวลชน สรุปผลการสัมมนา ดังนี้

ไทยต้องก้าวเดินไปข้างหน้า ด้วยแผนปรองดองแห่งชาติ 5 ข้อ

นายกรัฐมนตรีได้กล่าวว่าประเทศไทยจะต้องก้าวเดินไปข้างหน้า โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อปกป้องสถาบันหลักของชาติ ลดความเหลื่อมล้ำและขจัดความอยุติธรรมในสังคม ส่งเสริมการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ระหว่างกัน สืบสวนและหาข้อเท็จจริงทางการเมือง เพื่อให้เกิดการยอมรับจากทุกฝ่าย และนำไปสู่กระบวนการทางการเมืองแบบประชาธิปไตยที่มีประสิทธิภาพ และมีความโปร่งใส โดยหลอมรวมกันเป็นแผนปรองดองแห่งชาติ 5 ข้อ ซึ่งล้วนมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน กล่าวคือ

ประการแรก เป็นหนึ่งเดียวเพื่อร่วมกันปกป้องและสนับสนุนสถาบันหลักของชาติ โดยเฉพาะสถาบันพระมหากษัตริย์ โดยขอความร่วมมือจากคนไทยทุกคนในการเทิดทูนสถาบันพระมหากษัตริย์ ไม่ให้ถูกนำเข้าสู่ความขัดแย้งทางการเมือง

ประการที่สอง แก้ปัญหาด้านโครงสร้างอันเนื่องมาจากความไม่เท่าเทียมและอยุติธรรมในสังคม โดยเฉพาะปัญหาปากท้องความเป็นอยู่ของประชาชน ความเหลื่อมล้ำทางสังคม ซึ่งมักจะใช้เป็นเงื่อนไขหนึ่งในการชุมนุมทางการเมือง

ประการที่สาม ปฏิรูปสื่อและองค์กรที่เกี่ยวข้องให้ทำงานได้อย่างสร้างสรรค์ ต้องมีความเป็นธรรมและเป็นกลาง ต้องการให้กลไกสื่อสารมวลชนทั้งหมดมีบทบาทในการลดความขัดแย้ง หรือไม่ยอมเป็นเงื่อนไขของความขัดแย้งเสียเอง โดยไม่จำกัดสิทธิเสรีภาพของสื่อสารมวลชน ในการนำเสนอข่าวสารไปสู่พี่น้องประชาชน

ถึงเวลาแล้วที่คนไทยจะต้องหลอมรวมหัวใจให้เป็นหนึ่งเดียวกันเพื่อปฏิรูปประเทศไทย

ประการที่สี่ สืบหาข้อเท็จจริงจากเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความสูญเสียในการชุมนุมครั้งใหญ่ที่เกิดขึ้น 3 รอบ ในเดือนเมษายนที่ผ่านมา ซึ่งเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นอย่างมาก กล่าวคือ สังคมจะต้องสามารถเข้าถึงข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นต่างๆ โดยมีกลไกและกระบวนการในการเข้ามาตรวจสอบข้อเท็จจริง การชำระสะสางด้วยข้อบังคับทางกฎหมายสำหรับความสูญเสียที่เกิดขึ้น

การคงไว้ซึ่ง พ.ร.ก. ฉุกเฉินนั้น จะไม่กระทบต่อนักลงทุนและการดำเนินธุรกิจ รวมทั้งหากลิดรอนสิทธิเสรีภาพพื้นฐานของประชาชนไทยไปบ้าง ก็น้อยมาก

ประการสุดท้าย แก้ปัญหาทางการเมืองอย่างเป็นระบบ วิเคราะห์ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการเมืองโดยตรงซึ่งเป็นเงื่อนไขของความขัดแย้ง โดยมีการนำเอาประเด็นความขัดแย้งต่างๆ มาพิจารณาอย่างเป็นระบบ สร้างเป็นกฎกติกาทางการเมืองและให้เป็นที่ยอมรับของทุกฝ่าย เช่น การแก้รัฐธรรมนูญ และการเอาผิดจากผู้ละเมิดกฎหมายในการชุมนุม

ต้องเข้าสู่กระบวนการปรองดองอย่างสร้างสรรค์

การสร้างความปรองดองทางสังคมนั้น ต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน สื่อมวลชน และนักวิชาการ ต้องเดินหน้าไปสู่การริเริ่มที่สร้างสรรค์สนับสนุนให้เกิดความสามัคคีปรองดอง การปฏิรูปองค์กรส่วนท้องถิ่น กรุงเทพมหานคร องค์การบริหารส่วนจังหวัด และองค์การบริหารส่วนตำบล ให้เข้ามามีบทบาทในกระบวนการสร้างความปรองดอง

สำหรับที่ขาดไม่ได้ คือ ภาคธุรกิจเอกชนทั้งไทยและต่างชาติ ที่ต้องทำงานร่วมกันเพื่อรวบรวมประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจ อันนำมาซึ่งความเท่าเทียมกันในสังคมไทย โดยรัฐบาลได้เปิดกว้างสำหรับธุรกิจทุกประเภทและทุกขนาดให้เข้ามามีส่วนร่วมอย่างกว้างขวาง ไม่ว่าจะมีความเชื่อทางการเมืองไปในทิศทางใด แต่ถ้าอยู่ในฐานะผู้สนับสนุนเศรษฐกิจไทยแล้วก็สามารถเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการสร้างความเชื่อมั่นและสร้างความเข้มแข็งให้กลับคืนสู่ประเทศได้

จากเหตุการณ์ทางการเมืองที่ผ่านมา ประเทศไทยยังคงมีปัจจัยพื้นฐานที่ดี แม้ว่ารัฐบาลยังคง พ.ร.ก. ฉุกเฉินเอาไว้ เพื่อสร้างความมั่นใจว่าจะไม่เกิดเหตุการณ์อันนำมาซึ่งความไม่สงบสุขซ้ำอีก และเพื่อให้กฎหมายมีความศักดิ์สิทธิ์ นายกรัฐมนตรีกล่าวยืนยันว่าการคงไว้ซึ่ง พ.ร.ก. ฉุกเฉินนั้น จะไม่กระทบต่อนักลงทุนและการดำเนินธุรกิจ แม้ว่าจะลิดรอนสิทธิเสรีภาพพื้นฐานของประชาชนไทยไปบ้าง ก็นับว่าน้อยมาก

ต้องสอบสวนอย่างโปร่งใส ควบคู่ไปกับการปฏิรูปประเทศ

นายกรัฐมนตรีรู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่งต่อการสูญเสียชีวิตที่เกิดขึ้น อย่างไรก็ดีจะสอบสวนการเสียชีวิตอย่างโปร่งใสโดยคณะกรรมการอิสระ คือ คณะกรรมการอิสระตรวจสอบและค้นหาความจริงเพื่อการปรองดองแห่งชาติ ซึ่งมี ศ. ดร.คณิต ณ นคร อดีตอัยการสูงสุด เป็นประธาน ซึ่งเป็นบุคคลที่ได้รับการยกย่องนับถือเป็นอย่างมาก

นอกจากนี้ รัฐบาลยังได้ตั้งคณะกรรมการพิเศษ เพื่อเป็นกลไกในการขับเคลื่อนประเทศไทยไปข้างหน้า ได้แก่ คณะกรรมการปฏิรูปแห่งชาติ เพื่อแก้ไขปัญหาพื้นฐานที่กัดกินสังคมไทย และคณะกรรมการปฏิรูปสื่อเพื่อให้สื่อมวลชนสามารถทำหน้าที่ได้อย่างอิสระและสร้างสรรค์โดยไม่ถูกนำมาเป็นเครื่องมือในการสร้างความเกลียดชังหรือความรุนแรง รวมทั้งคณะกรรมการเพื่อปฏิรูปตำรวจ

มุ่งมั่นเดินหน้า เร่งพัฒนาเศรษฐกิจไทย

ช่วงที่ผ่านมาเศรษฐกิจโลกเข้าสู่ภาวะตกต่ำ และประเทศไทยเองก็อยู่ในช่วงเศรษฐกิจหดตัว ติดลบร้อยละ 7.1 ในช่วงไตรมาสแรกของปี 2552 ต่อมาในไตรมาสแรกของปี 2553 เศรษฐกิจไทยขยายตัวขึ้นมาร้อยละ 12 ซึ่งเป็นการเติบโตสูงที่สุดในรอบ 15 ปี ด้านการส่งออกเติบโตอย่างมากที่อัตราร้อยละ 32 ภาคการท่องเที่ยวขยายตัวเกือบร้อยละ 30 ในช่วงไตรมาสแรกของปี 2553

การฟื้นตัวทั้งจากการบริโภคภายในประเทศและการลงทุนของเอกชน อุตสาหกรรมการเกษตรและภาคการบริการต่าง ๆ มีการปรับตัวสูงขึ้น แต่ก็ยังคงมีความเสี่ยงด้านเศรษฐกิจอันเนื่องมาจากสถานการณ์ทางการเมือง ปัจจัยภายนอก เช่น วิกฤติหนี้สาธารณะในสหภาพยุโรป อย่างไรก็ตามยังคงมีความคาดหวังว่าการเติบโตทางเศรษฐกิจจะอยู่ที่ร้อยละ 4.5 - 5.5

แม้มีสถานการณ์ความไม่สงบทางการเมือง แต่ได้มีผู้ยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุน ในช่วง 5 เดือนแรกของปีนี้เพิ่มสูงขึ้น

ความเชื่อมั่นได้กลับคืนมาในไตรมาสแรกของปี 2553 เห็นได้จากตัวเลขการบริโภคในภาคครัวเรือนเติบโตอยู่ที่ร้อยละ 4 การเพิ่มขึ้นของการลงทุนภาคเอกชนอยู่ที่ร้อยละ 15.8 อัตราการว่างงานที่ลดลง และอัตราการผลิตภาคอุตสาหกรรมขยายตัวอยู่ที่ร้อยละ 22.8 นอกจากนี้ ในปีนี้คาดว่าปริมาณการผลิตรถยนต์ยังเพิ่มขึ้นสูงสุดเป็นประวัติการณ์ตั้งแต่ก่อตั้งอุตสาหกรรมรถยนต์เมื่อ 50 ปีที่แล้ว ซึ่งจะส่งผลทำให้ประเทศไทยเป็นประเทศผู้ผลิตรถยนต์รายใหญ่อันดับที่ 13 ของโลกด้วย

ด้านสภาผู้แทนราษฎรได้มีมติรับหลักการ ร่าง พ.ร.บ. งบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2554 ซึ่งได้ตั้งเอาไว้ที่ระดับ 2.7 ล้านล้านบาท และงบประมาณขาดดุลในปีนี้ 4 แสนล้านบาท โดยเมื่อปีที่แล้วรัฐบาลได้แถลงว่าจะกู้เงิน 8 แสนล้านบาทมาใช้ในการกระตุ้นเศรษฐกิจ โดยแบ่งเป็น 2 ก้อน ก้อนละ 4 แสนล้านบาท แต่การปฏิรูปเศรษฐกิจได้ผลดีเกินกว่าที่คาดหวังเอาไว้มาก รัฐบาลจึงกู้เฉพาะก้อนแรกเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องกู้ยืมเงินในส่วนที่สองแต่อย่างใด โดยกันมาใช้กระบวนการงบประมาณปกติ เพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์และเพื่อดำรงรักษาไว้ซึ่งความมีวินัยทางการคลัง

ก้าวสู่เศรษฐกิจฐานความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ และนวัตกรรม

นายกรัฐมนตรียังให้ทัศนะมุมมองในแง่บวกเกี่ยวกับเศรษฐกิจไทย คือ เมื่อการลงทุนของโลกได้เปลี่ยนแปลงไป จะเปิดโอกาสให้ประเทศไทยได้มีการปฏิรูปภาคการผลิตที่ปัจจุบันอยู่บนพื้นฐานของแรงงานราคาถูก ก้าวไปสู่เศรษฐกิจสมัยใหม่บนพื้นฐานของความรู้ ความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม รัฐบาลได้จัดสรรงบประมาณกว่า 20,000 ล้านบาท สำหรับเศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ภายใต้โครงการไทยเข้มแข็ง และจะก่อตั้งหน่วยงานด้านเศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ขึ้นเพื่อรับผิดชอบในการแปลงนโยบายไปสู่การปฏิบัติ อนึ่ง ขณะนี้มีการเบิกจ่ายงบประมาณกระตุ้นเศรษฐกิจไปแล้วเป็นสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 40.17 และนับเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เศรษฐกิจในไตรมาสแรกฟื้นตัวขึ้นอย่างเข้มแข็ง

ในด้านการลงทุน มีความเชื่อมั่นว่าเมื่อมองถึงข้อเท็จจริงและปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจแล้ว นักลงทุนจะมีทัศนะว่าประเทศไทยเป็นสถานที่เหมาะสมมากต่อการลงทุน แม้ว่าจะมีความท้าทายในบางเรื่องก็ตาม เช่น สถานการณ์ความไม่สงบทางการเมือง แต่ได้มีผู้ยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุนในช่วง 5 เดือนแรกของปีนี้เพิ่มสูงขึ้น โดยมูลค่า

การลงทุนเพิ่มสูงขึ้นร้อยละ 7.3 ของมูลค่าการลงทุน ขณะที่จำนวนโครงการเพิ่มสูงขึ้นเกือบร้อยละ 50 เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปีที่แล้ว

บริษัทต่างชาติที่มายื่นขอรับการส่งเสริมฯ ในช่วง 5 เดือนแรกของปี 2553 มีมูลค่ากว่า 86,000 ล้านบาท โดยคิดเป็นมูลค่าเกิน 2 เท่า ของตัวเลขในช่วงเวลาเดียวกันของปีที่แล้วที่มีมูลค่าเพียง 41,000 ล้านบาท ซึ่งตัวเลขดังกล่าวได้สะท้อนให้เห็นถึงการฟื้นตัวทั้งในส่วนเศรษฐกิจโลกและเศรษฐกิจไทย

ประเทศไทยมุ่งหน้าสู่เศรษฐกิจโลก อย่างเข้มแข็งและมั่นคง

รัฐบาลมุ่งมั่นที่จะเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันของไทยในเวทีเศรษฐกิจโลกบทพื้นฐานของคุณภาพและความเป็นเลิศ ไม่ใช่บนพื้นฐานของแรงงานราคาถูก โดยการจะเพิ่มอัตราเงินเดือนค่าจ้างตามกลไกของตลาดนั้นจำเป็นต้องเพิ่มผลิตภาพของแรงงาน ขณะเดียวกันจะยึดมั่นกับระบบการค้าเสรีและเป็นธรรม เพื่อนำไปสู่เศรษฐกิจการตลาดบนพื้นฐานของการแข่งขัน อันจะส่งผลดีแก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจะถูกจัดตั้งในปี 2558 เพื่อให้อาเซียนเป็นตลาดเดียวครอบคลุมประชากรมากกว่า 500 ล้านคน และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศมากกว่า 1.5 ล้านล้านเหรียญสหรัฐฯ ซึ่งปัจจุบันประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนใกล้จะเป็นความจริงมากขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้น นับเป็นโอกาสที่ดีที่ท่านทั้งหลายจะดำเนินกลยุทธ์เชิงรุกเพื่อแสวงหาโอกาสทางธุรกิจและเลือกประเทศไทยให้เป็นฐานการดำเนินธุรกิจและเป็นฐานการผลิตสำหรับภูมิภาคอาเซียน

ในขณะที่โลกกำลังเผชิญกับปัญหาด้านเศรษฐกิจ ไทย และประเทศในเอเชียตะวันออกได้ขยายกรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง และในฐานะที่นายกรัฐมนตรีเคยดำรงตำแหน่งประธานอาเซียนเมื่อปีที่แล้ว ประเทศไทยได้นำอาเซียนให้ลงนามข้อตกลงด้านการค้าการลงทุนกับหลายประเทศ โดยล่าสุดลงนามกับอินเดีย ซึ่งกำหนดจะมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ปี 2559 เป็นต้นไป

ความตกลงหลายฉบับดังกล่าวข้างต้น จะส่งผลทำให้ภูมิภาคเอเชียตะวันออกกลายเป็นเขตเศรษฐกิจที่ใหญ่ที่สุดในโลก กล่าวคือ มีประชากรและทุนสำรองเงินตราต่างประเทศมากเป็นครึ่งหนึ่งของโลก มูลค่าการค้าระหว่างประเทศเป็นสัดส่วนสูงถึง 1 ใน 3 ของมูลค้าการค้าโลก และจะเป็นภูมิภาคที่มีความเป็นพลวัตรสูงที่สุดในโลกในช่วงอนาคตข้างหน้า

รัฐบาลมุ่งมั่นที่จะเป็นประเทศสมาชิกที่มีบทบาทสำคัญในประชาคมเศรษฐกิจโลก โดยเห็นได้จากข้อตกลงเขตการค้าเสรีจำนวนมากที่ได้จัดทำขึ้น เป็นต้นว่า ข้อตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน - จีน ซึ่งมีผลบังคับใช้ในปีนี้ จะสร้างตลาดขนาดใหญ่ที่มีผู้บริโภคกว่า 1.7 พันล้านคน มูลค่าการค้ากว่า 1.23 ล้านล้านเหรียญสหรัฐฯ ในขณะเดียวกัน ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ อินเดีย และประเทศอื่นๆ ก็ได้มีข้อตกลงเขตการค้าเสรีในลักษณะที่คล้ายคลึงกันกับประเทศไทย ซึ่งจะทำให้นักลงทุนจากประเทศเหล่านี้สามารถเข้าถึงตลาดที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก

เพิ่มความสามารถทางการแข่งขัน สร้างความเชื่อมั่นแก่นักลงทุน

รัฐบาลไม่สามารถอยู่นิ่งเฉยพอใจกับสิ่งที่เป็นอยู่ในปัจจุบันได้ แต่จะต้องดำเนินการให้รุดหน้าไปในอนาคต ทั้งนี้ เพื่อธำรงรักษาไว้ซึ่งความสามารถทางการแข่งขันในเศรษฐกิจโลกนั้น ในช่วงที่ผ่านมารัฐบาลได้ริเริ่มนโยบายหรือมาตรการใหม่ๆ หลายด้าน เป็นต้นว่า การปรับปรุงมาตรการส่งเสริมการจัดตั้งสำนักงานปฏิบัติการภูมิภาค (ROH) ในประเทศไทย ซึ่งจะส่งผลดีทำให้ไทยสามารถพัฒนาความสามารถในการแข่งขันในระดับภูมิภาค

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบกับการปรับปรุงหลักเกณฑ์ส่งเสริมสำนักงานปฏิบัติการภูมิภาค โดยปรับปรุงสิทธิพิเศษ เช่น การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล 15 ปี สำหรับรายได้ของ ROH จากต่างประเทศ ขณะที่รายได้จากประเทศไทยอยู่ได้ข่ายเสียภาษีเงินได้นิติบุตคลในอัตราเพียงร้อยละ 10

นอกจากนั้น สำหรับชาวต่างชาติที่เข้ามาทำงานใน ROH สามารถที่จะเลือกเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในอัตราร้อยละ 15 เป็นเวลา 8 ปี ซึ่งมาตรการนี้จะช่วยฟื้นฟูความมั่นใจและชักจูง ให้ต่างชาติเข้ามาตั้งฐานปฏิบัติการและสำนักงานปฏิบัติการภูมิภาคในประเทศไทยมากยิ่ง รวมถึงการจัดตั้งศูนย์ประสานการบริการด้านการลงทุน (OSOS) ซึ่งเป็นที่รวบรวมบริการจากองค์กรของรัฐกว่า 21 องค์กร เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับนักลงทุนแบบเบ็ดเสร็จในสถานที่เดียว

บีโอไอยังให้การสนับสนุนการขับเคลื่อนเศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ในประเทศไทย ผ่านนโยบายด้านการลงทุนใหม่ ๆ เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน และจะช่วยให้ประเทศก้าวไปข้างหน้าในการสร้างศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์ โดยเพิ่มการฝึกอบรมและการเรียนรู้ด้านวิชาชีพ รวมถึงด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เทคโนโลยีระดับสูง และการวิจัยและพัฒนา ขั้นตอนเหล่านี้จะช่วยสนับสนุนอุตสาหกรรมของประเทศไทยที่ใช้ความรู้เป็นพื้นฐาน พร้อมทั้งช่วยสนับสนุนการอนุรักษ์พลังงานและลดปัญหาสิ่งแวดล้อม

นอกเหนือมาตรการระยะสั้นแล้ว ประเทศไทยจะต้องก้าวไปข้างหน้า ความรับผิดชอบของรัฐบาลไม่เพียงแต่เป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจ เพื่อให้ประเทศผ่านพ้นภาวะเศรษฐกิจถดถอยเท่านั้น แต่ยังต้องวางรากฐานสำหรับความสามารถในการแข่งขันของประเทศในระยะยาว ซึ่งกำหนดจะพัฒนาให้ประเทศไทยปรับเปลี่ยนจากปัจจุบันที่เป็นฐานการผลิตสินค้าที่มีต้นทุนต่ำ ไปสู่การผลิตสินค้าที่ใช้เทคโนโลยีและมีคุณภาพระดับสูง โดยจะให้สิทธิและประโยชน์แก่โครงการที่สอดคล้องกับเป้าหมาย ทั้งในส่วนโครงการที่มีกิจกรรมวิจัยและพัฒนา ใช้เทคโนโลยีการผลิตระดับสูง และมีการดำเนินการพัฒนาคุณภาพทรัพยากรมนุษย์

ในช่วงต้นเดือนมิถุนายน 2553 คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้อนุมัติการเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบ ในเรื่องวีซ่า และใบอนุญาตทำงานสำหรับผู้เชี่ยวชาญและผู้ที่มีความชำนาญเฉพาะด้านจากต่างประเทศ ที่ทำงานในโครงการวิจัยและพัฒนา จากเดิมอนุญาตครั้งแรก 2 ปี เพิ่มขึ้นเป็น 4 ปี

บีโอไอยังได้ร่วมมือกับสถาบันพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติในการจัดตั้งกองทุนขึ้น เพื่อส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน ในกิจกรรมด้านวิจัยและพัฒนาและการฝึกอบรม ในเทคโนโลยีชั้นสูงตามมาตรการพัฒนาทักษะเทคโนโลยี และนวัตกรรม (STI) ของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ทั้งแผนการกระตุ้นเศรษฐกิจระยะที่ 1 และระยะที่ 2 จะช่วยจัดสรรและกระจายเงินจำนวนมาก เพื่อเข้าสู่การพัฒนาการศึกษาและการฝึกอบรม เช่น โครงการเรียนฟรี 15 ปี เพื่อทรัพยากรมนุษย์ซึ่งมีทักษะสูงเพิ่มจำนวนมากขึ้นในอนาคต

เชื่อมั่นประเทศไทย ก้าวไกลสู่สังคมโลก

ประเทศไทยยังคงมีศักยภาพในการแข่งขันและพัฒนาได้ดีขึ้น โดยไทยยังได้รับคะแนนสูงในด้านค่าครองชีพ ภาระทางภาษี และโครงสร้างพื้นฐานที่ดี โดยมีระบบขนส่งเชื่อมต่อกับท่าอากาศยานสุวรรณภูมิจะเปิดให้บริการในเร็ว ๆ นี้ รวมทั้งมีแผนก่อสร้างขยายเส้นทางรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนในหลายเส้นทางในอนาคต

สำหรับในด้านคุณภาพบริการของภาคราชการนั้น จากผลการสำรวจโดย Political Economic Risk Consultancy ซึ่งเป็นสถาบันการจัดอันดับความเสี่ยงทางการเมืองและเศรษฐกิจ ได้ตีพิมพ์เผยแพร่เมื่อต้นเดือนมิถุนายน จัดอันดับให้ไทยมีระบบราชการที่มีประสิทธิภาพสูงเป็นอันดับ 3 จากจำนวน 12 ประเทศในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก

วีซ่าและใบอนุญาตทำงานสำหรับผู้เชี่ยวชาญต่างประเทศในโครงการวิจัยและพัฒนา จากเดิมอนุญาตครั้งแรก 2 ปี เพิ่มขึ้นเป็น 4 ปี

คณะรัฐมนตรีชุดใหม่มุ่งมั่นจะสานต่อการทำงานในทุกประเด็นที่เกี่ยวข้อง เป็นต้นว่าการแก้ไขปัญหาการก่อสร้างโรงงานแถบนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด ซึ่งปัจจุบันส่วนประกอบต่าง ๆ ของการแก้ไขปัญหาได้มีอยู่พร้อมแล้ว เพื่อให้สามารถปฏิบัติตามมาตรา 67 แห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ทั้งในส่วนหลักเกณฑ์การจัดทำรายงานการศึกษาผลกระทบต่อสุขภาพ (HIA) และรายงานผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (EIA) รวมถึงกระบวนการจัดทำประชาพิจารณ์ ทั้งนี้ แม้ไทยจะเผชิญกับปัญหาทางการเมือง แต่นโยบาย มาตรการ ยุทธศาสตร์ทางด้านเศรษฐกิจที่จัดทำขึ้น ยังเป็นไปตามเป้าหมายและดำเนินการตรงตามกำหนดเวลาเสมอมา

ในช่วงท้าย นายกรัฐมนตรีได้กล่าวขอบคุณแขกผู้มีเกียรติและนักลงทุนต่างชาติที่ยังคงให้ความเชื่อมั่นในศักยภาพของประเทศไทย และเป็นพันธมิตรที่ดีมาโดยตลอด รวมทั้งหวังว่าจะได้รับการสนับสนุนจากนักลงทุนต่างชาติในการส่งสารไปยังประชาคมการลงทุนขนาดใหญ่ ถึงสถานที่ที่น่าลงทุนอย่างประเทศไทย

R3A และ R9 เส้นทางการค้าสายใหม่ เชื่อมโยงไทยกับเพื่อนบ้าน

กลุ่มประเทศสี่เหลี่ยมเศรษฐกิจ ซึ่งประกอบไปด้วยประเทศไทย สาธารณรัฐประชาชนจีน สหภาพพม่า และสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีการพัฒนาระบบคมนาคมและสาธารณูปโภคพื้นฐานเพื่อเชื่อมทั้งสี่ประเทศเข้าด้วยกัน ทั้งทางรถยนต์ รถไฟ ทางน้ำ และทางอากาศ เพื่อรองรับการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยวในอนาคต

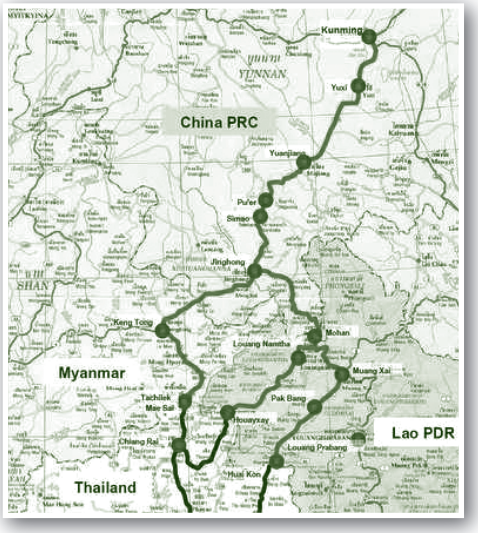

การคมนาคมขนส่งในสี่เหลี่ยมเศรษฐกิจที่ประกอบด้วยไทย ลาว พม่า และจีน เป็นความร่วมมือระหว่างประเทศ เพื่อผสมผสานศักยภาพด้านต่าง ๆ ของ 4 ประเทศเข้าด้วยกัน เช่น ด้านทรัพยากร พลังงาน การท่องเที่ยว

โดยอาณาเขตของแต่ละประเทศประกอบด้วย ภาคเหนือของไทย ได้แก่ เชียงใหม่ เชียงราย น่าน พะเยา และลำพูน ภาคตะวันตกเฉียงเหนือของลาว ได้แก่ แขวงหลวงน้ำทา บ่อแก้ว ไชยะบุรี อุดมไชย และหลวงพระบาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของพม่า ได้แก่ รัฐฉาน และภาคใต้ของจีน ได้แก่ มณฑลยูนนาน เสฉวน ชิงไห่ กุ้ยโจว และเขตปกครองตนเองทิเบต โดยมียูนนานทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางสี่เหลี่ยมเศรษฐกิจของจีน

ประเทศไทยมีจังหวัดในภาคเหนือเชื่อมต่อหรือเป็นเมืองหน้าด่านสู่สี่เหลี่ยมเศรษฐกิจ 2 จังหวัด คือ จังหวัดเชียงรายและจังหวัดน่าน โดยที่จังหวัดเชียงรายมีแม่น้ำโขงไหลผ่านและเป็นพรมแดนธรรมชาติกั้นระหว่างไทยและลาว ในขณะที่จังหวัดน่านนั้น ทั้งสองฝั่งโขงอยู่ในดินแดนของลาว ดังนั้นด่านศุลกากรจึงตั้งอยู่ที่บ้านห้วยโก๋น อำเภอเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดน่านแทน ซึ่งด่านตรงข้ามจะเป็นเมืองน้ำเงิน แขวงไชยะบุรี ของลาว

การพัฒนาการค้าและการขนส่งในสี่เหลี่ยมเศรษฐกิจ จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากสี่ประเทศ เป็นที่ทราบกันว่าลาวมีเสถียรภาพทางการเมืองมากกว่าพม่า จึงเปรียบเสมือนกุญแจสู่ความร่วมมือของสี่ประเทศ เพราะลาวเป็นประตูเชื่อมโยงด้านการคมนาคมในสี่เหลี่ยมเศรษฐกิจโดยเฉพาะอย่างยิ่งการขนส่งทางบกซึ่งยังต้องมีการพัฒนาอีกมาก รวมถึงการพัฒนาขนส่งทางแม่น้ำโขงด้วย

เส้นทาง R3 สู่ประเทศในสี่เหลี่ยมเศรษฐกิจ

เส้นทางเศรษฐกิจที่เป็นที่นิยมในกลุ่มประเทศสี่เหลี่ยมเศรษฐกิจ คือ เส้นทาง R3 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจแนวเหนือ-ใต้ (North-South Economic Corridor) เส้นทาง R3 ได้เปิดอย่างเป็นทางการแล้วในช่วงการประชุมผู้นำ GMS เมื่อเดือนมีนาคม 2551

เส้นทาง R3A และ R3B

เส้นทาง R3 จะแบ่งเป็นเส้นทาง R3A ซึ่งจะผ่านจีนตอนใต้ แขวงหลวงน้ำทา แขวงบ่อแก้ว ของลาว อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย และเส้นทาง R3B ที่ผ่านจีนตอนใต้ ผ่านเชียงรุ้ง เมืองลา เชียงตุง ผ่านด่านท่าขี้เหล็ก

ของพม่า และอำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย เส้นทาง R3B ก่อสร้างเสร็จก่อน และระยะทางสั้นกว่าเส้นทาง R3A แต่เส้นทาง R3A กลับได้รับความนิยมมากกว่า เนื่องจากการผ่านด่าน จีน-ลาว และ ลาว-ไทย มีความสะดวกมากกว่าการที่ต้องผ่านด่าน จีน-พม่า และ พม่า-ไทย อีกทั้งพม่ามีการตั้งด่านเก็บค่าผ่านทางตลอดเส้นทาง ทำให้ต้องเสียค่าใช้จ่ายมาก

เส้นทาง R3B ก่อสร้างเสร็จก่อน และระยะทางสั้นกว่าเส้นทาง R3A แต่เส้นทาง R3A กลับได้รับความนิยมมากกว่า เนื่องจากการผ่านด่าน จีน–ลาว และ ลาว–ไทย มีความสะดวกมากกว่า

จากการสำรวจเส้นทาง R3A ซึ่งเชื่อมระหว่างคุนหมิง ผ่านสิบสองปันนา ผ่านด่านบ่อหาน หรือโมหาน (Mo Han) ของจีน เข้าสู่ด่านบ่อเต็น (Boten) ของลาว ผ่านแขวงหลวงน้ำทา และแขวงบ่อแก้ว ผ่านด่านห้วยทราย เข้าสู่ด่านเชียงของของไทย หากสะพานมิตรภาพแห่งที่ 4 เชียงของ-ห้วยทราย สร้างแล้วเสร็จ จะทำให้เส้นทาง R3A เป็นเส้นทางเศรษฐกิจสำคัญ เชื่อมโยงการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยว ของ ไทย-ลาว-จีน ในอนาคต การขนส่งจากกรุงเทพฯ ไปคุนหมิงใช้ระยะทางเพียง 1,887 กิโลเมตรเท่านั้น จะทำให้การค้าชายแดนของภาคเหนือตอนบนมีความสำคัญมากขึ้น

เส้นทาง R3A ช่วงในประเทศไทย จากจังหวัดเชียงรายไปอำเภอเชียงของ ในจังหวัดเชียงรายจะเป็นถนนสี่เลน ส่วนในอำเภอเชียงของจะเป็นถนนสองเลน ความยาวประมาณ 124 กิโลเมตร จากด่านชายแดนเชียงของจะต้องข้ามฟากแม่น้ำโขงโดยเรือหางยาว หรือแพขนานยนต์ไปด่านห้วยทรายของลาว จากนั้นจะผ่านสองแขวงของลาว คือ แขวงบ่อแก้ว และแขวงหลวงน้ำทา รวมระยะทางที่ผ่านลาวประมาณ 250 กิโลเมตร

โรงแรมและคาสิโน บริเวณด่านบ่อเต็น ชายแดนลาว-จีน โดยภายในคาสิโนจะไม่ได้รับอนุญาตให้ถ่ายรูป

สภาพเส้นทางเป็นถนนลาดยางสองเลนตลอดสาย ภูมิประเทศเป็นภูเขาสูงชันจึงมีช่วงขึ้นเขาและทางโค้งค่อนข้างมาก จึงใช้ความเร็วได้ไม่มาก สองข้างทางจะเป็นพื้นที่ป่าเขา พื้นที่เกษตรกรรม และหมู่บ้านของชาวเขาเผ่าต่างๆ และเส้นทางนี้จะผ่านเหมืองถ่านหินเวียงภูคา ซึ่งเป็นกิจการที่นักธุรกิจไทยได้มาลงทุนขุดถ่านหินเพื่อไปจำหน่ายยังประเทศไทยอยู่ด้วย

บริเวณด่านบ่อเต็น ชายแดนลาว-จีน จะมีนักลงทุนจีนมาสร้างศูนย์การค้า โรงแรม และบ่อนคาสิโนเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นนักท่องเที่ยวชาวจีนนั่นเอง ส่วนสภาพเส้นทางในจีน จากด่านบ่อหานไปสู่นครคุนหมิง จะเป็นถนนคอนกรีตสี่เลน ยังไม่มีกิจกรรมทางเศรษฐกิจมากนัก มีเมืองที่สำคัญบนเส้นทางคือ เมืองแวน และเมืองจิ่งหง หรือเมืองเชียงรุ้ง

แม้ว่าเส้นทาง R3A จะเปิดใช้แล้ว แต่สะพานมิตรภาพไทย-ลาว ยังคงอยู่ระหว่างการก่อสร้าง คาดว่าจะแล้วเสร็จในปี 2554 ซึ่งหากมีการเปิดสะพานแล้ว จะทำให้การเดินทางโดยรถยนต์ระหว่าง 3 ประเทศ ไทย-ลาว-จีน เป็นไปได้อย่างสะดวก อย่างไรก็ตาม จะต้องรอให้มีผลบังคับใช้ความตกลงการขนส่งข้ามพรมแดนในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง (GMS Cross-Border Transport Agreement : GMS CBTA) ซึ่งคาดว่าจะเปิดเดินรถเสรีเพื่อขนส่งทั้งสินค้า และผู้โดยสารได้ในอนาคตอันใกล้ ซึ่งจะทำให้ปัญหาที่ต้องขนถ่ายสินค้าระหว่างพรมแดนหมดไป เนื่องจากจะขนส่งได้โดยรถบรรทุก โดยใช้รถโดยสารเพียงคันเดียว จึงทำให้ไม่เสียเวลา และสินค้าไม่เสียหาย

พื้นที่เกษตรกรรมในแขวงบ่อแก้ว ลาว ที่ถนน R3A ตัดผ่าน

อย่างไรก็ตาม เส้นทาง R3A อาจทำให้เกิดผลกระทบทั้งด้านบวกและด้านลบ ด้านบวกได้แก่ การขยายตัวด้านธุรกิจการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยว ก่อให้เกิดการจ้างงานมากขึ้น มีการจับจ่ายใช้สอยก่อให้เกิดรายได้ให้ชุมชน แต่ในด้านลบจะทำให้สินค้าจีนไหลเข้าสู่ไทยสะดวกขึ้น ปัจจุบันจีนใช้การขนส่งสินค้ามาไทยโดยผ่านเส้นทาง R3A เพียงร้อยละ 20 แต่หากการก่อสร้างสะพานมิตรภาพแห่งที่สี่แล้วเสร็จ คาดว่าสินค้าจากจีนจะเข้ามาในไทยจำนวนมาก

โดยที่สินค้าจีนมีต้นทุนในการผลิตต่ำกว่าสินค้าไทย จึงอาจจะส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการไทยได้ ซึ่งผู้ประกอบการไทยควรจะปรับตัวรับสถานการณ์ เช่น การเป็นพ่อค้าคนกลาง การสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้า การพัฒนาด้านโลจิสติกส์ร่วมกัน ปัญหาอีกประการหนึ่งคือ เส้นทางนี้อาจจะถูกใช้ขนส่งสินค้าผิดกฎหมายและผิดศีลธรรมได้ รวมทั้งการที่มีบ่อนคาสิโนอยู่บนเส้นทาง จึงเป็นที่เกรงว่าอาจจะดึงดูดนักท่องเที่ยวไทยที่ใฝ่อบายมุขได้ ภาครัฐจึงควรร่วมมือในการป้องกันปัญหานี้อย่างจริงจัง

สภาพหมู่บ้านชาวเขาที่อยู่ระหว่างเส้นทาง R3A ในลาว

เส้นทางหมายเลข 9

เส้นทางสายสำคัญอีกเส้นทางหนึ่งที่ได้รับความนิยมไม่แพ้กัน คือ เส้นทางระเบียงเศรษฐกิจแนวตะวันออก-ตะวันตก หรือ East-West Economic Corridor หรือเส้นทางหมายเลข 9 (R9) เส้นทางนี้สืบเนื่องจากการที่ไทย พม่า ลาว กัมพูชา เวียดนาม และจีน ได้ริเริ่มโครงการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง (Greater Mekong Subregion หรือ GMS) ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อส่งเสริมให้เกิดการขยายตัวทางการค้า การลงทุนทั้งด้านอุตสาหกรรมและบริการ และยกระดับความเป็นอยู่ของประชาชนในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง โดยสนับสนุนให้มีการติดต่อระหว่างกัน

เส้นทางหมายเลข 9 นี้เป็นทางหลวงที่เชื่อมต่อโดยตรงจากทะเลอันดามันไปยังทะเลจีนใต้ โดยเส้นทางจะเริ่มจากเมืองมะละแหม่ง-เมียวดี ของพม่า ผ่านเข้าสู่ประเทศไทยทางด่านแม่สอด ผ่านจังหวัดพิษณุโลก เพชรบูรณ์ ขอนแก่น กาฬสินธุ์ มุกดาหาร ข้ามสะพานมิตรภาพแห่งที่สองที่เชื่อมจากจังหวัดมุกดาหารของไทย ไปยังแขวงสะหวันนะเขตของลาว

เส้นทาง R3A อาจทำให้เกิดผลกระทบทั้งด้านบวกและด้านลบ ด้านบวกได้แก่ การขยายตัวด้านธุรกิจการค้า แต่ในด้านลบ จะทำให้สินค้าจีนไหลเข้าสู่ไทยสะดวกขึ้น

จากนั้นจะมุ่งสู่ด่านแดนสะหวัน ซึ่งเป็นเขตติดต่อกับด่านลาวบาวของเวียดนาม เข้าสู่เมืองดองฮา เมืองเว้ และท่าเรือดานัง ได้อย่างสะดวก รวมระยะทางของเส้นทางสายนี้ประมาณ 1,450 กิโลเมตร โดยช่วงที่ยาวที่สุดจะอยู่ในประเทศไทย ระยะทาง 950 กิโลเมตร เส้นทางในลาว 250 กิโลเมตร ในเวียดนาม 84 กิโลเมตร

การพัฒนาเส้นทางนี้ในประเทศไทยนั้น จะมีการขยายถนนเป็นสี่ช่องจราจรตลอดเส้นทาง ระหว่างแม่สอด สุโขทัย พิษณุโลก ขอนแก่น จนถึงมุกดาหาร

ที่เหลือจะเป็นเส้นทางในพม่า ซึ่งยังมีการก่อสร้างอยู่ในบางช่วง แต่เส้นทางระหว่างไทย-ลาว-เวียดนามนั้น หลังจากที่ได้มีการเปิดสะพานมิตรภาพแห่งที่สอง และเปิดใช้อุโมงค์รถยนต์ลอดภูเขา Hai Van ที่เชื่อมระหว่างดานังและเว้ ในเวียดนามแล้ว ประชาชนในไทย-ลาว-เวียดนาม ก็สามารถเดินทางไปมาหาสู่กันได้อย่างสะดวก

การพัฒนาเส้นทางนี้ในประเทศไทยนั้น จะมีการขยายถนนเป็นสี่ช่องจราจรตลอดเส้นทางระหว่างแม่สอด สุโขทัย พิษณุโลก ขอนแก่น จนถึงมุกดาหาร มีโครงการสร้างทางหลวงระหว่างมุกดาหาร-ยโสธร-สุรินทร์-สระแก้ว-ท่าเรือแหลมฉบัง และโครงการพัฒนาจังหวัดพิษณุโลก ขอนแก่น และมุกดาหาร ให้เป็นศูนย์กลางด้าน Logistics และ Distribution Center ซึ่งเส้นทางหมายเลข 9 จะทำให้การค้า การลงทุน และโดยเฉพาะการท่องเที่ยว เติบโตขึ้นอย่างมาก ทุกๆ วันจะมีรถนักท่องเที่ยวผ่านด่านมุกดาหาร-สะหวันนะเขตจำนวนมาก ผ่านลาว

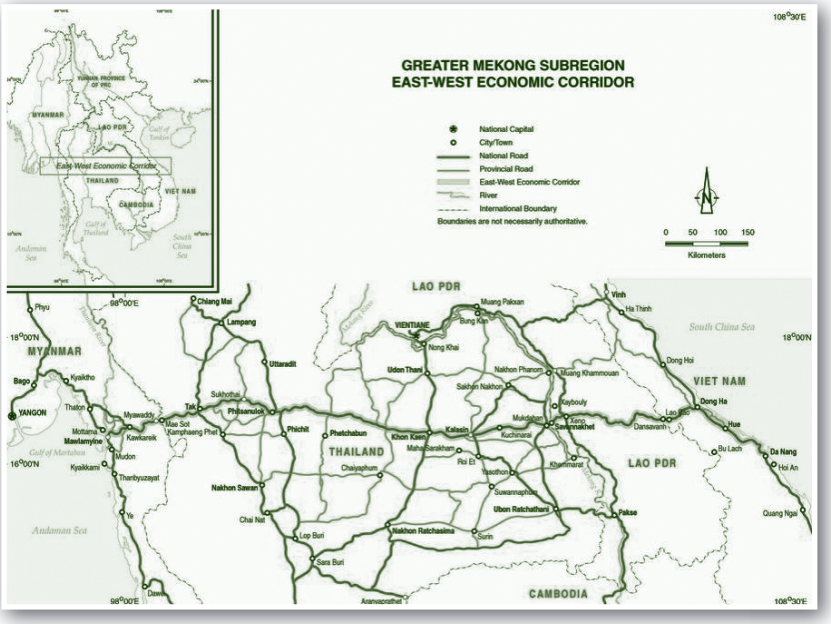

แผนที่เส้นทาง R9 ซึ่งเชื่อมระหว่างทะเลอันดามันกับทะเลจีนใต้

เพื่อไปยังเวียดนาม ซึ่งถือเป็นเส้นทางการท่องเที่ยวต่างประเทศที่ราคาถูกและสะดวกที่สุดแล้ว

ด้านการขนส่งสินค้านั้น หากมีการขนส่งสินค้าจากกรุงเทพฯ ไปกรุงฮานอยของเวียดนามโดยใช้เส้นทาง กรุงเทพฯ -มุกดาหาร เข้าสู่ด่านสะหวันนะเขต ผ่านด่านแดนสะหวัน-ลาวบาว เข้าสู่เมืองดองฮา ขึ้นเหนือสู่กรุงฮานอย จะใช้เวลาเดินทางเพียง 3 วัน ซึ่งจะเร็วกว่าการขนส่งทางเรือซึ่งจะใช้เวลาประมาณ 1 สัปดาห์ แต่การขนส่งทางเรือจะมีค่าใช้จ่ายที่ถูกกว่า หรือถ้าจะขนส่งสินค้าจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือไปยังท่าเรือดานัง บางครั้งอาจจะใกล้กว่าการขนส่งมาท่าเรือแหลมฉบังอีกด้วย

ในเส้นทางนี้ รัฐบาลลาว ได้พัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษสะหวัน-เซโน (Savan-Seno Special Economic Zone) เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษแห่งแรกของลาว ตั้งอยู่บนถนนหมายเลข 9 เป็นส่วนหนึ่งของเส้นทาง East-West Economic Corridor แบ่งพื้นที่ออกเป็น 2 ส่วน

ส่วนแรกจะอยู่ในเมืองคันทะบุรี แขวงสะหวันนะเขต ติดกับสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งใหม่ และส่วนที่สองจะอยู่ที่เมืองเซโน ซึ่งจะอยู่ด้านทิศตะวันออกของเมืองคันทะบุรี ห่างออกไปประมาณ 28 กิโลเมตร ซึ่งที่ตั้งนั้นถือว่าอยู่ในจุดที่ได้เปรียบ เนื่องจากอยู่ในเส้นทางคมนาคมหลักถึง 2 สาย คือ ถนนหมายเลข 9 ที่เชื่อมระหว่าง พม่า-ไทย-ลาว-เวียดนาม และเส้นทางหมายเลข 13 ที่เชื่อมระหว่างมณฑลยูนนานของจีน-ลาว-กัมพูชา และในอนาคตรัฐบาลลาวมีโครงการจะพัฒนาสนามบินเมืองคันทะบุรี ให้เป็นสนามบินนานาชาติ เพื่อรองรับความต้องการของผู้โดยสาร และเพื่อการขนส่งสินค้าอีกด้วย

ส่วนการพัฒนาเส้นทางในเวียดนามนั้น มีการพัฒนาถนน ท่าเรือ และระบบสาธารณูปโภคตามเส้นทาง โดยมีการปรับปรุงเส้นทางหมายเลข 9 จากด่านลาวบาวถึงเมืองดองฮาระยะทาง 83 กิโลเมตร และเปิดอุโมงค์ระยะทางยาว 6.4 กิโลเมตร ลอดผ่านภูเขา Hai Van เพื่อให้การคมนาคมจากเว้ไปดานังมีความสะดวกยิ่งขึ้น มีการพัฒนาท่าเรือ Tien Sa ของเมืองดานัง มีการขยายสนามบินดานังเพื่อรองรับผู้โดยสารให้ได้ 4-5 ล้านคนต่อปี และพัฒนาระบบสาธารณูปโภคของนิคมอุตสาหกรรมที่มีอยู่ 5 แห่งในนครดานัง เพื่อดึงดูดให้เกิดการลงทุนทั้งจากในและต่างประเทศ

อุโมงค์ Hai Van ลอดใต้ภูเขา เชื่อมระหว่างเมืองเว้และดานัง

ปัญหาที่ตามมาจากการพัฒนา

เรื่องที่น่าวิตกเกี่ยวกับการเปิดสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่สองก็คือ เมืองสะหวันนะเขตฝั่งลาวมีการเปิดบ่อนคาสิโน เพื่อรองรับนักการพนันของไทย และมีการบริการรถรับส่งจากมุกดาหารข้ามฝั่งไปเล่นการพนันกันเลยทีเดียว ซึ่งแทนที่เส้นทาง R9 จะนำความเจริญมาให้ชาวบ้านที่อยู่ในแนวระเบียงเศรษฐกิจดังกล่าว แต่กลับเป็นการอำนวยความสะดวกของผู้ที่ใฝ่อบายมุข ซึ่งปัญหานี้จะเกิดขึ้นอีกหากสะพานมิตรภาพแห่งที่สามระหว่างนครพนม-ท่าแขกเปิดใช้งาน เพราะมีบ่อนคาสิโนรอนักแสวงโชคชาวไทยอยู่ฝั่งตรงข้ามเช่นกัน

ปัญหาอีกประการของเส้นทาง R9 คือ เส้นทางในเวียดนาม จากเมืองดองฮาถ้าจะขนส่งสินค้าไปกรุงฮานอย ระยะทาง 800 กิโลเมตร สภาพถนนยังแคบมาก ใช้ความเร็วได้ไม่มาก ทำให้การขนส่งสินค้าจากเวียดนามไปจีนผ่านเส้นทางนี้ยังมีปัญหา และปัญหาที่ดานังยังไม่มีศูนย์กระจายสินค้าที่เพียงพอ หากขนส่งสินค้าไปถึงดานังแล้วจะต้องขนถ่ายต่อไปยังเมืองอื่น ๆ จะไม่สะดวกนักและมีค่าใช้จ่ายที่สูง

โดยสรุปแล้ว เส้นทาง R3A ตามแนว North-South Economic Corridor และเส้นทาง R9 ตามแนว East-West Economic Corridor จะช่วยให้มีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ส่งผลให้ประชาชนในภูมิภาคนี้มีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้น การค้า การลงทุน และการท่องเที่ยวขยายตัวดีขึ้น เกิดการพบปะเชื่อมโยงทางธุรกิจของนักลงทุนแต่ละประเทศ ซึ่งจะนำไปสู่การเป็นหุ้นส่วนธุรกิจกันในอนาคต เกิดการจ้างแรงงานมากขึ้น ทำให้แรงงานไม่ต้องอพยพย้ายถิ่นฐานไปทำงานในภูมิภาคอื่น

บ้านเรือนริมถนน R3 ช่วงที่ผ่านลาว

โอกาสด้านการค้าการลงทุนและการท่องเที่ยวที่จะเกิดขึ้นในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทยที่สืบเนื่องมาจากเส้นทางทั้งสองเส้นทาง

โอกาสด้านการค้าการลงทุนและการท่องเที่ยวที่จะเกิดขึ้นในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย ที่สืบเนื่องมาจากเส้นทางทั้งสองนั้น มียุทธศาสตร์ที่จะต้องพัฒนาใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยการปรับปรุงสถาบันการศึกษาให้สามารถผลิตบุคลากรที่มีคุณภาพ ด้านการพัฒนาด้านแหล่งท่องเที่ยวโดยเน้นการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และด้านวัฒนธรรม ด้านการพัฒนาการค้าในภูมิภาคอินโดจีนซึ่งจะขยายตัวได้อีกมาก และด้านการพัฒนาด้านเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเกษตร จึงจะช่วยสร้างมูลค่าเพิ่มให้ผลผลิตในภูมิภาคนี้ได้อีกทางหนึ่งด้วย

เมื่อมาตรการส่งเสริมการลงทุนเผชิญหน้ากับ มาตรการตอบโต้ ตอนจบ

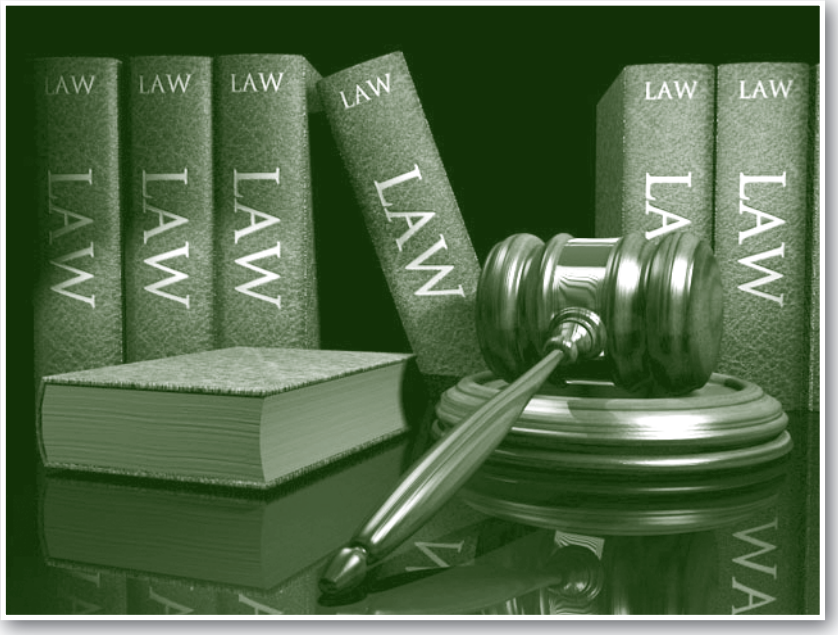

ตอนที่ 1 ได้แนะนำองค์การการค้าโลก ความตกลงว่าด้วยการอุดหนุนและมาตรการตอบโต้ (Agreement on Subsidies and Countervailing Measures – ASCM) ที่ให้นิยามของการอุดหนุน ประเภทของการอุดหนุน การให้โดยเจาะจง และประเภทของการให้โดยเจาะจง

ตอนที่ 2 กล่าวถึงความเสียหาย การเยียวยา มาตรการตอบโต้ มาตรการอากรตอบโต้การอุดหนุน และกระบวนการของมาตรการอากรตอบโต้การอุดหนุนบางส่วน

ในตอนจบนี้ จะได้นำเสนอกระบวนการของมาตรการอากรตอบโต้การอุดหนุนส่วนที่เหลือ รวมถึงมาตรการส่งเสริมการลงทุนที่อาจเป็นการอุดหนุน

กระบวนการของมาตรการอากรตอบโต้การอุดหนุน

กระบวนการของมาตรการอากรตอบโต้การอุดหนุนตาม Part 5 ของ ASCM ประกอบด้วยมาตรการหลัก เช่น การริเริ่มการไต่สวน (Initiation) การปรึกษาหารือ (Consultation) การไต่สวน (Investigation) หลักเกณฑ์และสาระสำคัญอื่นที่จำเป็นในกระบวนการไต่สวน มาตรการชั่วคราว (Provisional Measures) การทำความตกลง (Undertakings) การกำหนดและจัดเก็บอากรตอบโต้การอุดหนุน การทบทวนอากรตอบโต้การอุดหนุนและความตกลง และการทบทวนโดยศาล (Judicial Review) ซึ่งในตอนที่ 2 ได้นำเสนอกระบวนการริเริ่มการไต่สวน การปรึกษาหารือ การไต่สวน หลักเกณฑ์และสาระสำคัญอื่นที่จำเป็นในกระบวนการไต่สวน มาตรการชั่วคราว และการทำความตกลงแล้ว ต่อไปจะได้แนะนำกระบวนการที่เหลือ

การกำหนดและจัดเก็บอากรตอบโต้การอุดหนุน Article 19.2 และ 19.3 ของ ASCM กำหนดจำนวนอากรตอบโต้การอุดหนุนที่ผู้มีอำนาจไต่สวนจะเรียกเก็บต้องเป็นจำนวนที่เท่ากับ หรือน้อยกว่าจำนวนการอุดหนุน อีกทั้งต้องจัดเก็บต่อสินค้านำเข้านั้นจากทุกแหล่งที่มีการอุดหนุน และเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายตามหลักการไม่เลือกปฏิบัติ (non-discrimination) โดยจะเก็บอากร

ตอบโต้การอุดหนุนจากสินค้าที่เหมือนกันนั้น จากผู้ส่งออกทุกรายของประเทศที่ถูกกล่าวหา และตัดสินว่ามีการอุดหนุน แต่มีข้อยกเว้นสำหรับผู้ส่งออกสินค้าที่เหมือนกัน ซึ่งไม่ได้ถูกไต่สวนอาจขอทำความตกลงกับผู้มีอำนาจไต่สวน เพื่อจ่ายอากรตอบโต้การอุดหนุนในอัตราพิเศษได้

การทบทวนอากรตอบโต้การอุดหนุนและความตกลง Article 21.1 - 21.5 กำหนดระยะเวลาให้ดำเนินการเรียกเก็บอากรตอบโต้การอุดหนุนเท่าที่จำเป็น ซึ่งอาจเป็นเดือน เป็นปีก็ได้ โดยจะเก็บอากรตอบโต้ได้เท่าที่จำเป็น เพื่อเยียวยาความเสียหายไม่เกิน 5 ปี แต่ขยายได้ถ้าอุตสาหกรรมภายในร้องขอ หรือผู้มีอำนาจของประเทศที่เรียกเก็บอากรตอบโต้พิจารณาแล้วเห็นว่า การเลิกเก็บอากรจะมีแนวโน้มทำให้การอุดหนุน และความเสียหายยังคงอยู่ หรือเกิดขึ้นอีก

อย่างไรก็ตาม ในระหว่างเรียกเก็บอากรนั้น ให้สิทธิ์ประเทศที่มีส่วนได้ส่วนเสีย ร้องขอต่อผู้มีอำนาจของประเทศที่เรียกเก็บอากรตอบโต้การอุดหนุนทบทวนความจำเป็นในการเก็บอากรนั้น รวมถึงตรวจสอบว่ามีการอุดหนุน และความเสียหาย ซึ่งผลการทบทวนอาจทำให้มีการยกเลิกอากรตอบโต้การอุดหนุนก่อนก็ได้

การทบทวนโดยศาล กระบวนการไต่สวน การตัดสิน กำหนด และเรียกเก็บอากรตอบโต้การอุดหนุน เหล่านี้เป็นกระบวนการไต่สวนทางบริหาร (Administrative Procedure) ไม่ใช่กระบวนการทางศาล (Court Procedure) จึงอาจมีโอกาสลำเอียง ความขัดแย้งทางผลประโยชน์ (Conflict of Interests) และไม่โปร่งใส Article 23 ของ ASCM จึงกำหนดกลไกที่จะสามารถทบทวนโดยศาลต่อการพิจารณาของการไต่สวน และทบทวนการขอทบทวนต่างๆ ตาม Article 18 การทำความตกลง โดยที่กลไกนี้เป็นกลไกการทบทวนโดยศาล อนุญาโตตุลาการหรือศาลปกครองก็ได้ แต่ต้องเป็นองค์กรอิสระจากการไต่สวน และทบทวนในตอนแรก

กระบวนการมาตรการตอบโต้การอุดหนุน ในเรื่องของพยานหลักฐาน Article 12.3 ของ ASCM ให้สิทธิ์ประเทศ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียแถลงข้อมูลทางวาจาได้ด้วย โดยประเทศผู้พิจารณาการไต่สวนต้องพิจารณาข้อแถลงด้วยวาจานี้

กระบวนการมาตรการตอบโต้การอุดหนุน ในเรื่องของพยานหลักฐาน Article 12.3 ของ ASCM ให้สิทธิ์ประเทศ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย แถลงข้อมูลทางวาจาได้ด้วย

เสมือนหนึ่งกับการเสนอทางลายลักษณ์อักษร อย่างไรก็ตาม มาตรการชั่วคราวก็ให้อำนาจผู้ไต่สวนมากเกินไป ไม่ได้คำนึงถึงผลเสียหายที่ประเทศผู้ถูกกล่าวหา หรือสินค้าที่ถูกกล่าวหาจะได้รับ ไม่มีกลไกคุ้มครองประเทศที่ถูกกล่าวหา

มาตรการส่งเสริมการลงทุนที่อาจเป็นการอุดหนุน

มาตรการส่งเสริมการลงทุนมีหลายรูปแบบ เช่น ให้สิทธิพิเศษทั้งที่เป็นภาษีอากรและมิใช่ภาษีอากร ให้หลักประกัน ให้ความคุ้มครอง การผ่อนผันและยกเว้นหลักกฎหมายอื่น การให้สิ่งจูงใจทางกฎหมาย (Legal Incentives) ที่กฎหมายไทยเรียกว่า สิทธิประโยชน์ เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520

มาตรการที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นการอุดหนุนที่เกี่ยวกับพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 คือ การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรในมาตราต่างๆ เช่น การยกเว้นและลดหย่อนอากรขาเข้าเครื่องจักรตามมาตรา 28 และ 29 การลดหย่อนอากรขาเข้าวัตถุดิบตามมาตรา 30 การยกเว้นและลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลตามมาตรา 31 และ 35 (1) การหักค่าใช้จ่ายได้เพิ่มขึ้นตามมาตรา 35 (2) และ 35 (3) เป็นต้น

การให้โดยทั่วไปจะยังไม่เป็นการอุดหนุนที่อาจถูกมาตรการตอบโต้ แต่หากเป็นการให้อย่างเจาะจง จะเป็นการอุดหนุนที่อาจถูกมาตรการตอบโต้

แต่อย่างไรก็ตาม บีโอไอได้ยกเลิกเงื่อนไขการให้ใช้วัตถุดิบ หรือชิ้นส่วนภายในประเทศ ตามประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนที่ 4/2542 ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2543 และยกเลิกเงื่อนไขการส่งออกแล้ว ตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม 2543

การตรวจสอบว่าเข้าข่ายเป็นการอุดหนุน ที่อาจถูกมาตรการตอบโต้ตาม ASCM เมื่อครบองค์ประกอบการสนับสนุนทางการเงิน เกิดประโยชน์ และให้อย่างเจาะจง โดยสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรข้างต้น ที่รัฐบาลควรจัดเก็บภาษีอากร แต่รัฐบาลไม่เก็บหรือลดหย่อนภาษีอากรนั้น เข้าเกณฑ์เป็นรายได้ที่รัฐควรจะได้ แล้วขาดหายไป ในเบื้องต้นจึงเข้าข่ายเป็นการช่วยเหลือทางการเงินที่จัดเป็นการอุดหนุนชนิดหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม หากเป็นการให้โดยทั่วไปจะยังไม่เป็นการอุดหนุนที่อาจถูกมาตรการตอบโต้ แต่หากเป็นการให้อย่างเจาะจงแก่วิสาหกิจ หรืออุตสาหกรรม หรือภูมิภาค หรือการอุดหนุนการส่งออก หรือการให้ใช้วัตถุดิบภายในประเทศมากกว่านำเข้า จะเป็นการอุดหนุนที่อาจถูกมาตรการตอบโต้ หรือการอุดหนุนต้องห้าม ซึ่งต้องพิจารณาจากกฎหมาย นโยบาย และวิธีการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรนั้น ตามที่ปรากฏในนโยบายและหลักเกณฑ์การให้ส่งเสริมการลงทุน รวมถึงมติของสำนักงานฯ และคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน และบัตรส่งเสริมที่นำมาประกอบการพิจารณาของผู้มีอำนาจในการไต่สวน

นอกจากนั้น บทบัญญัติมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 กำหนดให้การส่งเสริมฯ แก่กิจการที่สำคัญ และเป็นประโยชน์ต่อประเทศ โดยให้คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเป็นผู้พิจารณาและจัดลำดับความสำคัญ ไม่ได้ให้การส่งเสริมฯ แก่กิจการทุกประเภท

โดยที่หากเปรียบเทียบประเภทกิจการและสิทธิประโยชน์ที่จะได้รับจากการส่งเสริมฯ ตามประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนที่ 1/2543 2/2543 7/2547 และ 10/2552 กับกิจการอุตสาหกรรมทั้งหมด ก็อาจถือว่าเป็นการให้อย่างเจาะจงได้ แต่หากเปรียบเทียบเฉพาะประเภทกิจการที่ให้การส่งเสริมฯ ตามประกาศที่มีสิทธิ์ได้รับการส่งเสริมฯ ทั้งหมด ก็ถือเป็นการให้โดยทั่วไป แต่ท้ายที่สุดผลจะเป็นอย่างไรขึ้นอยู่กับการพิจารณาของผู้ไต่สวนของแต่ละประเทศ และแต่ละกรณีไป

Article 2 ของ ASCM วางหลักของการให้โดยเจาะจงไว้ 3 กรณี ประกอบด้วย Article 2.1 (a) กรณีหน่วยงานที่มีอำนาจหรือกฎหมายจำกัดการอุดหนุนแก่วิสาหกิจอย่างชัดเจน ขณะที่ Article 2.1 (b) กรณีหน่วยงาน หรือกฎหมายนั้นกำหนดหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขที่มีเหตุผล (Objective Criteria Conditions) เพื่อกำหนดสิทธิ์ที่จะได้รับการอุดหนุน และปริมาณการอุดหนุนที่จะไม่ถือเป็นการอุดหนุนที่เจาะจง หากสิทธิ์ที่จะได้รับเป็นไปโดยอัตโนมัติ และมีการปฏิบัติตาม

หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขอย่างเคร่งครัด ซึ่งต้องแสดงไว้อย่างชัดเจนในกฎหมาย ข้อบังคับ หรือเอกสารทางการอื่นๆ ที่สามารถพิสูจน์ได้ สำหรับ Article 2.1 (c) ให้นำปัจจัยอื่นมาพิจารณาด้วย เช่น การขอรับการอุดหนุนอย่างชัดเจนโดยวิสาหกิจ การให้การอุดหนุนแก่วิสาหกิจบางประเภทเป็นจำนวนมากอย่างไม่เป็นสัดส่วน และวิธีการที่หน่วยงานซึ่งมีอำนาจใช้ดุลยพินิจในการอนุมัติ หรือให้การอุดหนุน เป็นต้น

ในทางปฏิบัติประเทศผู้ใต่สวนนำปัจจัยอื่นมาพิจารณาเพิ่มเติมตาม Article 2.1 (c) และเป็นการพิจารณาตามกฎหมาย และมาตรการภายในของประเทศที่ใต่สวน ทำให้หลักการตาม Article 2.1 (a) และ 2.1 (b) แทบไม่มีความหมายในการต่อสู้ว่าการอุดหนุนนั้นไม่เป็นการเจาะจง เพราะประเทศผู้ใต่สวนจะอ้างหลักการใน Article 2.1 (c) มาดำเนินการเสมอ

สำหรับการให้สิทธิประโยชน์เป็นพิเศษ แก่กิจการที่ให้ความสำคัญเป็นพิเศษ หรือกิจการที่ให้ความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อประเทศเป็นพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สิทธิพิเศษทางภาษีอากรจะถือเป็นการให้เจาะจงแก่วิสาหกิจ กลุ่มวิสาหกิจอุตสาหกรรม หรือกลุ่มอุตสาหกรรมหรือไม่ ตาม Article 2.1 ของ ASCM คงต้องพิจารณาเป็นรายกรณีไป

อย่างไรก็ตาม แม้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรจะเป็นการอุดหนุน และอาจเข้าข่ายเป็นการอุดหนุนต้องห้าม แต่มิได้ห้ามประเทศไทยเลิกให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร ในโครงการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน

นอกจากนั้น การอุดหนุนที่สามารถทำได้ซึ่งครอบคลุมการวิจัยและพัฒนา การช่วยเหลือพื้นที่ที่ห่างไกล และการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมเพื่อสิ่งแวดล้อม บทบัญญัติในเรื่องนี้ไม่มีใช้อีกแล้ว จึงไม่สามารถนำมาใช้เป็นข้อต่อสู้ในการถูกใต่สวนได้

อย่างไรก็ตาม แม้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรจะเป็นการอุดหนุน และอาจเข้าข่ายเป็นการอุดหนุนต้องห้าม หรือการอุดหนุนที่อาจถูกมาตรการตอบโต้ แต่มิได้ห้ามประเทศไทยเลิกให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร การส่งเสริมการลงทุน และให้สิทธิประโยชน์อื่นๆ เพราะขึ้นอยู่กับว่าจะมีการใต่สวน และออกมาตรการตอบโต้หรือไม่ รวมถึงปัจจัยและเหตุการณ์ต่างๆ อีกหลายปัจจัย เช่น กรณี

เป็นการผลิตเพื่อจำหน่ายภายในประเทศไม่มีการส่งออก กรณีส่งออกสินค้าไปจำหน่ายยังประเทศที่ไม่มีอุตสาหกรรมที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน เหล่านี้มาตรการใต่สวนและตอบโต้การอุดหนุนก็จะไม่เกิดขึ้น นอกจากนั้น แม้ในกรณีอื่นที่ถูกกล่าวหา และดำเนินการใต่สวนก็ไม่แน่เสมอไปว่าจะถูกมาตรการตอบโต้หรือไม่

นานาสาระกับบีโอไอ

สิทธิและประโยชน์ด้านวัตถุดิบและวัสดุจำเป็น

1. การขอรับการส่งเสริมฯ โดยจะใช้สิทธิ์ยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบเพื่อไปจ้างให้ผู้อื่นผลิต สามารถขอรับการส่งเสริมฯ ได้หรือไม่

ตอบ ไม่สามารถทำได้ เนื่องจากผู้ขอรับการส่งเสริมฯ จะต้องเป็นผู้ที่ดำเนินการผลิตเอง ซึ่งในกรณีนี้ผู้ที่มีสิทธิ์นำเข้าวัตถุดิบคือ ผู้ที่รับจ้างผลิต แต่ถ้าหากบริษัทมีกระบวนการผลิตเอง แล้วไปว่าจ้างบริษัทอื่นผลิตในบางขั้นตอน สามารถกระทำได้ โดยต้องแจ้งไว้ตั้งแต่ขั้นยื่นคำขอรับการส่งเสริมฯ หรือสามารถขอแก้ไขโครงการภายหลังจากได้รับอนุมัติ

2. บริษัทที่ได้รับการส่งเสริมฯ สามารถนำวัตถุดิบเข้ามา แล้วจำหน่ายให้กับบริษัทที่ไม่ได้รับการส่งเสริมฯ ได้หรือไม่

ตอบ การนำเข้าวัตถุดิบและวัสดุจำเป็น โดยการยกเว้นอากรขาเข้าตามสิทธิประโยชน์มาตรา 36 จะไม่สามารถจำหน่ายให้กับบริษัทที่ไม่ได้รับการส่งเสริมฯ หรือไม่ได้ผลิตเพื่อการส่งออกได้ โดยหากต้องการจำหน่ายจะต้องชำระอากรขาเข้า ภาษีมูลค่าเพิ่ม พร้อมเบี้ยปรับและเงินเพิ่มเสียก่อน

3. สิทธิและประโยชน์มาตรา 36 (1) ต่างจาก 36 (2) อย่างไร

ตอบ มาตรา 36 (1) หมายถึง การยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นที่ต้องนำเข้ามาจากต่างประเทศ เพื่อใช้ผลิต ผสม หรือประกอบผลิตภัณฑ์ หรือผลิตผล เฉพาะที่ใช้ในการส่งออก ส่วนมาตรา 36 (2) หมายถึง การยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับของที่ผู้ได้รับการส่งเสริมนำเข้ามาเพื่อส่งออกกลับไป เช่น การนำเข้าของตัวอย่างเข้ามาแสดงแล้วส่งกลับคืน เป็นต้น

4. สิทธิประโยชน์มาตรา 36 (1) และ (2) มีกำหนดระยะเวลาที่ได้รับสิทธิ์หรือไม่

ตอบ ระยะเวลาการได้รับสิทธิ์ขึ้นอยู่กับเขตที่ตั้ง โครงการที่ตั้งอยู่ในเขต 1 และ เขต 2 จะได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นที่นำเข้ามาผลิตเพื่อส่งออกเป็นระยะเวลา 1 ปี ส่วนโครงการที่ตั้งในเขต 3 จะได้รับยกเว้นเป็นระยะเวลา 5 ปี แต่อย่างไรก็ตาม สิทธิประโยชน์ในมาตรานี้สามารถขอขยายเวลาออกไปได้

โดยต้องเป็นผู้ได้รับสิทธิและประโยชน์ตามมาตรา 36 และยังมีระยะเวลานำเข้าอยู่ หรือหมดแล้วแต่ยังไม่เกิน 6 เดือน นับแต่วันขอขยายเวลา โดยบีโอไอจะอนุมัติให้ขยายเวลาได้ครั้งละไม่เกิน 2 ปี ทั้งนี้บริษัทฯ ควรจะยื่นขอขยายเวลาก่อนที่สิทธิประโยชน์ของบริษัท จะสิ้นสุดลง เพื่อที่จะใช้สิทธิ์ได้อย่างต่อเนื่อง

5. บริษัทนำวัตถุดิบเข้ามาแล้ว แต่ยังไม่ได้ดำเนินการผลิต จะนำไปฝากไว้ที่อื่นได้หรือไม่

ตอบ โดยปกติแล้ว วัตถุดิบที่นำเข้ามาจะต้องเก็บไว้ที่โรงงานของบริษัท หากบริษัทประสงค์จะนำไปฝากไว้ที่อื่น ต้องขออนุญาตจากบีโอไอก่อน มิฉะนั้นหากกรมศุลกากรตรวจพบ บริษัทจะมีความผิดได้

6. ถ้าบริษัทต้องการจะขายสินค้ากึ่งสำเร็จรูป จะทำได้หรือไม่

ตอบ สามารถทำได้ หากบริษัทระบุความประสงค์ตั้งแต่ขั้นยื่นคำขอรับ

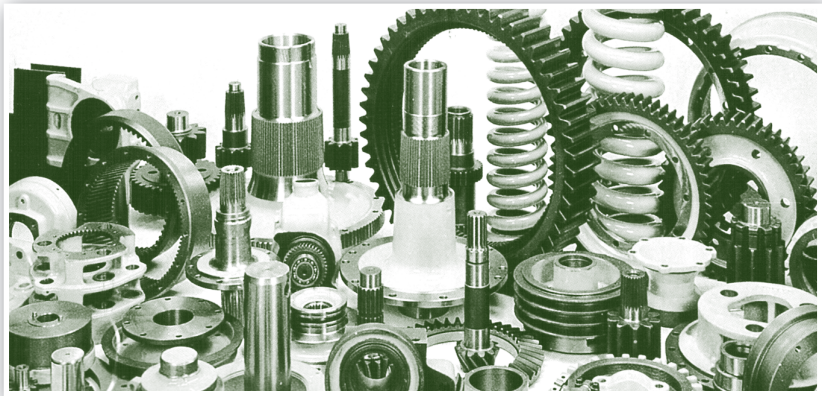

การส่งเสริมฯ ว่าในกระบวนการผลิตจะมีการขายสินค้ากึ่งสำเร็จรูป แต่หากมิได้ระบุไว้ จะต้องทำเรื่องขออนุมัติก่อน

7. ส่วนสูญเสีย มีวิธีจัดการอย่างไร

ตอบ ส่วนสูญเสียมีวิธีจัดการ 3 วิธีคือ ส่งออกกลับไปต่างประเทศ ทำลาย หรือบริจาคให้กับหน่วยงานของรัฐหรือองค์การสาธารณกุศล แต่ถ้าหากต้องการจำหน่าย จะต้องชำระอากรขาเข้าตามสภาพของส่วนสูญเสียก่อนจึงจะจำหน่ายได้

8. จากการนำเข้าโดยใช้สิทธิ์ยกเว้นอากรขาเข้า จะต้องทำอย่างไร

ตอบ วัตถุดิบเมื่อนำเข้ามาแล้ว ไม่ได้ผลิตเพื่อการส่งออกจะต้องส่งกลับไปภายใน 1 ปี หากส่งออกกลับไปไม่หมดจะต้องชำระอากรขาเข้าในส่วนที่ส่งออกไม่หมด หรือต้องขออนุญาตส่งวัตถุดิบไปต่างประเทศ

9. มาตรา 19 ทวิ ของกรมศุลกากร แตกต่างจากมาตรา 36 ของบีโอไออย่างไร

ตอบ มาตรา 19 ทวิ จะต้องชำระอากรขาเข้าไปก่อน โดยจะชำระเป็นเงินสดหรือหนังสือของธนาคารค้ำประกันก็ได้ อากรส่วนนี้สามารถขอคืนได้เมื่อมีการส่งออก แต่มาตรา 36 จะได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าตั้งแต่นำเข้าวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นเข้ามา

10. การโยกย้ายสถานประกอบการ จะยังสามารถใช้สิทธิและประโยชน์ตามมาตรา 36 ได้ต่อเนื่องหรือไม่

ตอบ สามารถใช้ได้ต่อเนื่อง

11. บริษัทตัวแทนนำเข้าชิ้นส่วนวัตถุดิบ ต้องทำอย่างไรหากมีลูกค้าเป็นบริษัทที่ได้รับการส่งเสริมฯ แล้วต้องการจะนำเข้าวัตถุดิบ บริษัทตัวแทนสามารถใช้สิทธิ์มาตรา 36 ของบีโอไอ ได้หรือไม่

ตอบ ได้ โดยผู้ที่นำเข้าจะต้องระบุชื่อบริษัทที่ได้รับการส่งเสริมฯ ใน invoice จึงจะสามารถใช้สิทธิ์ยกเว้นอากรขาเข้าได้

อีกกรณีหนึ่งบริษัทตัวแทนนำเข้า สามารถขอรับการส่งเสริมฯ ในกิจการ IPO ได้ หากได้รับการส่งเสริมฯ แล้ว สามารถนำสินค้าเข้ามาโดยได้รับการยกเว้นอากรขาเข้า แล้วสามารถจำหน่ายให้กับลูกค้าที่ได้รับการส่งเสริมฯ เพื่อทำการผลิตแล้วส่งออกได้

12. ถ้าบริษัทได้รับสิทธิประโยชน์มาตรา 36 แล้ว จะได้รับการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มด้วยหรือไม่

ตอบ การยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มนั้น เป็นไปตามประกาศของกรมสรรพากรฉบับที่ 20 กิจการที่ได้รับการส่งเสริมฯ เมื่อมีการนำเข้าเครื่องจักรหรือวัตถุดิบเพื่อใช้ในการผลิตเพื่อการส่งออก จะยินยอมให้ใช้หนังสือสั่งปล่อยของบีโอไอ เป็นหนังสือวางประกัน และถอนประกันภาษีมูลค่าเพิ่มได้ (โดยกรณีนี้จะใช้เฉพาะบริษัทที่ได้รับบัตรส่งเสริมฯ แล้ว)

13. สูตรการผลิตคืออะไร

ตอบ สูตรการผลิตหมายถึง ปริมาณการใช้รวมต่อผลิตภัณฑ์ 1 ชิ้น ซึ่งเท่ากับปริมาณการใช้สุทธิต่อผลิตภัณฑ์ 1 ชิ้น บวกปริมาณส่วนสูญเสียต่อผลิตภัณฑ์ 1 ชิ้น สูตรการผลิตจะใช้ในการพิจารณาตัดบัญชีวัตถุดิบเมื่อมีการส่งออก บริษัทที่ได้รับส่งเสริมฯ ต้องขออนุมัติสูตรการผลิตของผลิตภัณฑ์ทุก ๆ แบบที่จะผลิตเพื่อส่งออก มิฉะนั้น จะไม่สามารถตัดบัญชีวัตถุดิบได้

14. ปริมาณสต็อกสูงสุดหมายถึงอะไร

ตอบ ปริมาณสต็อกสูงสุดหมายถึง จำนวนหรือปริมาณของวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นที่พอเพียงสำหรับใช้ในการผลิตผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการส่งเสริมฯ ตามกำหนดระยะเวลาที่บีโอไออนุมัติ โดยจะอนุมัติให้เท่ากับ 6 เดือนของกำลังผลิตที่ระบุในบัตรส่งเสริมฯ ปริมาณสต็อกสูงสุดจะเกี่ยวข้องกับการพิจารณาการนำเข้าวัตถุดิบ

15. การยื่นสูตรการผลิตและปริมาณสต็อกสูงสุดสามารถแก้ไขได้หรือไม่

ตอบ สามารถแก้ไขได้ โดยติดต่อสำนักบริหารการลงทุนที่เกี่ยวข้อง

16. ขั้นตอนแบบใดที่ถือว่าเป็นการส่งออกทางอ้อม

1) การนำเข้าวัตถุดิบ ผลิต แล้วส่งออกโดยบริษัทตัวแทน
2) การนำเข้าวัตถุดิบผลิตเป็น semi-product ส่งต่อให้บริษัทอื่นผลิตต่อเป็น finished good และส่งออกโดยบริษัทที่ผลิตสินค้านั้น

ตอบ ถือเป็นการส่งออกทางอ้อมทั้งสองแบบ

17. หากบริษัทต้องการใช้วัตถุดิบกึ่งสำเร็จรูปมาใช้ในการผลิตสินค้า สามารถทำได้หรือไม่

ตอบ ปกติแล้วบริษัทต้องมีกระบวนการผลิตเต็มกระบวนการตามที่ได้รับการส่งเสริมฯ แต่หากต้องการจะใช้วัตถุดิบกึ่งสำเร็จรูปเข้ามาประกอบกับสินค้า บริษัทจะต้องขอแก้ไขโครงการก่อน โดยทั่วไปแล้ว หากการขอเพิ่มขั้นตอนโดยการใช้วัตถุดิบกึ่งสำเร็จรูปในกระบวนการผลิตดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อกำลังผลิต และสาระสำคัญของโครงการ บีโอไอจะอนุญาตให้ใช้วัตถุดิบกึ่งสำเร็จรูปมาผลิตต่อได้ไม่เกินร้อยละ 10 ของปริมาณการผลิตจริงในแต่ละปี

18. บริษัทได้รับส่งเสริมฯ นำเข้าวัตถุดิบซึ่งบรรจุมาในถาด ตัวถาดสามารถจำหน่ายแล้วนำรายได้มายกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลได้หรือไม่ และต้องขออนุญาตจำหน่ายจากบีโอไอก่อนหรือไม่

ตอบ รายได้ที่เกิดจากการจำหน่ายถาดบรรจุสินค้า ไม่สามารถนำมารวมเป็นรายได้ที่จะได้ยกเว้นภาษีเงินได้ฯ อย่างไรก็ตาม หากบริษัทใช้สิทธิ์ในการยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบ บริษัทจะต้องชำระอากรขาเข้าย้อนหลังสำหรับถาดบรรจุสินค้าก่อน จึงจะสามารถจำหน่ายได้

19. วัตถุดิบที่นำเข้ามาแล้วใช้ไม่หมด แล้วจำหน่ายออกไปโดยที่ไม่ได้มีการผลิต รายได้ส่วนนี้สามารถนำมาคำนวณเพื่อยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลหรือไม่

ตอบ ไม่สามารถนำรายได้ส่วนนี้มายกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลได้ เพราะไม่ถือเป็นรายได้ที่เกิดจากโครงการที่ได้รับการส่งเสริมฯ และหากเป็นวัตถุดิบที่นำเข้ามาโดยใช้สิทธิ์ตามมาตรา 36 บริษัทจะต้องชำระอากรขาเข้าก่อนที่จะจำหน่ายวัตถุดิบนั้นด้วย

20. วิธีปฏิบัติภายหลังจากสิ้นสุดสิทธิประโยชน์การนำเข้าวัตถุดิบตามมาตรา 36 ต้องทำอย่างไรบ้าง

ตอบ เมื่อสิ้นสุดสิทธิประโยชน์การนำเข้าวัตถุดิบตามมาตรา 36 และไม่ได้รับการขยายระยะเวลาจากบีโอไอ ผู้ได้รับการส่งเสริมฯ จะต้องจัดทำรายงานการใช้วัตถุดิบและวัสดุจำเป็น วันสิ้นสุดระยะเวลาการได้รับสิทธิประโยชน์ พร้อมทั้งแจ้งให้บีโอไอทราบ โดยบีโอไอจะส่งเจ้าหน้าที่ไปตรวจสอบที่โรงงาน

จากนั้นผู้ได้รับการส่งเสริมฯ จะต้องยื่นเอกสารการส่งออกเพื่อขออนุมัติตัดบัญชีวัตถุดิบ และปิดบัญชีภายใน 1 ปี นับจากวันสิ้นสุดระยะเวลาการได้รับสิทธิประโยชน์ หากไม่สามารถส่งออกภายในเวลาที่กำหนด จะต้องชำระอากรขาเข้าวัตถุดิบและวัสดุจำเป็นส่วนที่เหลือตามสภาพ ณ วันนำเข้า

21. รายชื่อผู้ประกอบการธุรกิจตรวจสอบส่วนสูญเสียจากการผลิตหรือไม่ได้คุณภาพ สามารถหาได้จากที่ไหน

ตอบ สามารถตรวจสอบรายชื่อผู้ประกอบการธุรกิจตรวจสอบส่วนสูญเสีย ได้จากเว็บไซต์ของบีโอไอ หน้ากฎหมาย ระเบียบ และประกาศ ซึ่งข้อมูล ณ วันที่ 18 มิถุนายน 2553 มีจำนวน 14 บริษัท

โดยผู้ตรวจสอบจะทำการตรวจสอบปริมาณส่วนสูญเสีย และตรวจสอบขั้นตอนการทำลายส่วนสูญเสีย และออกใบรับรองให้กับบริษัทเพื่อนำไปตัดบัญชีต่อไป

สรุปสถิติการส่งเสริมการลงทุน

การขอรับการส่งเสริมการลงทุน

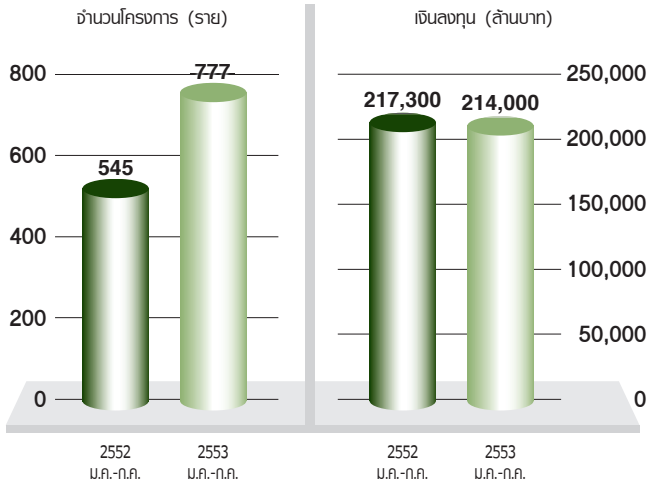

การอนุมัติให้การส่งเสริมการลงทุน

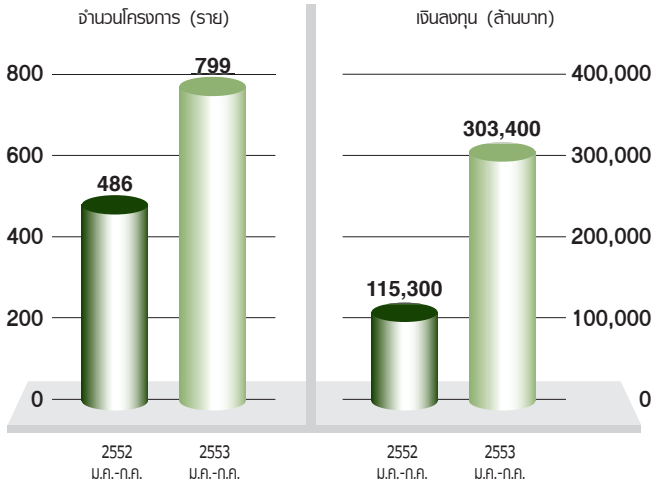

การออกบัตรส่งเสริมการลงทุน

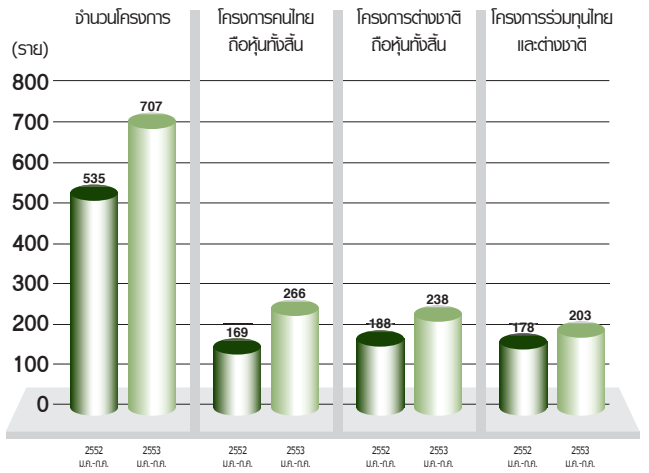

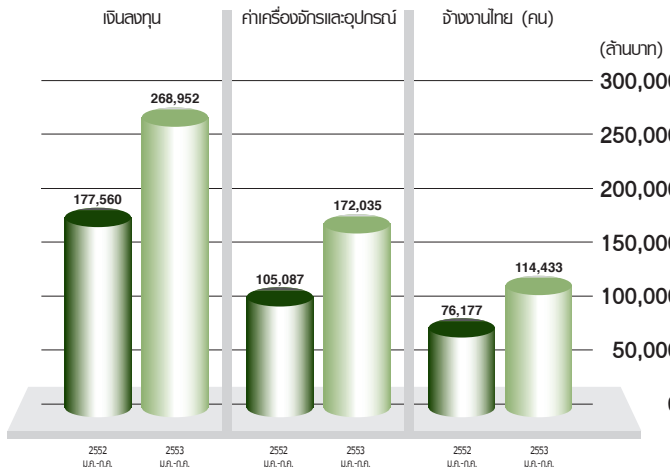

จำแนกโดยการออกบัตรส่งเสริมการลงทุนตามหมวดกิจการ

หน่วย : ล้านบาท

หมวดกิจการ	จำนวนโครงการ (ราย)			เงินลงทุน			ทุนจดทะเบียนไทย			ทุนจดทะเบียนต่างชาติ			จ้างแรงงาน (คน)		
	2552	2552 ม.ค.-ก.ค.	2553 ม.ค.-ก.ค.	2552	2552 ม.ค.-ก.ค.	2553 ม.ค.-ก.ค.	2552	2552 ม.ค.-ก.ค.	2553 ม.ค.-ก.ค.	2552	2552 ม.ค.-ก.ค.	2553 ม.ค.-ก.ค.	2552	2552 ม.ค.-ก.ค.	2553 ม.ค.-ก.ค.
เกษตรกรรมและผลิตผลการเกษตร	151	85	90	42,317	29,213	24,847	2,645	1,870	1,670	472	134	943	21,065	9,733	14,743
เหมืองแร่ เซรามิกส์ และโลหะขั้นมูลฐาน	26	20	14	18,700	16,497	6,340	435	372	658	1,951	1,872	1,299	5,698	4,775	2,299
อุตสาหกรรมเบา	58	32	46	10,477	5,260	6,004	1,135	705	409	777	432	519	18,239	14,421	8,732
ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง	177	107	129	52,092	24,999	45,807	1,618	411	991	5,952	3,753	7,608	26,301	13,920	16,950
อิเล็กทรอนิกส์ และเครื่องใช้ไฟฟ้า	137	86	129	27,419	10,596	59,335	358	288	349	1,381	758	700	43,272	20,831	57,006
ผลิตภัณฑ์เคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก	97	54	82	24,317	13,974	24,955	1,364	759	1,176	2,326	1,060	1,091	6,590	4,299	7,758
บริการ และสาธารณูปโภค	316	151	217	117,687	77,021	101,665	8,751	3,446	6,905	2,180	1,021	1,677	13,745	8,198	6,945
รวม	**962**	**535**	**707**	**293,009**	**177,560**	**268,952**	**16,307**	**7,852**	**12,156**	**15,039**	**9,030**	**13,837**	**134,910**	**76,177**	**114,433**

ภาวะการส่งเสริมการลงทุน

มกราคม-กรกฎาคม 2553 เปรียบเทียบ ปี 2551 และ 2552

	2551	2552	2552 ม.ค.-ก.ค.	2553 ม.ค.-ก.ค.	2551	2552	2552 ม.ค.-ก.ค.	2553 ม.ค.-ก.ค.
	จำนวนโครงการ (ราย)				ทุนจดทะเบียน (พันล้านบาท)			
การขอรับการส่งเสริมสุทธิ	1,231	1,507	545	777	74.0	112.8	45.0	38.4
การร่วมทุนของโครงการต่างชาติ					43.8	38.8	11.5	14.5
ต่างชาติรายใหญ่								
ญี่ปุ่น	326	263	128	192	15.3	5.4	3.0	3.6
ยุโรป	194	217	102	97	13.9	5.9	1.4	3.9
ไต้หวัน	45	73	17	23	1.4	6.1	0.2	0.4
สหรัฐอเมริกา	37	82	41	25	1.3	6.4	0.7	0.7
ฮ่องกง	23	20	11	14	1.0	1.8	-	0.6
สิงคโปร์	86	87	34	39	5.1	1.1	0.2	1.7
การกระจายของแหล่งที่ตั้ง					เงินลงทุน (พันล้านบาท)			
เขต 1	375	456	200	248	51.9	81.4	27.5	29.6
กรุงเทพมหานคร	221	193	97	109	16.3	15.4	8.8	5.9
ปริมณฑล	154	263	103	139	35.6	66.0	18.7	23.6
เขต 2	517	516	188	310	294.6	340.6	142.4	128.5
ระยอง	144	111	53	83	135.6	57.8	25.8	57.5
ภูเก็ต	12	11	4	4	10.2	2.6	0.1	1.3
อื่น ๆ	361	394	131	223	148.7	280.2	116.5	69.7
เขต 3	335	532	154	219	85.6	252.8	47.3	56.0
- 36 จังหวัด	287	446	136	193	79.7	206.2	45.6	50.6
- 22 จังหวัด (เขต 3 พิเศษ)	48	86	18	26	5.9	46.6	1.8	5.4
ภาคเหนือ	77	121	33	54	9.7	38.6	7.0	10.1
ภาคกลาง	10	32	5	9	4.8	29.2	0.6	2.6
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	85	185	34	47	15.8	106.6	15.9	22.3
ภาคตะวันออก	47	52	22	25	8.8	24.5	4.6	4.4
ภาคตะวันตก	14	30	8	4	3.1	8.2	1.1	0.2
ภาคใต้	65	74	37	57	9.6	26.7	7.0	11.4
อื่น ๆ	37	38	15	23	33.8	19.0	11.2	5.1
ไม่ระบุที่ตั้ง	4	3	3	-	0.1	0.1	0.1	-

	2551	2552	2552 ม.ค.-ก.ค.	2553 ม.ค.-ก.ค.	2551	2552	2552 ม.ค.-ก.ค.	2553 ม.ค.-ก.ค.
	จำนวนโครงการ (ราย)				ทุนจดทะเบียน (พันล้านบาท)			
การอนุมัติให้การส่งเสริมทั้งสิ้น	1,252	1,003	486	799	79.0	41.4	15.3	30.7
การร่วมทุนของโครงการต่างชาติ					57.2	16.5	5.5	12.7
ต่างชาติรายใหญ่								
ญี่ปุ่น	331	249	124	183	22.2	3.6	2.5	3.4
ยุโรป	183	158	98	109	18.1	2.6	2.0	3.8
ไต้หวัน	48	33	11	20	1.2	0.6	0.2	0.2
สหรัฐอเมริกา	37	41	23	28	1.3	5.7	0.1	0.6
ฮ่องกง	19	14	9	16	0.8	0.1	-	0.1
สิงคโปร์	77	65	32	44	5.4	0.3	0.1	2.0
การกระจายของแหล่งที่ตั้ง					เงินลงทุน (พันล้านบาท)			
เขต 1	396	336	141	272	48.3	49.7	19.9	39.4
กรุงเทพมหานคร	232	162	81	115	16.1	11.9	8.5	8.1
ปริมณฑล	164	174	60	157	32.1	37.8	11.3	31.4
เขต 2	538	383	209	302	365.9	180.8	75.2	161.6
ระยอง	166	96	56	73	207.5	42.7	29.9	64.5
ภูเก็ต	11	11	5	5	9.5	1.7	0.9	1.7
อื่น ๆ	361	276	148	224	148.9	136.3	44.3	95.4
เขต 3	318	284	136	225	83.6	50.9	20.3	102.4
- 36 จังหวัด	275	244	115	198	79.4	46.0	16.9	94.7
- 22 จังหวัด (เขต 3 พิเศษ)	43	40	21	27	4.2	4.9	3.4	7.7
ภาคเหนือ	75	61	32	49	9.1	5.9	4.2	13.8
ภาคกลาง	11	10	5	17	4.7	1.3	0.6	15.9
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	77	75	37	67	12.7	11.3	6.0	31.2
ภาคตะวันออก	41	40	18	12	8.9	7.1	2.4	17.3
ภาคตะวันตก	16	13	4	10	3.3	1.3	0.1	1.8
ภาคใต้	58	62	32	46	11.3	11.3	5.0	12.8
อื่น ๆ	40	23	8	24	33.7	12.7	1.9	9.4

หมายเหตุ เขต 1 ได้แก่ กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรสาคร และสมุทรปราการ
เขต 2 ได้แก่ กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ราชบุรี สระบุรี สมุทรสงคราม สุพรรณบุรี อ่างทอง ระยอง และภูเก็ต
เขต 3 ได้แก่ 58 จังหวัด โดยแบ่งเป็นเขต 3 พิเศษ จำนวน 22 จังหวัด ได้แก่ ศรีสะเกษ หนองบัวลำภู สุรินทร์ ยโสธร มหาสารคาม นครพนม ร้อยเอ็ด กาฬสินธุ์ สกลนคร บุรีรัมย์ อำนาจเจริญ ชัยภูมิ หนองคาย อุบลราชธานี อุดรธานี แพร่ พะเยา น่าน สตูล ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส และเขต 3 ใน 36 จังหวัดที่เหลือ
สำหรับกิจการขนส่งทางเรือ หรืออากาศ ได้รวมไว้ใน เขต 3

ข้อสังเกต 1) ในแต่ละเดือนสถิติการอนุมัติให้การส่งเสริมไม่สามารถนำไปเปรียบเทียบกับสถิติการขอรับการส่งเสริมในเดือนเดียวกัน เนื่องจากปกติสำนักงานฯ จะใช้เวลาพิจารณาอนุมัติโครงการที่ขอรับการส่งเสริม ภายในกำหนดเวลา 15 - 90 วันทำการ
2) สถิติไม่นับรวมโครงการซึ่งไม่มีการลงทุนเพิ่ม ได้แก่ โยกย้ายสถานประกอบการ รับโอนโครงการ กิจการเดิมขอสิทธิประโยชน์ไม่เกี่ยวกับภาษีอากร

โครงการอนุมัติให้การส่งเสริมการลงทุน เดือนกรกฎาคม 2553

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
หมวด 1 เกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร					
1. ร่วมทุน สัมพันธ์ จำกัด (ร่วมทุนไทย-จีน)	ยางผสม (COMPOUNDED RUBBER)	1.16	38.00	68	จ.บุรีรัมย์ (เขต 3)
2. อาหารสัตว์ไทยสระบุรี จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	อาหารสัตว์	1.6	16.30	122	จ.สระบุรี (เขต 2)
3. โบนาฟายด์ไรซ์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ข้าวคัดคุณภาพ	1.14	100.00*	36	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
4. เพรสซิเดนท์เบเกอรี่ จำกัด (มหาชน) (ร่วมทุนไทย-สหรัฐฯ-ญี่ปุ่น)	ผลิตภัณฑ์จากธัญพืช	1.11	25.50	470	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
5. รับเบอร์แลนด์โปรดักส์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ยางแท่งและยางผสม	1.16	300.00*	313	จ.บุรีรัมย์ (เขต 3)
6. อีเทอเนิล เอนเนอยี จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตเอทานอล (99.5%)	1.18	4,318.00**	59	จ.นครราชสีมา (เขต 3)
7. โออิชิ เทรดดิ้ง จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตน้ำมันพืช ผัก ผลไม้ บรรจุภาชนะผนึก	1.11	930.00**	45	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
8. สยาม ไอซ์ จำกัด (ร่วมทุนไทย-บริติชเวอร์จินไอร์แลนด์-BRITISH WEST INDIES)	ห้องเย็น	1.19	196.00*	12	จ.ระยอง (เขต 2)
9. แป้งมันเอี่ยมอีสานอุตสาหกรรม จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	แป้งมันสำปะหลัง	1.13	960.00**	174	จ.อุบลราชธานี (เขต 3)
10. ห้องเย็น โชติวัฒน์ หาดใหญ่ จำกัด (มหาชน) (สาขาระนอง) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์จากสัตว์น้ำแช่แข็ง	1.11	9.84	177	จ.ระนอง (เขต 3)
11. หวังดี เอ็นเนอยี่ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ก๊าซชีวภาพ และไฟฟ้าจากก๊าซชีวภาพ	1.18	80.00*	11	จ.ลพบุรี (เขต 2)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
12. บีเคจี เฟอติไลเซอร์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	สารปรับปรุงดิน	1.4	4.00	24	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
13. พี.ที.ฟาร์ม จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	เลี้ยงไก่เนื้อ	1.5	65.00*	20	จ.บุรีรัมย์ (เขต 3)
14. ไทยโยโกเร จำกัด (ร่วมทุนไทย-ญี่ปุ่น)	ห้องเย็น	1.19	436.00*	35	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
15. แน็ชเชอรัล รับเบอร์เธร็ด จำกัด (ร่วมทุนไทย-จีน)	เส้นยางยืด	1.16	227.00*	170	จ.ชลบุรี (เขต 2)
16. เอ็ม.เค.เอส.ฟาร์ม จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	เลี้ยงไก่เนื้อ	1.5	221.50*	36	จ.ชลบุรี (เขต 2)
17. เอ็ม.เค.เอส.ฟาร์ม จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	เลี้ยงไก่เนื้อ	1.5	149.00*	28	จ.ชลบุรี (เขต 2)
18. นายพยุงศักดิ์ เกิดวงศ์บัณฑิต (ร่วมทุนไทย-จีน)	ยางแท่ง (BLOCK RUBBER) และยางผสม (COMPOUNDED RUBBER)	1.16	500.00**	280	จ.มุกดาหาร (เขต 3)
19. ซิงธง จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ลูกไก่	1.5	222.60*	74	จ.ลพบุรี (เขต 3)
	รวม		**8,798.74**	**2,154**	**เขต 1 = 2** **เขต 2 = 9** **เขต 3 = 8** **ไม่ระบุที่ตั้ง = -**
หมวด 2 เหมืองแร่ เซรามิกส์ และโลหะขั้นมูลฐาน					
1. แคนาดอล เพลท จำกัด (หุ้นสเปนทั้งสิ้น)	ผลิตเหล็กแผ่นหนา (Steel Plate)	2.13	21,988.00**	632	จ.ระยอง (เขต 2)
2. โชคพนาไมนิ่ง จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	แต่งแร่ยิปซั่ม	2.2	36.70	23	จ.สุราษฎร์ธานี (เขต 3)
	รวม		**22,024.70**	**655**	**เขต 1 = -** **เขต 2 = 1** **เขต 3 = 1** **ไม่ระบุที่ตั้ง = -**

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
หมวด 3 อุตสาหกรรมเบา					
ไม่มีโครงการขอรับการส่งเสริมฯ					
หมวด 4 ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง					
1. เอส ที อาร์ อาร์ เอ็นจิเนียริ่ง จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	โครงสร้างโลหะสำหรับงานก่อสร้าง หรืออุปกรณ์สำหรับงานอุตสาหกรรม	4.19	60.00*	82	จ.ระยอง (เขต 2)
2. เฟรนด์ลี่ เอ็นเนอร์ยี่ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	MAGNETIC BOOSTER	4.3	18.00	37	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
3. เอส เอ็น ซี คูลลิ่ง ซัพพลาย จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนโลหะ	4.3	30.00	91	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
4. เอ็มทู ซิสเต็มส์ เอเชีย แปซิฟิค จำกัด (หุ้นสวีเดนทั้งสิ้น)	เครื่องจักรที่ใช้ในอุตสาหกรรมผลิต HARD DISK DRIVE	4.2	65.00*	40	จ.ชลบุรี (เขต 2)
5. MR.MITSUHIKO IINO (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	การชุบเคลือบผิวด้วยโลหะและสาร DRILUBE	4.40	75.00*	65	จ.ชลบุรี (เขต 2)
6. ทีไอ ออโทโมทีฟ (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นอังกฤษทั้งสิ้น)	ท่อน้ำมันเบรกและท่อน้ำมันเชื้อเพลิง สำหรับยานพาหนะ	4.10	97.00*	84	จ.ชลบุรี (เขต 2)
7. เอ็น เอช เค พรีซิชั่น (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนไทย-ญี่ปุ่น)	ชิ้นส่วนโลหะขึ้นรูป	4.3	18.00	14	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
8. เทนเนโก ออโตโมทีฟ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นสหรัฐฯ ทั้งสิ้น)	โช๊คอัพ	4.10	142.00*	66	จ.ชลบุรี (เขต 2)
9. มาลาพลาส (บางปู) จำกัด (ร่วมทุนไทย-มาเลเซีย)	ชิ้นส่วนพลาสติกเคลือบและไม่เคลือบ สำหรับอุตสาหกรรมต่าง ๆ และการชุบเคลือบผิวด้วยโลหะ	4.4	120.90*	36	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
10. ซูมิโตโม รับเบอร์ (ไทยแลนด์) จำกัด (โครงการที่ 1) (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ผลิตยางรถยนต์เรเดียล	4.10	1,740.10**	101	จ.ระยอง (เขต 2)
11. ซูมิโตโม รับเบอร์ (ไทยแลนด์) จำกัด (โครงการที่ 2) (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ผลิตยางรถยนต์เรเดียล	4.10	2,684.15**	268	จ.ระยอง (เขต 2)
12. นายฮิโรชิ คาวาคามิ (ร่วมทุนไทย-ญี่ปุ่น)	ผลิตรถเกี่ยวนวด (COMBINE HARVESTER)	4.2	1,451.00**	483	จ.ชลบุรี (เขต 2)
13. โซลาร์ไลท์ เอ็นเนอร์จี เซอร์วิสเซส จำกัด (ร่วมทุนไทย-เยอรมนี)	อุปกรณ์ผลิตพลังงานจากความร้อนแสงอาทิตย์ (SOLAR POWER SEGMENT)	4.2	46.30*	65	จ.กาญจนบุรี (เขต 2)
14. MR.MASAHIRO SATO (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	GRINDING MACHINE และชิ้นส่วนสำหรับ GRINDING MACHINE	4.2	10.00	15	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
15. MR.ALEX YOKE-HIAN LONG (หุ้นสิงคโปร์ทั้งสิ้น)	เรือเหล็กและการซ่อมเรือเหล็ก ขนาดตั้งแต่ 500 ตันกรอส	4.6	200.00*	99	จ.ชลบุรี (เขต 2)
16. เหม่ หลาน (ไทยแลนด์) จำกัด (ร่วมทุนไทย-จีน)	ท่อโลหะกลึงแต่ง	4.3	75.00*	29	จ.สมุทรสาคร (เขต 1)
17. ไทยชวนแฟง จำกัด (หุ้นไต้หวันทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนโลหะกลึงแต่ง	4.3	10.00	10	จ.ระยอง (เขต 2)
18. อินเตอร์ โปรไฟล์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	แม่พิมพ์และการซ่อมแซมแม่พิมพ์ที่ผลิตเอง	4.2	2.50	12	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
19. โตโยด้า โกเซ รับเบอร์ (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนไทย-ญี่ปุ่น)	ชิ้นส่วนยานพาหนะ	4.10	414.60*	50	จ.สมุทรสาคร (เขต 1)
20. นายพิชัย เอี่ยมวัฒนาศิลป์ (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนยานพาหนะ	4.10	20.00	24	จ.นครปฐม (เขต 1)
21. เกรท ท็อป เทคโนโลยี (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนเซเชลส์-ไต้หวัน)	เครื่องจักรกลและอุปกรณ์ทางการเกษตร	4.2	12.30	45	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
22. ซูมิโตโม อีเล็คตริก ไวริ่ง ซิสเต็มส์ (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนไทย-ญี่ปุ่น)	ABS SENSOR	4.10	82.20*	93	จ.ระยอง (เขต 2)
23. MR. MICHEL M FOURNIER (ร่วมทุนไทย-สหรัฐฯ)	ชิ้นส่วนคอมโพสิทสำหรับอากาศยาน	4.9	120.00*	75	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
	รวม		**7,494.05**	**1,884**	**เขต 1 = 11** **เขต 2 = 12** **เขต 3 = -** **ไม่ระบุที่ตั้ง = -**
หมวด 5 อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า					
1. ไมร อี แอนด์ ดีแอส (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นเกาหลีใต้ทั้งสิ้น)	WIRE HARNESS ASSEMBLY	5.3	18.00	200	จ.ฉะเชิงเทรา (เขต 2)
2. มูราตะ อิเล็กทรอนิกส์ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ขนาดเล็ก	5.5	37.80	236	จ.ลำพูน (เขต 3)
3. คูราโม่ (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	WIRE HARNESS และ CABLE ASSEMBLY	5.3 และ 5.5	11.90	87	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
4. เอวิเอ แซทคอม จำกัด (ร่วมทุนไทย-เยอรมนี)	ซอฟต์แวร์	5.8	50.00*	35	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
5. MR. MASAO SATO (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ซอฟต์แวร์	5.8	10.00	12	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
6. เค.ยู.โนมูระ ไทย จำกัด (ร่วมทุนไทย-ญี่ปุ่น)	ชิ้นส่วนสำหรับเครื่องใช้ไฟฟ้า และผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์	5.3	17.00	3	จ.ฉะเชิงเทรา (เขต 2)
7. ไทย เอเทค โซลูชั่น จำกัด (หุ้นเกาหลีใต้ทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนพลาสติกสำหรับเครื่องใช้ไฟฟ้า และผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์	5.3	55.20*	217	จ.ชลบุรี (เขต 2)
8. เอ็ม พี โอ เอเชีย จำกัด (หุ้นฝรั่งเศสทั้งสิ้น)	DIGITAL VERSATILE DISC (DVD)	5.5	230.00*	28	จ.ฉะเชิงเทรา (เขต 2)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
9. พานาโซนิค รีฟริกเจอเรชั่น ดีไวซ์ (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชุดทำความเย็น	5.3	120.50*	59	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
10. ฟูจิโคคิ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนสำหรับ ELECTRONIC LINEAR CONTROL VALVE (CAM-COIL)	5.5	114.60*	29	จ.สระบุรี (เขต 2)
11. โรบอท ซิสเต็ม จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	การออกแบบทางอิเล็กทรอนิกส์ และผลิตภัณฑ์ต่อเนื่องจากการออกแบบทางอิเล็กทรอนิกส์	5.7	3.40	13	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
12. ฮิตาชิ เมทัลส์ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ELECTRONIC VALVE CONTROLLER	5.5	400.00*	86	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
	รวม		**1,068.40**	**1,005**	**เขต 1 = 4** **เขต 2 = 7** **เขต 3 = 1** **ไม่ระบุที่ตั้ง = -**
หมวด 6 เคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก					
1. ที.กรุงไทย อุตสาหกรรม จำกัด (มหาชน) (ร่วมทุนไทย-จีน-ญี่ปุ่น-ฟิลิปปินส์)	ผลิตภัณฑ์พลาสติกและชิ้นส่วนพลาสติก สำหรับอุตสาหกรรมต่าง ๆ	6.12	80.00*	72	จ.ฉะเชิงเทรา (เขต 2)
2. วงษ์บัณฑิต ปิโตรเลียม จำกัด (ร่วมทุนไทย-มาเลเซีย)	ถุงพลาสติก	6.12	7.30	36	จ.สุราษฎร์ธานี (เขต 3)
3. ซูมิโตโม เบคไลท์ (ไทยแลนด์) จำกัด (ร่วมทุนสิงคโปร์-ญี่ปุ่น)	บรรจุภัณฑ์พลาสติกสำหรับชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ (CARRIER TAPE)	6.12	172.00*	80	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
4. ไทยโตไกคาร์บอนโปรดักท์ จำกัด (ร่วมทุนญี่ปุ่น-สวิตเซอร์แลนด์)	ผลิต CARBON BLACK	6.2	1,865.00**	95	จ.ชลบุรี (เขต 2)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
5. นายวีรศักดิ์ โฆสิตไพศาล (ร่วมทุนไทย-สิงคโปร์)	ผลิต CAROTENOID และ CRUDE CAROTENOID	6.2	1,276.00**	39	จ.ระยอง (เขต 2)
6. วีนิไทย จำกัด (มหาชน) (ร่วมทุนไทย-เนเธอร์แลนด์)	ผลิตก๊าซคลอรีน (CHLORINE GAS) โซดาไฟ (SODIUM HYDROXIDE) (ความเข้มข้น 100%) และก๊าซไฮโดรเจน (HYDROGEN GAS)	6.1	2,286.00**	10	จ.ระยอง (เขต 2)
7. โคเรียว (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	ชิ้นส่วนพลาสติกสำหรับอุตสาหกรรมต่าง ๆ	6.12	22.50	30	จ.ชลบุรี (เขต 2)
8. อินเตอร์ โปรไฟล์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	บรรจุภัณฑ์พลาสติก	6.12	13.00	38	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
9. เอเซีย โมเดิร์น แพ็ค จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตภัณฑ์สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ	6.16	23.50	50	จ.สมุทรสาคร (เขต 1)
10. จูเคียว ยูชิ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นญี่ปุ่นทั้งสิ้น)	เคมีภัณฑ์สำหรับอุตสาหกรรมต่าง ๆ	6.2	80.00*	50	จ.ชลบุรี (เขต 2)
11. สยาม พีวีเอส เคมิคอลส์ จำกัด (หุ้นสหรัฐฯ ทั้งสิ้น)	คลอรีนเหลว โซดาไฟ กรดไฮโดรคลอริก และ SODIUM HYPOCHLORITE	6.1	172.00*	144	จ.สมุทรปราการ (เขต 1)
12. วีนิไทย จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	POLYVINYL CHLORIDE RESIN (PVC) และ VINYL CHLORIDE MONOMER (VCM)	6.11	215.90*	30	จ.ระยอง (เขต 2)
	รวม		**6,213.20**	**674**	**เขต 1 = 3** **เขต 2 = 8** **เขต 3 = 1** **ไม่ระบุที่ตั้ง = -**
หมวด 7 กิจการบริการและสาธารณูปโภค					
1. เจ.พี.เอ็น.อินดัสตรี้ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	สถานีบริการก๊าซธรรมชาติสำหรับยานพาหนะ	7.2	20.90	7	จ.นครสวรรค์ (เขต 3)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
2. เทอร์มัลเทค จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตไฟฟ้าจากก๊าซชีวภาพ	7.1	2.00	5	จ.สุพรรณบุรี (เขต 2)
3. MR.HIDEKAZU OKU (หุ้นสิงคโปร์ทั้งสิ้น)	ศูนย์จัดหาจัดซื้อชิ้นส่วนและผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ	7.12	10.00	5	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
4. ไบโอเนอร์ซิส (ไทยแลนด์) จำกัด (ร่วมทุนไทย-ฝรั่งเศส)	ผลิตไฟฟ้าจากก๊าซชีวภาพ	7.1.1	61.30*	6	จ.นครปฐม (เขต 1)
5. คาทูน นาที เซอร์วิสเซส (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นสิงคโปร์ทั้งสิ้น)	ศูนย์กระจายสินค้าระหว่างประเทศด้วยระบบที่ทันสมัย	7.11	3,453.50**	115	จ.ระยอง (เขต 2)
6. อมตะ บี.กริม เพาเวอร์ (ระยอง) 2 จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตไฟฟ้าและไอน้ำ	7.1	5,000.00**	54	จ.ระยอง (เขต 2)
7. ไทย เนชั่นแนลพาวเวอร์ 2 จำกัด (ร่วมทุนไทย-ออสเตรเลีย)	ผลิตไฟฟ้า และน้ำเพื่ออุตสาหกรรม	7.1	4,281.40**	17	จ.ระยอง (เขต 2)
8. เค.อาร์.ทู จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตไฟฟ้าจากพลังงานลม	7.1	5,651.40**	9	จ.นครราชสีมา (เขต 3)
9. เฟิร์ส โคราช วินด์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตไฟฟ้าจากพลังงานลม	7.1	5,653.20**	9	จ.นครราชสีมา (เขต 3)
10. เอ็มแซดดี จำกัด (ร่วมทุนไทย-อิตาลี)	ออกแบบผลิตภัณฑ์	7.23	5.70	13	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
11. บ้านสวนนนท์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยหรือปานกลาง	7.5	31.00	11	จ.นนทบุรี (เขต 1)
12. พนาลี เอสเตท จำกัด (พนาลี 11) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยหรือปานกลาง	7.5	116.60*	-	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
13. พฤกษา เรียลเอสเตท จำกัด (มหาชน) (บ้านพฤกษา 40) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยหรือปานกลาง	7.5	72.10*	-	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
14. พฤกษา เรียลเอสเตท จำกัด (มหาชน) (บ้านพฤกษา 49/1) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยหรือปานกลาง	7.5	98.40*	-	จ.นนทบุรี (เขต 1)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
15. พฤกษา เรียลเอสเตท จำกัด (มหาชน) (บ้านพฤกษา 50) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยหรือปานกลาง	7.5	104.20*	-	จ.ปทุมธานี (เขต 1)
16. ซาราฟ อินโฟเทค จำกัด (ร่วมทุนอินเดีย-เจอร์ซี่ย์)	สนับสนุนการค้าและการลงทุน	7.15	1.50	10	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
17. โตเกียว อิ๊งค์ (ประเทศไทย) จำกัด (ร่วมทุนไทย-ญี่ปุ่น)	ศูนย์จัดหาจัดซื้อชิ้นส่วนและผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ	7.12	10.00	5	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
18. MR.BRIAN EDWIN DAROZINSKI (หุ้นเนเธอร์แลนด์ทั้งสิ้น)	วิจัยและพัฒนา	7.20	12.00	5	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
19. ผลิตไฟฟ้าอิสระ (ประเทศไทย) จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	ผลิตไฟฟ้า	7.1	333.20*	73	จ.ชลบุรี (เขต 2)
20. แอดวานซ์ แอดไวเซอรี่ เซอร์วิสเซส จำกัด (หุ้นฝรั่งเศสทั้งสิ้น)	สนับสนุนการค้าและการลงทุน	7.15	6.00	21	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
21. MR.JAIME GUILLEN FERNANDEZ (หุ้นสเปนทั้งสิ้น)	ศูนย์จัดหาจัดซื้อชิ้นส่วนและผลิตภัณฑ์ระหว่างประเทศ	7.12	17.90	11	จ.พระนครศรีอยุธยา (เขต 2)
22. MRS.CARMEN MAGDALENA LORCH (หุ้นฮ่องกงทั้งสิ้น)	สนับสนุนการค้าและการลงทุน	7.15	9.00	9	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
23. เลอ กอร์ดอง เบลอ (ไทยแลนด์) จำกัด (หุ้นเนเธอร์แลนด์ทั้งสิ้น)	สำนักงานปฏิบัติการภูมิภาค	7.13	8.00	2	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
24. นายศักดิ์ดา บูรณะบัญญัติ (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	สถานีบริการก๊าซธรรมชาติสำหรับยานพาหนะ	7.2	32.00	16	จ.นครราชสีมา (เขต 3)
25. แทรคเทเบล เอ็นจิเนียริ่ง จำกัด (หุ้นเบลเยียมทั้งสิ้น)	สนับสนุนการค้าและการลงทุน	7.15	3.00	10	กรุงเทพมหานคร (เขต 1)
26. นครินทร์พัฒนาเวชกิจ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	โรงพยาบาล	7.7	350.00*	160	จ.นครศรีธรรมราช (เขต 3)
27. กระบี่นครินทร์ จำกัด (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	โรงพยาบาล	7.7	600.00**	360	จ.กระบี่ (เขต 3)

บริษัท / การร่วมทุน	ผลิตภัณฑ์	ประเภทกิจการ	เงินลงทุน (ล้านบาท)	การจ้างงานไทย (คน)	ที่ตั้ง (เขต)
28. ปตท.จำกัด (มหาชน) (หุ้นไทยทั้งสิ้น)	โรงแยกก๊าซธรรมชาติ	7.1.9	3,335.00**	410	จ.ระยอง (เขต 2)
	รวม		**29,279.30**	**1,343**	**เขต 1 = 15** **เขต 2 = 7** **เขต 3 = 6** **ไม่ระบุที่ตั้ง = -**
รวม 7 หมวดอุตสาหกรรม			**74,878.39**	**7,715**	**เขต 1 = 35** **เขต 2 = 44** **เขต 3 = 17** **ไม่ระบุที่ตั้ง = -**

หมายเหตุ เขต 1 ได้แก่ กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ และสมุทรสาคร
เขต 2 ได้แก่ กาญจนบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี นครนายก พระนครศรีอยุธยา ราชบุรี สระบุรี สมุทรสงคราม สุพรรณบุรี อ่างทอง ระยอง และภูเก็ต
เขต 3 ได้แก่ 58 จังหวัดที่เหลือ

**** หมายถึง** โครงการขนาดใหญ่ คือ โครงการที่มีเงินลงทุน ตั้งแต่ 500 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมค่าที่ดิน และทุนหมุนเวียน)
รวมทั้งสิ้น 18 ราย เงินลงทุน 67,972.75 ล้านบาท จ้างงานไทย 3,160 คน
ตั้งในเขต 1 = 1 โครงการ เขต 2 = 12 โครงการ เขต 3 = 5 โครงการ ไม่ระบุที่ตั้ง = - โครงการ

*** หมายถึง** โครงการขนาดกลาง คือ โครงการที่มีเงินลงทุนระหว่าง 40-500 ล้านบาท (ไม่รวมค่าที่ดิน และทุนหมุนเวียน)
รวมทั้งสิ้น 40 ราย เงินลงทุน 6,321.10 ล้านบาท จ้างงานไทย 1,967 คน
ตั้งในเขต 1 = 13 โครงการ เขต 2 = 24 โครงการ เขต 3 = 4 โครงการ ไม่ระบุที่ตั้ง = - โครงการ

ที่เหลือนอกนั้นเป็นโครงการขนาดเล็ก คือ โครงการที่มีเงินลงทุนไม่เกิน 40 ล้านบาท (ไม่รวมค่าที่ดิน และทุนหมุนเวียน)
รวมทั้งสิ้น 38 ราย เงินลงทุน 584.54 ล้านบาท จ้างงานไทย 2,588 คน
ตั้งในเขต 1 = 21 โครงการ เขต 2 = 9 โครงการ เขต 3 = 7 โครงการ ไม่ระบุที่ตั้ง = - โครงการ

แวดวง สกท.

รวอ. เปิดสัมมนา

นายชัยวุฒิ บรรณวัฒน์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม เป็นประธานเปิดการสัมมนา “Stimulating Investment in The Eastern Region” จัดโดยสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ณ Centara Grand Mirage Beach Resort Pattaya จังหวัดชลบุรี เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2553

รมช.พาณิชย์เยี่ยม OSOS

นางอรรชกา สีบุญเรือง เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ให้การต้อนรับนายอลงกรณ์ พลบุตร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ และคณะผู้บริหารจากกรมพัฒนาธุรกิจการค้า ในโอกาสเยี่ยมชมการดำเนินงานศูนย์ประสานการบริการด้านการลงทุน (OSOS) ณ อาคารจัตุรัสจามจุรี กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2553

ต้อนรับนักลงทุนฝรั่งเศส

นางอรรชกา สีบุญเรือง เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ให้การต้อนรับ Mr.Franck Faugere, FTCC President พร้อมคณะจากประเทศฝรั่งเศส ในโอกาสเยือนศูนย์ประสานการบริการด้านการลงทุน (OSOS) ณ อาคารจัตุรัสจามจุรี เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2553

BUILD กับกิจกรรมจัดหาผู้ผลิตชิ้นส่วน

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (บีโอไอ) โดยหน่วย BUILD จัดกิจกรรมจัดหาผู้ผลิตชิ้นส่วน โดยมีบริษัทต่างชาติ ต้องการหาผู้ผลิตชิ้นส่วน ดังนี้

ลำดับที่	บริษัท	ความต้องการ
1	Mann+Hummel Technology (S.E.A.) จากประเทศอินเดีย	ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ ดังนี้ 1. Steel Manufacturing 2. Stamping Components (Filter Covers etc.) 3. Rubber Parts- Lathe Cut Gaskets and Rubber Hoes 4. Filter Media 5. Activated Carbon 6. Molds and Tools 7. Turned Parts 8. Packaging Material
2	Robert Bosch	ผู้ผลิต Fuel Rail สำหรับ Low and High Pressure Type ทั้งแบบงาน Plastic และ Metal (Forging)
3	Nissin Break (Thailand)	ผู้ผลิตงาน Modulator Assembly
4	บริษัทจากประเทศอังกฤษ	ผู้ผลิตชิ้นส่วน ดังนี้ 1. Screws 2. Nuts 3. Bolts 4. Washers 5. Machined Parts 6. Forging Parts 7. Casting Parts 8. Plastic / Rubber Parts
5	Exere Manufacturing จากประเทศเนเธอร์แลนด์	ผู้ผลิตงาน Stainless Steel, Aluminum และ Rubber Parts
6	Satsuki จากโอซากา ประเทศญี่ปุ่น	ผู้ผลิต Camera Frame จาก Aluminum Stamping
7	Universal Anodisers Pty จากรัฐนิวเซาท์เวลส์ ประเทศออสเตรเลีย	ผู้ผลิต Alternators: 3 - 25 Volts, Preferable brushless และ Inverters: 12 Volts D.C - 240 Volts A.C.
8	จากประเทศอังกฤษ	ผู้ฉีดชิ้นงานพลาสติก สำหรับผลิตถังน้ำมัน
9	TBKK (Thiland)	ผู้ผลิตชิ้นส่วน Brakes and Engine Components สำหรับยานพาหนะ
10	จากประเทศฝรั่งเศส	ผู้ผลิตในกิจกรรมการผลิต LED ได้แก่ อุปกรณ์ เครื่องจักรและชิ้นส่วนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
11	CCI Thermal Technologies Inc. (www.ccithermal.com)	ผู้ผลิต Electrical Junction Box โดยใช้วัสดุจาก Aluminum A413 หรือ YL102

สนใจรายละเอียดเพิ่มเติมติดต่อได้ที่ **หน่วยพัฒนาการเชื่อมโยงอุตสาหกรรม (BUILD)**
โทรศัพท์ 0 2537 8111 ต่อ 3004-5 โทรสาร 0 2537 8124
อีเมล:build@boi.go.th, sourcing@boi.go.th หรือที่เว็บไซต์ http://build.boi.go.th

พื้นที่ตรงนี้ นักลงทุน "มองเห็นคุณ"

"วารสารส่งเสริมการลงทุน"

วารสารรายเดือน แน่นด้วยเนื้อหาและข้อมูลด้านเศรษฐกิจและการลงทุนด้วยยอดพิมพ์ 4,000 ฉบับ เผยแพร่แก่สมาชิกที่เป็นนักธุรกิจ นักลงทุน รวมทั้งหน่วยงานราชการและองค์กรที่ดำเนินงานเกี่ยวกับเศรษฐกิจ และอุตสาหกรรมทั่วประเทศ

อัตราโฆษณาของ "วารสารส่งเสริมการลงทุน" ประจำปี 2553

ตำแหน่งโฆษณา	อัตรา : หน้า : ครั้ง (บาท)
1. ปกหลังนอก พิมพ์ 4 สี	50,000
2. ปกหน้าใน พิมพ์ 4 สี	35,000
3. ปกหลังใน พิมพ์ 4 สี	30,000
4. หน้า 2 พิมพ์ 4 สี	25,000
5. หน้า 3 (ครึ่งหน้าบน) พิมพ์ 4 สี	15,000
6. หน้า 3 (ครึ่งหน้าล่าง) พิมพ์ 4 สี	15,000
7. หน้าในบทความ พิมพ์ 2 สี	15,000

หมายเหตุ

- ลงโฆษณา 3 เดือน ลด 20%
- ลงโฆษณา 6 เดือน ลด 35%

*** อัตราค่าโฆษณาดังกล่าวนี้เป็นราคาสุทธิ ไม่ต้องคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม และไม่มีภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย

สนใจลงโฆษณากรุณาติดต่อ

กองบรรณาธิการ "วารสารส่งเสริมการลงทุน" ศูนย์บริการลงทุน สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
โทร. 0 2537 8111 ต่อ 5521, 4990 โทรสาร 0 2537 8177

Think Asia, Invest Thailand

GEARED FOR THE FUTURE

คิดถึงการลงทุน คิดถึง บีโอไอ

หากท่านคิดจะลงทุน ไม่ว่าอยู่ที่ไหน เป็นกิจการประเภทใด ขนาดการลงทุนเล็กหรือใหญ่ *สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน* หรือ*บีโอไอ* พร้อมมอบสิทธิประโยชน์ด้านภาษีอากร และอำนวยความสะดวกต่างๆ แก่ท่าน พร้อมคำปรึกษาแนะนำ และข้อมูลด้านเศรษฐกิจการลงทุน

หน่วยงานบริการอื่นๆ

ศูนย์ประสานการบริการด้านการลงทุน
โทร. 0 2209 1100 โทรสาร 0 2209 1199
E-mail : osos@boi.go.th Website : osos.boi.go.th

และ **ศูนย์บริการวีซ่าและใบอนุญาตทำงาน**
โทร. 0 2209 1100 โทรสาร 0 2209 1194
E-mail : visawork@boi.go.th Website : www.boi.go.th
อาคารจัตุรัสจามจุรี ชั้น 18 ถ.พญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

สมาคมสโมสรนักลงทุน
อาคารทีพีแอนด์ที ชั้น 16 เลขที่ 1 ถ.วิภาวดีรังสิต แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
โทร. 0 2936 1429-40 ต่อ 201-209
โทรสาร 0 2936 1441-2 E-mail : is-investor@ic.or.th
Website : www.ic.or.th

สำนักงานในส่วนภูมิภาค

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 1 (เชียงใหม่)
108-110 อาคารแอร์พอร์ต บิซิเนส ปาร์ค ห้อง 90 ถ.มหิดล ต.หายยา อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50100
โทร. 0 5320 3397-400 โทรสาร 0 5320 3404 E-mail : chmai@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 2 (นครราชสีมา)
2112/22 ถ.มิตรภาพ อ.เมือง จ.นครราชสีมา 30000 โทร. 0 4421 3184-6 โทรสาร 0 4421 3182
E-mail : korat@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 3 (ขอนแก่น)
177/54 หมู่ 17 ถ.มิตรภาพ อ.เมือง จ.ขอนแก่น 40000 โทร. 0 4327 1300-2 โทรสาร 0 4327 1303
E-mail : khonkaen@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 4 (ชลบุรี)
46 หมู่ 5 นิคมอุตสาหกรรมแหลมฉบัง ถ.สุขุมวิท ต.ทุ่งสุขลา อ.ศรีราชา จ.ชลบุรี 20230
โทร. 0 3849 1820-40 โทรสาร 0 3849 0479 E-mail : chonburi@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 5 (สงขลา)
7-15 อาคารไชยยงค์ ถ.จุติอุทิศ 1 อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา 90110 โทร. 0 7434 7161-5
โทรสาร 0 7434 7160 E-mail : songkhla@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 6 (สุราษฎร์ธานี)
49/21-22 ถ.ศรีวิชัย ต.มะขามเตี้ย อ.เมือง จ.สุราษฎร์ธานี 84000 โทร. 0 7728 4637, 0 7728 4435
โทรสาร 0 7728 4638 E-mail : surat@boi.go.th

ศูนย์เศรษฐกิจการลงทุนภาคที่ 7 (พิษณุโลก)
59/15 อาคารไทยศิวารัตน์ ชั้น 3 ถ.บรมไตรโลกนารถ 2 ต.ในเมือง อ.เมือง จ.พิษณุโลก 65000
โทร. 0 5524 8111 โทรสาร 0 5524 8777 E-mail : phitsanulok@boi.go.th

สำนักงานในต่างประเทศ

BEIJING : Thailand Board of Investment, Beijing Office
Royal Thai Embassy, No.40 Guang Hua Road, Beijing, 100600, P.R.C.
Tel: +86 10 6532 4510 Fax: +86 10 6532 1620 E-mail: beijing@boi.go.th

FRANKFURT : Thailand Board of Investment, Frankfurt Office
Royal Thai Embassy Bethmannstr 58, 5.OG 60311 Frankfurt am Main Federal Republic of Germany Tel: +49 (0) 69 9291 230 Fax: +49 (0) 69 9291 2320
E-mail: fra@boi.go.th

GUANGZHOU : Thailand Board of Investment, Guangzhou Office
Investment Promotion Section, Royal Thai Consulate-General Room 1216-1218, Garden Tower, 368 Huanshi Dong Road, Guangzhou, 510064, P.R.C.
Tel: +86 20 8333 8999 Ext: 1216-18, +86 20 8387 7770
Fax: +86 20 8387 2700 E-mail: guangzhou@boi.go.th

LOS ANGELES : Thailand Board of Investment, Los Angeles Office
Royal Thai Consulate-General 611 North Larchmont Boulevard, 3rd Floor, Los Angeles, CA 90004, U.S.A. Tel: +1 (0) 323 960 1199
Fax: +1 (0) 323 960 1190 E-mail: boila@boi.go.th

NEW YORK : Thailand Board of Investment, New York Office
61 Broadway, Suite 2810, New York, N.Y. 10006, U.S.A.
Tel: +1 (0) 212 422 9009 Fax: +1 (0) 212 422 9119 E-mail: nyc@boi.go.th

OSAKA : Thailand Board of Investment, Osaka Office
Royal Thai Consulate-General, Bangkok Bank Bldg. 7th Floor, 1-9-16 Kyutaro-Machi, Chuo-Ku, Osaka, 541-0056, Japan
Tel: +81 (0) 6 6271 1395 Fax: +81 (0) 6 6271 1394 E-mail: osaka@boi.go.th

PARIS : Thailand Board of Investment, Paris Office
Ambassade Royale de Thailande 8, Rue Greuze, 75116, Paris, France
Tel: +33 (0) 1 5690 2600-1 Fax: +33 (0) 1 5690 2602 E-mail: par@boi.go.th

SEOUL : Thailand Board of Investment, Seoul Office
#1804, 18th Floor, Coryo Daeyungak Tower, 25-5, Chungmuro 1-ga, Jung-gu, Seoul, 100-706, Korea Tel: (822) 319 9998 Fax: (822) 319 9997
E-mail: seoul@boi.go.th

SHANGHAI : Thailand Board of Investment, Shanghai Office
Royal Thai Consulate-General 15th Floor, Crystal Century Tower, 567 Weihai Road, Shanghai, 200041, P.R.C. Tel: +86 21 6288 9728-9
Fax: +86 21 6288 9730 E-mail: shanghai@boi.go.th

SYDNEY : Thailand Board of Investment, Sydney Office
Suite 101, Level 1, 234 George Street, New South Wales 2000 Australia
Tel : +61 2 9252 4884 Fax: +61 2 9252 2883
E-mail: sydney@boi.go.th

STOCKHOLM : Thailand Board of Investment, Stockholm Office
Stureplan 4C 4th Floor, 114 35 Stockholm, Sweden
Tel: +46 (0) 8 463 11 58, +46 (0) 8 463 11 72, +46 (0) 8 463 11 74-5
Fax: +46 (0) 8 463 11 60 E-mail: stockholm@boi.go.th

TAIPEI : Thailand Board of Investment, Taipei Office
Taipei World Trade Center, 3rd Floor, Room 3E 39-40 No.5, Xin – Yi Road, Sec.5, Taipei 110, Taiwan, R.O.C. Tel: +886 2 2345 6663
Fax: +886 2 2345 9223 E-mail: taipei@boi.go.th

TOKYO : Thailand Board of Investment, Tokyo Office
Royal Thai Embassy, 8th Floor, Fukuda Building West, 2-11-3 Akasaka, Minato-ku, Tokyo, 107-0052, Japan
Tel: +81 (0) 3 3582 1806 Fax: +81 (0) 3 3589 5176 E-mail: tyo@boi.go.th

THAILAND BOARD OF INVESTMENT

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
555 ถนนวิภาวดีรังสิต เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ : 0 2537 8111 โทรสาร : 0 2537 8177
E-mail : head@boi.go.th Website : www.boi.go.th